

PENELOPE BLOOM

H

I

S

BEKAPNÁM

írta: Penelope Bloom

A mű címe: His Banana

Szerkesztő: Vájna Gyöngyi

Nyelvi korrektor: Sári Luca

Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit

© Penelope Bloom

© Fordította: Stier Ágnes

© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borítóterv: Botos Tamás (vintezis creative stúdió)

ISSN 2676-9875

ISBN 978 963 499 142 7 (puhatáblás), kiadói kód: MX-1436

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Belvárosi Nyomda Zrt., felelős vezető: Derecskey László

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

NATASHA

Művészi szintre fejlesztettem a kését. Az ügyetlen szerencsétlenkedéseim voltak az ecsetem, és New York City volt a vásznam. Volt, hogy azért nem mentem be dolgozni, mert azt hittem, nyertem a lottón. Mint kiderült, a múlt heti számokat olvastam. Írtam egy üzenetet a főnökömnek, miközben úton voltam a nyereményemért. Megüzentem, hogy soha többé nem veszek részt az „egy e-mail is elég lett PO/HA ”-megbeszéléseken, miközben a mocsok nagy jachtomon leszek, ahol gyönyörű, napbarnított pasik etetnek kézből szőlővel. Sajnos a főnököm kinyomtatta az üzenetemet, és bekeretezte az irodájában, és aznap este az egyetlen dolog, amit kézből ettem, az popcorn volt... méghozzá egyedül.

Aztán volt olyan is, hogy a *Marley meg ént* néztem előző este, és annyit bögttem, hogy képtelen voltam szalonképpé tenni magam. Rossz vonatokra szoktam felszállni, harminc percekig kerestem olyan autók kulcsát,

amik nekem nem is voltak, és egyszer még a legjobb barátommal sem mentem el vacsorázni, mert a kutyám idegösszeomlást kapott.

Ja, nem voltam büszke rá, de kicsit maga voltam a két lábon járó katasztrófa. Oké. Nem kicsit. Kész káoszmágnés vagyok. Ha létezik olyan gomb, amit soha, semmilyen körülmények között nem szabad megnyomni, egy felbecsülhetetlen értékű váza, szívrohamesélyes idős ember vagy bármi, amit el lehet szűrni, én lennék az utolsó, akit a közelben akarnának tudni. De hé, piszok jó újságíró voltam! Ennek a bizonyítéka, hogy még mindig volt munkám. Persze az, hogy látszólag mindig a legalja feladatokat kaptam, arra is emlékeztetett, hogy állandóan a bénák listáján voltam. Nehéz előrejutni, ha hajlamos vagy véletlenül lábon lőni magad, mindegy, milyen jó sztorikat írsz.

- Ébresztő! - rúgtam bordán a bátyámat. Braeden felnyögött és átgördült a másik oldalára. Jövő héten lesz harminc, és még mindig a szüleimmel él. Csak annyit kértek tőle, hogy segítsen a ház körüli feladatokban. Persze sosem csinált semmit, úgyhogy néha elpuffogtatták az üres fenyegetést, hogy kihajítják. Olyankor a szekrényméretű lakásom padlóján csövezett pár napig, míg rendeződtek a dolgok, aztán nem idegesített többet.

Ha én funkcionális csódtömeg voltam, Braeden a diszfunkcionális ellentétem. Ugyanolyan önmagát szabotáló géneket hordozott, de a kitartás nélkül, hogy helyrehozza a hibáit. Az eredmény egy olyan huszonkilenc éves férfi lett, akinek a legfőbb hobbija az, hogy Pokémon Góval játsszon a telefonján, néha „közegészségügyi munkatárs

ként" vállalt másodállást, ami gyakorlatilag minimálbéres meló volt: összeszedte a szemetet a városban.

- Még fel sem kelt a nap - nyögte.
- Aha, a kétnapos kegyelmi időszakod lejárt, B. Menj, rendezd a dolgokat anyuval és apuval, hogy megint csak az enyém lehessen a cipősdobozom!
- Majd meglátjuk. Van egy pokémon, amit el akarok kapni, míg a belvárosban vagyok.

Felkaptam a kabátomat, maradtam a két különböző cipőnél - az egyik sötétbarna, a másik sötétkék, mert nem volt időm tovább keresni -, és átvergődtem a lakásom előszobáján. A főbérlóvel szemben laktam, és a nő soha nem hagyta ki a lehetőséget, hogy emlékeztessen, mennyi pénzzel tartozom neki.

Igen, kifizettem a lakbért. Végül. A pocsék megbízásaim nem épp a legjobb fizetést jelentették a magazinnál, ezért néha más számlákat kellett kifizetnem. Például az áramot. Ha nagyon kalandvágyónak éreztem magam, még kaját is vettem. A szüleim nem voltak túl jól eleresztve, mind a ketten tanárok voltak, de eleget kerestek ahhoz, hogy kölcsönadjanak, ha esetleg borzasztóan szükségem lenne rá. Túl büszke voltam, hogy kérjek, és nem akartam, hogy aggódjanak miattam, ezért Braedent titoktartásra eskettem az üresen kongó hűtőmmel és spájzommal kapcsolatban. Hamarosan újra talpra fogok állni, úgyhogy nem volt értelme nagy ügyet csinálni belőle.

New Yorkban élni nem épp olcsó, de semmiért sem cseréltem volna el. Ha létezett olyan város, amelyik megértette a saját kis külön bejáratú káoszomat, akkor ez az. Mivel a nap minden órájában rengeteg ember nyüzsgött

az utcán, nem volt más választásom, mint beolvadni, nem számít, mennyire voltam kikészülve, vagy hogy nem passzolt egymáshoz a két cipőm.

Élveztem a munkába járást, bár voltak napok, amikor annyira késésben voltam, hogy tudtam, le fognak szúrni, amikor odaérek.

Az iroda, ahol dolgozom, finoman fogalmazva is csupasz. Az íróasztalaink farostlemezből vannak, vastagon bevonva szürke festékkel. A falak vékonyak, és a kinti forgalom szinte minden zaját átengedik. Jó néhány számítógépünk még mindig az a méretes fajta volt, ahol a monitor vagy tizenöt kilót nyomott, és akkora, mint egy túletetett kisbaba. A nyomtatott sajtó épp szörnyű haláltusáját vívta, és a munkahelyem ezt nem is titkolta. Csak azok maradtak a szakmában, akik túl hülyék ahhoz, hogy élvezzék az életet, vagy túlságosan szerették csinálni, és nem érdekelte őket. Szerettem azt hinni, hogy rám kicsit mindkettő igaz.

Amint megérkeztem, Hank kiviharzott a sarokirodájából; ugyanolyan íróasztala volt, mint nekünk, többieknek, csak az övét bedugták a közösen használt nagy tér sarkába. O volt a főszerkesztőnk, és gyakorlatilag az egyetlen személy, akivel közvetlen kapcsolatban voltam. Persze ott volt Mr. Weinstead, de ő nem foglalkozott a kulimunkával. Csak gondoskodott arról, hogy a magazinunknak legyenek hirdetői, és valaki kifizesse a felhőkarcoló kis szeletének bérleti díját, amit mi irodának hívtunk.

A legjobb barátnőm, Candace integetett, és mereszt- gette rám a szemét az asztala mellől, miközben Hank közeledett. Azt sejtettem, hogy figyelmeztetni akar, de nem

tudtam pontosan, szerinte mit is tehetnék, ha Hank épp újabb pocsék megbízást próbál rám sózni.

Hank végigmért, ami szokása volt. Vastag szemöldöke zavarba ejtően hasonlított a bajuszához, ami azt a zavaros hatást keltette, mintha egy harmadik szemöldöke lett volna az ajka, vagy két bajsza a szeme felett. Sosem tudtam eldönteni, melyik. A halántéka ősziült, de még mindig áradt belőle a fiatalok ideges energiája.

Ma időben itt vagy? - mordult rám. Szinte szemrehányás volt, mintha próbálta volna kitalálni, miben sán- tikálok.

- Igen? - próbálkoztam.

- Jó. Talán még nem rúglak ki.

- Azóta azzal fenyegetőzöl, hogy kirúgsz, amióta elkezdtem itt dolgozni. Mennyi is, már három éve? Csak ismerd be, Hank! Képtelen lennél elviselni, hogy elveszítesz engem vagy a tehetségemet.

Candace, aki az asztalánál hallgatózott, a szájába dugta az ujját, és öklendezést imitált. Próbáltam nem visszavigyorogni rá, mert Hank úgy szimatolta ki a mókát, mint egy vadászkutya, és minden tőle telhetőt megtett, hogy tönkretegye.

Hank bosszúsan lejjebb eresztette a bajuszát - vagy a szemöldökét.

Én csak azt ismerem be, hogy tetszik, hogy van valaki, akire rálőcsölhetem azokat a megbízásokat, amiket senki más nem vállal el. Jut is eszembe...

Hadd találjam ki! Interjút kell csinálnom egy szemétszállító cég vezetőjével. Ne, várj! Talán azzal a pasassal, akié az a cég, ami felszedi a kutyapiszkot a házad elől alacsony havidíjért. Eltaláltam?

- Nem - morogta Hank. - Gyakornoknak adod ki magadat a Galleon Enterprisesnél. Az egy...

- Menő marketingcég. Aha - feleltem. - Lehet, hogy folyton belenyomod az orromat a kakiba, de hiszed vagy sem, naprakész vagyok az üzleti világgal kapcsolatban - mondtam leheletnyi büszkeséggel. Hiszen ez végül is igaz volt. Mindenki kiröhöghet vagy nevetség tárgyává tehet itt, és néha még könnyebb is volt belemenni a játékba. De végtére is újságíró vagyok, és komolyan veszem a munkámat. Olvastam a vezércikkeket, figyeltem a tőzsdei mozgásokat, hogy kiszimatoljam az üzleti világ feltörekvő újoncait, és még az újságírásról és írásról is olvastam egy csomó blogot, hogy képből legyenek.

- Megteszel bármit, hogy találj valami szennyest Bruce Chambersonnál.

- Miféle szennyest? - kérdeztem.

- Ha tudnám, szerinted odaküldenélek?

- Hank... Ez gyanúsán jó megbízásnak tűnik. Lemaradtam a poénról valahol?

Hank kemény arckifejezése most az egyszer ellágyult, még akkor is, ha csak egy leheletnyit.

- Esélyt adok, hogy bizonyítsd, nem vagy csódtömeg. De szólok, hogy arra számíts, hogy kudarcot vallasz.

Az állam megfeszült.

- Nem hagylak cserben.

Pár pillanatig úgy nézett rám, mint egy idiótára, aztán leesett, hogy az előbb azt mondta, hogy a kudarcomra számít.

- Tudod, hogy értettem - nyögtem fel, aztán elindultam Candace asztala felé.

Ő előrehajolt és szélesen mosolygott. Candace kábé korombeli lehetett. Huszonöt, talán kicsit fiatalabb. Két éve ismertem meg őt, amikor elkezdtem dolgozni Hank- nek és a *Business Insights* magazinnak. Fiúsán rövid, szőke haja volt, de eléggé bájos arca ahhoz, hogy ezt megússza, és hatalmas kék szeme.

- Galleon Enterprises? - kérdezte. - Tudod, ők rajta vannak a Fortune 500-as listáján.

- Szerinted oké, ha most pisilem össze magam, vagy talán inkább várjak, amíg nem figyel senki? - kérdeztem.

Candace vállat vont.

- Ha Jackson asztalára pisilsz, fedezlek. Szerintem lopja a joghurtjaimat a hűtőből.

- Nem vagyok a biológiai fegyvered, Candace.

- Galleon Enterprises - mondta szinte vágyakozva. - Láttad az igazgató, Bruce Chamberson és a testvére képét, ugye?

Kellett volna?

Csak ha bejönnek a dögös ikrek, akik bugyikat olvasztanak le.

- Oké. Pfuj! Szerintem, ha a dögös pasiktól leolvad a bugyid, azt talán meg kellene nézetned.

Én csak azt mondom, ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek, hogy vegyél pár termóbugyit az első napod előtt.

- Kérlek, mondd, hogy olyasmi igazából nem létezik! Tátott szájjal előre billentette a fejét, amolyan *fff* gesztussal.

- Ne már, Nat! Szerinted mit hordanak a női úrhajósok?

Szokás szerint kicsit szédelegtem, összezavarodtam és viszolyogtam a Candace-szel folytatott beszélgetés után. De élveztem a társaságát. Nem volt időm barátokra a szó hagyományos értelmében; úgy, ahogy a vígjátéksorozatok szerint mindenki, akinek pulzusa van, éli az életét. Nézz meg párat, és azt fogod hinni, hogy egy átlagos felnőtt az élete 90-95%-ban csak a barátaival lóg vagy dolgozik. Arról nem is beszélve, hogy az egész „munka” rész csak egy újabb helyszínt jelentett a barátokkal lógáshoz.

Talán csak rám igaz, de az én életem inkább 5% barátok, 60% munka és 35% munka miatt aggodás. Ja, és 10% alvás. Igen, tudom, hogy ez több, mint száz százalék, és nem, nem érdekel. A lényeg, hogy az én életem nem vígjátéksorozat. Hanem egy nagy rakás magány, egészséges mértékű félelemmel, hogy a végén hajléktalan leszek, vagy még rosszabb, máshova kell költöznöm, és fel kell adnom az álmomat. És mindennél rosszabb volt az a fenyegető lehetőség, hogy Braedenné válók. A végén a régi szobámban kötök ki, ahol gyurma ragasztófeltok virítanak a falakon a régi *One Direction*- és *Twilight*-posztterek helyén.

Candace egy kis dózis volt abból az életből, amire vágytam, és azt kívántam, bár több időm lenne rá, ezért boldogan elviseltem a zavarodottság tartós érzését, minden alkalommal, miután beszéltem vele.

Miután visszaértem az asztalomhoz, akkor kezdtem felfogni a megbízatásomat. Candace viccet csinálhat ebből, ha akar, de két év után végre esélyt kaptam a bizonyításra. írhatnék egy fantasztikus sztorit, megmutathatnám, hogy megérdemlem a jobb munkákat, a jobb fizetést. Most az egyszer nem fogom elszúrni!

BRUCE

Mindennek van hely, és mindennek van helye. Ezek szerint a szavak szerint éltem. Ez volt a mantrám.

A reggel számomra pontban öt harminckor kezdődött. Szundi gomb nélkül. Kocogtam öt mérföldet, pontosan húsz percet töltöttem az edzőteremben, aztán lifttel visszamentem a tetőtéri lakásba venni egy hideg zuhanyt. A reggeli két egész tojás, három tojásfehérje és egy tál zabpehely volt, majd miután befejeztem, jöhetett egy marék mandula, egyenként fogyasztva. Előző este kikészítettem a munkában viselt ruhámat. Fekete, méretre készített öltöny szürke inggel és piros nyakkendővel.

Szerettem a rendet. Szerettem a rendszert. Ez az elv húzódtott az üzleti modellem mögött, és az egyik legfőbb faktor volt, ami a sikeremhez vezetett. Egy két lépésből álló képlettel - beazonosítani a sikerhez szükséges lépéseket, majd megtenni azokat - bármit el lehetett érni.

Szinte mindenki be tudta azonosítani a lépéseket, de kevesekben volt meg az önfegyelem és az önuralom, hogy betű szerint betartsák azokat.

Én betartottam.

Három hónappal korábban végigcsináltam egy csúnya, bonyolult szakítást, és mostanában még könnyebbnek tűnt a feladataimra koncentrálni. Talán napról-napra jobban függtem tőle, de őszintén szólva nem érdekelt. Boldogan belefeledkeztem a munkába, ha az azt jelentette, hogy felejték. Ellöknék magamtól az égvilágon mindenkit, ha az azt jelenti, hogy nem kell újra átélnem azt a fájdalmat.

A sofőröm pontban reggel hétkor vesz fel, hogy bevigyen az irodába. Egy tizennyolc emeletes épületben dolgoztam a belvárosban. Az ikertestvérem öt évvel ezelőtt vásárolta meg emeletről-emeletre. Az első célunk az volt, hogy New Yorkból működjünk. Ez egy évünkbe telt. A következő az, hogy az egykori Greenridge épületben béreljünk helyet, a modern gránit- és üvegmonolitban a belváros közepén. Ahhoz két hónap kellett. Végül azt akartuk, hogy az egész a miénk legyen. Ez öt évig tartott.

De itt voltunk.

Elővettem a mobilomat, és tárcsáztam a testvéremet, Williamet. Amikor felvette, a hangjából sütött, hogy most ébredt.

- Mi a fasz van? - mordult fel.

A pulzusom felgyorsult. Lehet, hogy ugyanúgy néztünk ki, de a személyiségünk nem is lehetett volna különbözőbb. William minden héten más nővel feküdt le. Folyton elaludt, és késett a munkából. Úgy állított be,

hogy rúzsoltok virítottak a nyakán és a fülcimpáján, vagy nem volt betűrve az inge. Ha bárki más lett volna, kirúgtam volna abban a pillanatban, ahogy megismerem.

Sajnos a testvérem volt. És sajnos velem egyező üzleti érzékkel rendelkezett, és bár a profizmus hiányzott belőle, nélkülözhetetlen volt a Galleon Enterprises számára.

- Itt kell lenned - közöltem. - Ma hallgatjuk meg a gyakornokokat a sajtós pozícióra.

Hosszú csend következett. Elég hosszú ahhoz, hogy tudjam, fogalma sincs, miről beszélek.

- A gyakornokok. Akiknek a felvételét te javasoltad. Azok, akik majd magukba szívják mindent, amit mondunk, aztán kiköpik a gyémánt foglalatú szemetünket a sajtónak. Gondolom, nem emlékszel rá, hogy ezt mondtad.

William felnyögött, és azt hiszem, hallottam egy halk női hangot a háttérben.

- Most nem. Nem emlékszem rá. Miután beinjektálok egy rahedli koffeint az ereimbe, talán rémleni fog.

- Csak érv ide! Nem fogom az egész délelőttöt azzal tölteni, hogy a te gyakornokaidat interjúztassam.

MÁR MAJDNEM EBÉDIDŐ VOLT, ÉS EGÉSZ DÉLELŐTT GYAKORNO- kokat interjúztattam. Ránéztem az órára. Olyan óra volt, mint amit a haditengerészet különleges egységénél használtak. Vagyis akár 125 méter mélyre is lemerülhettem, ha rajtam volt. Nem voltam benne biztos, hogy mikor lehet szükségem arra, hogy spontán elugorhassak

egy óceáni merülésre, de mindig megnyugtatót a tudat, hogy az égvilágon mindenre felkészültem, amit csak az élet rám zúdíthatott. Két tartalék öltözetet tartottam az irodámban és a sofőröm kocsjában, egy üzletit és egy hétköznapi. Együtt dolgoztam egy táplálkozási szakértővel, aki gondoskodott róla, hogy a táplálékbevitel a lehető legoptimálisabban kiegyensúlyozott legyen, és így a munkanap során ne essen le az energiaszintem vagy fogjon el a letargia. Még egy tartalék telefonom is volt, amire rámentettem az összes nevet és információt, arra az esetre, ha az enyémmel váratlanul történne valami.

Minden eshetőségre felkészültem. Nincs meglepetés. Nincs kudarc. És ami a legfontosabb, soha nem követtem el kétszer ugyanazt a hibát. *Soha.*

Az egyik legújabb kiegészítésem azzal kapcsolatban, hogy kerüljem az ismételt hibákat az, hogy kimaradok a kapcsolatokból. Nem érte meg. Az olyan bonyolultabb kedvteléseket, mint a nők és a kööttségek, hátrahagyhattam az egyszerűbbek kedvéért. Erről jut eszembe: volt egy banán, a nevemmel - szó szerint - a pihenőszobában. Persze tarthattam volna az íróasztalomban, de kellett az ürügy, hogy felálljak és sétáljak kicsit ebéd előtt. Ez egyben lehetőséget adott, hogy beszéljek az alkalmazottakkal. Ez általában csak annyit jelentett, hogy hallgattam, ahogy a munkatársaim a seggemet nyalják, de tudtam, hogy jól tesz a morálnak, ha időről-időre elvegyülök. Az emberek jobban dolgoznak olyasvalakinek, akit kedvelnek.

Köszönetét mondtam a hatodik gyakornoknak, akit azon a délelőttön interjúztattam, és felálltam, hogy ki

kísérjem az irodából. Mint a gyakornokok előtte, ő is nemrég fejezte be a főiskolát, tágra nyílt szemű és rémült volt. Nem nagyon számítottam másra, de nem tudtam pontosan, William hogyan akarta szűrni a jelentkezőket. Olyasvalakit akart, aki mindent a legpozitívabb fényben tesz magáévá, amit teszünk, mert egy sor interjút akart összehozni a médiával, miután eleget tanultak. Azt mondta, ez ingyen PR-t jelent majd közvetlenül azelőtt, hogy megnyitjuk a legújabb céget Pittsburgben.

Az egyik reklámfilozófia, amit komolyan vettünk az volt, hogy a lehető legtöbb irányból támadjunk. Nem akartuk, hogy az ügyfeleink minden pénzünket csakis rádió- vagy tévéhirdetésekre öljék. Kreatívak voltunk, és az, hogy a gyakornokainkat viszonylag ingyenes reklámozóvá tegyük, csak a stratégiánk újabb eleme volt. Nem annyira a pénzről szólt ez, mint hogy jól tegyük a dolgunkat, mert mindketten szerettük a kihívásokat. Máshogy gondolkodni. Gyorsabban cselekedni. Nagyobb kockázatot vállalni. Ez egy újabb lehetőség volt, hogy a potenciális ügyfelek lássák, milyen innovatív és kreatív módszerekkel reklámozzuk a saját vállalkozásunkat. Végére is, ha azt akarod, hogy a legjobb ügyfelek neked fizessenek azért, hogy piacot szerezzenek nekik, akkor nagyon ajánlatos magadnak is profin piacot találni.

Williammel mindig remekül kihoztuk egymásból a legjobbat. Ő rávett, hogy többet kockáztassak az üzletben, mint magamtól tettem volna, én pedig segítettem megzabolázni őt, amikor túl vakmerő volt.

Hátrátoltam a széket az asztalomtól, és kiittam a vizemet. A gyomrom megkordult a rám váró banán

gondolatára. Az étrendemben nagyon kevés cukor szerepelt, és idővel a banán vált kulináris életem fénypontjává. Tudtam, hogy az egész nevetséges, ezért nem ismertem volna be senkinek, de gyakran az ebéd előtt evett banán volt a napom csúcspontja. William azt mondta, hogy azok az alkalmazottak, akik félnek tőlem, megtanulták elkerülni a pihenőt, ha a banán még ott volt. Azok, akik a seggemet akarták nyalni, úgy váraкоztak körülötte, mintha csali lenne.

Az iroda dizájnya egyszerű volt, harmonikus és modern. Williammel fizettünk egy lakberendezőnek, hogy összehozza a kinézetét, és nem spórolt a költségekkel. A letisztult, kellemes berendezés több volt fényűzésnél, üzleti modell volt. Nemcsak azt akartuk, hogy a versenytársaink azt gondolják, minden tekintetben mi vagyunk a legjobbak, de azt is, hogy ezt az alkalmazottaink is érezzék. Az ember máshogy dolgozik, ha úgy gondolja, a legjobb helyen van, és ott is akar maradni.

A pihenő egy üveg négyszög volt. Egy belső kertre nézett. Mindenféle virág borította, amit csak találtunk, és zárt térben életben maradt.

Az épület minden emeletén körülbelül nyolcvanan dolgoztak minden pillanatban, és én mindig gyorsan megjegyeztem a neveket és az arcokat.

Ezért, amikor nem ismertem fel a tengerészkék ceruzaszoknyát és fehér blúzt viselő lányt, tudtam, hogy a gyakornokok egyike. A haját lófarokba fogta. Kihagyott belőle egy tincset, amit elkapott a feje feletti légkondi levegője, lazán dobálta azt, és ez magára vonta a tekintetemet. Csinos lány volt, kifejező, mogyoróbarna szemekkel, a szája olyannak látszott, mint ami hozzászo

kott a pajkos mosolyhoz és a pergő szófordulatokhoz, és olyan teste, amit láthatóan karban tartott.

De mindez nem számított. Ami számított, az a kezében tartott tárgy volt.

A kezében tartott, félig megevett tárgy, amire filctollal ráírták a nevemet. Csak a „BRU” látszott, aztán a banán hátrahúzott héja elfedte a többit.

Még négyen voltak a pihenőben, mind látták, mit tart a kezében, és a helyiség legtávolabbi sarkába húzódtak. Úgy nézték a lányt, mintha egy kihúzott reteszű gránátot tartott volna a kezében, és közben mind próbáltak kisliisszolni a szobából, még a robbanás előtt, amiről tudták, hogy bekövetkezik.

Ekkor a lány észrevett.

A szeme kicsit elkerekedett, és felszisszent, amitől a banán egy része mintha a torkán akadt volna. Köhögni és fuldokolni kezdett.

Felment bennem a pumpa. Biztosan egy gyakornok, és volt pofája hozzányúlni banánomhoz? És megenni? Odaléptem mellé, és hátba vágtam, hogy segítsek neki megszabadulni attól, ami a torkán akadt; kicsit erősebben ütögettem, mint akartam.

A lány morgott, köhögött és nyelt. Az arca foltokban égett, ahogy tetőtől-talpig végigmért, és lerogyott egy székbe a szoba közepén álló nagy asztal mellett, hogy levegőhöz jusson.

- Tudja, ki vagyok? - kérdeztem, amikor úgy tűnt, teljesen helyrejött a banánom okozta fuldoklásból. A torkom összeszorult a dühtől és a felháborodástól. A lány kis adag káoszt fecskendezett az életembe, szabotálta 3 napirendemet. Minden ösztönöm gyakorlatilag üvöl

tött, hogy tüntessem el az életemből, amilyen gyorsan lehet, ahogy az egészséges test teszi egy vírussal.

- Maga Bruce Chamberson - válaszolta.

A félig megevett banán ott csücsült mellette. Felemeltem az ujjam, a banánra mutattam, aztán lehúztam a héját, hogy a teljes nevet elolvashassa.

A lánynak tátva maradt a szája.

- Szörnyen sajnálom, Mr. Chamberson. Csak elfelejtettem elhozni az ebédemet, és nem vettem észre a maga nevét, mielőtt elvettem. Azt hittem, ingyen van vagy...

- Egy ingyenes banán? - kérdeztem szárazon. - Úgy gondolta, a Galleon Enterprises egyetlen árva banánnal látja el az alkalmazottjait?

A lány hallgatott, nyelt, aztán a fejét rázta.

- Istenem! - hördült fel, és úgy roskadt magába a széken, mintha az összes levegőt kiszívták volna belőle. - Valami azt súgja, hogy ezután nem kapom meg a gyakornoki állást.

- Valami rosszul súg magának. Fel van véve. Az első feladata minden nap az lesz, hogy vesz egy banánt, és elhozza az irodámba legkésőbb 10:30-ig. - Tettem róla, hogy a meglepetés ne üljön ki az arcomra, bár átcikázott rajtam. *Mi a büdös francot művelek?* Vonzó lány volt, és nem azon a módon, amit csak úgy könnyedén nyugtáz az ember. Valamit felkavart bennem. Egy csepp szexuális vágyat sem éreztem, mióta szakítottam Valerie-vel, de ez a gyakornok gyorsan változtatott ezen. Nemcsak kíváncsiságot éreztem, hogy vajon mennyire jól néz ki csípőjéig felhúzott szoknyában, de azt is tudni akartam, halk vagy hangos-e az ágyban, a hátamba mélyeszti-e a körmeit, vagy elnyúlik-e előttem, mint egy leterített

préda. Ugyanakkor olyan gyorsan el akartam őt távolítani az életemből, amennyire az emberileg lehetséges. A lány minden volt, amit csak elkerülni próbáltam. Minden, amit nem akartam.

Zavartan összevonta a szemöldökét.

- Fel vagyok véve? - kérdezte.

Félretoltam minden kétségemet. Mindenki szeme láttára azt mondtam neki a pihenőszobában, hogy felvettem, és nem fogok úgy tűnni előttük, mint akinek elment az esze. Ki kellett tartanom.

- Ne legyen olyan elégedett magával! Ha kedvelném, elküldeném csomagolni. Azt fogja kívánni, bár soha nem nyúlt volna a banánomhoz, gyakornok. Azt megígérhetem.

NATASHA

Hagytam, hogy folyjon rám a víz a zuhany alatt, nem Érdekelte, hogy annyira forró, hogy éget. Ez elterelte a gondolataimat a legutóbbi fiaskómról, ami talán életem eddigi legnagyobbja volt. Annyira bizonyítani akartam Hanknek, és most nem tudtam, hogy fogok valaha is bármi szaftosat kiszimatolni Bruce Chambersonról. Az, hogy felvettek, *tényleg* egy nagy akadály volt, aminek a legyőzésében nem voltam biztos, de az, ahogy megtörtént, nem is alakulhatott volna pocsékabbul.

A legrosszabb az volt, hogy piszok nehezen álltam meg, hogy ne törjek ki éretlen kuncogásban, valahányszor a fickó „a banánjáról” beszélt. Borzasztóan nevetséges volt. A pasi úgy festett, mint egy szupermodell, akinek jég folyik az ereiben. A szemöldökét mintha ösztönösen összevonta volna, a szemét folyton kissé ösz- szehúzta, mintha azt remélte volna, hogy tud elég keményen nézni ahhoz, hogy az ember füstfelhővé váljon

előtte. A térdem majdnem megrogyott, amikor besétált a pihenőszobába. Megcsináltam a házi feladatomat, már ami a Google-ön való kutakodást illeti, de a képek nem adták vissza a valóságot. Magas volt, a szó tökéletes értelmében. Nem már-már hórihorgas, mit egy NBA-játékos, hanem tökéletesen arányos, fantasztikus és hiperférfias. Pont annyi izma volt, hogy átlátsszon jól szabott öltönyén. A testvérének még nem néztem utána, de elvileg ikrek, bármilyen nehéz is ezt elhinni. Nem arra kértek, hogy gyűjtsék mocskot William Chambersonról, csak Bruce-ról. William egy olyan híd, amin majd akkor megyek át, ha odaérek.

De Bruce... O olyan híd volt, amiről nem biztos, hogy le akartam lépni, mindegy, mennyire éreztem azt, hogy bármikor kifordulhat alólam, és a halálba zuhanok.

És az arca. Istenem! Ha nem foglalta volna le, hogy lyukat éгessen belém a tekintetével, akkor valószínűleg egyszerűen csak egy forró tócsává olvadtam volna a lábainál. Csak a túlélési ösztönöm működtette a számát. Az álla vonala elég éles volt ahhoz, hogy megvágjon, a szeme akár a kéken lángoló szén, a szája pedig túlságosan is érzéki és csókolnivaló olyan valakihez képest, aki ennyire merevnek tűnik.

Olyan volt, mint egy dühös robot. Pontosítok. Egy dühös szexrobot. Az a fajta, ami olyan jól néz ki, hogy nem érdekel, ha rád pittyeg és rád rezeg.

Hosszan, drámaian fel sóhajtottam, és kiöblítettem a maradék balzsamot a hajamból, aztán megszáritottam, és nekiálltam a szokásos készülődésnek. Időben oda kellett érnem. Ez az első napom a Galleon Enterprisesnél, és volt egy olyan érzésem, hogy hibáknak és késés

nek nincs helye egy olyan ember mellett, mint Bruce Chamberson. De akaratlanul is folyton arra gondoltam, ahogy megvillant az élet a szemében, amikor közölte, hogy meg fogom bánni, hogy hozzáértem a banánjához. Viccelt velem, még akkor is, amikor fenyegetőzött, és ezt nem tudtam összeegyeztetni azzal a ténnyel, hogy egy érzelmek nélküli robot, mindegy, milyen elszántan próbálkoztam.

Több volt ő annál, mint amit a látszat mutatott, annyi biztos.

ISMÉT KÉSÉSBEN VOLTAM. TÉNYLEG MINDENT MEGTETTEM, AMI a hatalmamban állt, hogy pontos legyek, beleértve azt is, hogy úgy terveztem, elérem azt a vonatot, amivel úgy érek oda a Galleonhoz, hogy még marad 30 percem. Még Braedent is kizavartam a lakásomból előző este, és üzenetet írtam a szüleimnek, segítsenek, hogy pár óra múlva ne kössön ki megint nálam. Persze, nem hagytam időt a robbanásszerű hasmenésre, amivel a francia buldogom, Charlie terítette be a lakásomat. Ideges kakiló volt, valamint rendkívül empatikus. Gondolom, megérezte a párámat, és azért bombázta tele a lakásomat, a kutyaaszolidaritás egyfajta jeleként.

Amikor kiléptem a liftből a Galleon legfelső emeletén, hét perc késésben voltam. Az én mércémmel az nem is olyan rossz. Bruce a lift előtt állt dühös arckifejezéssel, ami azt üzenté, hogy az ő mércéje pontosabb, mint az enyém.

- Késett - közölte. A hangja tompa volt, és érzelemmentes.

- Bocsánat, a kutyám...

- Nem érdekelnek a kifogásai. Az időt le fogjuk vonni a béréből.

Felvontam a szemöldökömet.

- Gyakornok vagyok. Nem kapok fizetést.

Bruce álla megfeszült, a szeme összeszűkül.

Hoppá! Valaki nem szereti, ha kijavítják.

- Az irodámba! Most.

Elviharzott, így nem maradt más választásom, mint összeszoruló gyomorral követni. A hülye szám miatt benne voltam a szószban Bruce-nál, amikor megettem a banánját, és merev tartásából és gyors járásából ítélve a szám újabb és újabb olyan csekket írt, amiket nem válthattam készpénzre. A fantázia helytelen, piszkos kis magja elültetődött az agyamban valamikor a banán és a ma reggel között, és folyton olyan képeket kellett elfojtanom magamban, hogy Bruce bezár az irodájába azért, hogy a térdére fektethessen és elfenekelhessen. Nevetséges. Még csak nem is jön be az ilyesmi. Persze, ha azt játsszuk, hogy a kevés szexuális tapasztalatomat írjuk le egy filmcímmel, az nyerne, aki a *Halálos irambant* választja. Bár jobban passzolt volna, ha a *Halálos csalódást keltő* a film címe, de kétlem, hogy annak Hollywoodban bárki zöld utat adna.

Küzdöttem a késztetéssel, hogy felemeljem a kezem, és védjem a szemem, amikor bevezetett az irodájába a munkatársak előtt. Egyszer régen, amikor még vezettem, megállítottak gyorsajtásért, és emlékszem a megaláztatásra, ahogy az emberek elhajtottak mellettünk, és kárörvendő arccal néztek ki az ablakon. Sütött az arcukról az „Örülök, hogy te vagy az, lúzer!”, ahogy most is.

Ez rosszabb volt. Sokkal rosszabb. Nemcsak a büszkeségemet taposták sárba, ahogy követtem Bruce-t, mint egy szomorú, leszidott kiskutya. Arról volt szó, hogy le kellett nyűgöznöm Hanket. Itt mindenki lehetséges forrás volt, és minél inkább egy viccnek láttak, annál valószínűtlenebb, hogy kisedek belőlük bármi használhatót.

Feltéve, hogy nem rúgnak ki, az elkövetkező néhány hétben itt fogok dolgozni. Sőt hónapban. Ameddig sikerül valami mocskot találni Bruce-ról. És őszintén szólva percről percre jobban éheztem a mocskokra. De nem csak azt akartam tudni, hogy egy korrupt hajó kapitánya-e. Azt is tudni akartam, miért próbál annyira meggyőzni mindenkit, hogy a személyisége olyan, akár egy nedves pokróc. Azt is tudni akartam, hogy a *Business Insights*nai miért gondolná egyáltalán bárki, hogy Bruce valami gyanúsat tervez. Az tuti, hogy első pillantásra nem illett rá a gyanús üzletember jelző.

Becsukta az irodája ajtaját, a relaxához sétált, és meghúzta a zsinórt, hogy teljesen egyedül legyünk.

- Nem kell emlékeztetnem arra, hogy mennyire fontos, hogy pontosak legyünk, igaz? - kérdezte, miközben hagyott állni, ő pedig az asztalához lépett, és elővett egy kis dobozt, borítékokat és egy darab papírt, amit aztán letett elé az asztalra.

Te jó ég! A fantáziámban ez volt az a rész, ahol ő elővesz egy ostort, én közlöm vele, hogy nekem nem jön be az ilyesmi, de ő mégis ledönt. És azt mondja, hogy nagyon-nagyon rossz kislány voltam.

Szorosan lehunytam a szemem, és azt kívántam, bárcsak egyszer ne lennék idióta a pillanat egy törtrészeig.

- Nagyon fontos - feleltem, és nagyokat nyeltem. - Nem fordul elő még egyszer. Valószínűleg. Az ember sosem tudhatja, mikor csap be a villám, vagy ilyesmi. De nagyon fogok igyekezni, hogy mostantól minden nap pontos legyek.

- Igen. Az lesz. Mert valamit egyértelműen világossá teszek a maga számára, Natasha Flores.

- Nem törődtem azzal, ahogy a bőröm melegen bizsergett attól, ahogy kimondta a nevemet. Gondolom, megnézte a benyújtott önéletrajzomat, mert a nevem sosem került szóba a banán-incidens alatt vagy utána.

- Nem vagyok kedves ember. Maga nem azért van itt, hogy összebarátkozzunk vagy megdugjam - tette hozzá úgy mellékesen, mintha ez egy teljesen logikus feltételezés lett volna, amit tisztáznia kellett. - Hanem azért, mert nem kedvelem, és élvezettel fogom elérni, hogy felmondjon.

- Nagyon elbűvölő tudok lenni, ha ad egy esélyt - mondtam annyira összeszorult torokkal, hogy meglepett, hogy a hangom nem lett éles fütyülés. Bár épp az előbb mondta, hogy nem próbál lefeküdni velem, de hallani, ahogy az ötletet kiejti a száján, elérte, hogy a fejemben ugráló fantázia még tisztább legyen. Nem volt romantikus fantázia. Pusztán testi, és bármely nőt kihívás elé állítottam volna, hogy próbáljon Bruce Chamberersonra nézni anélkül, hogy piszkos gondolatai támadnának. Nem jelentett semmit. Csak a vegyi anyagok és hormonok műve volt.

Végigmért, a tekintete egyik olyan helyen sem állapodott meg, ahol kellett volna.

- Mondja, gyakornok! Pontosan hogyan tervezi, hogy elbűvöl? A munkamoráljával? A hajlamával, hogy elveszi, ami a másé, és a szájába teszi? Vagy azt gondolja, hogy majd elcsábít?

Kiegyenesedtem. Nem tudtam őt megfejteni. Az egyik percben azt gondoltam, hogy belül üres és hideg. A következőben teljesen biztos voltam benne, hogy ugrat. Sőt, biztosra vettem, hogy élvezi.

- Nem tudtam, hogy a robotokat el lehet csábítani - feleltem. - Biztos benne, hogy nem létezik egy kar, amit meghúzhatok a hátsó panelen?

Semmi robotos nem volt a tekintetben, amit rám szegezett. Azonnal megbántam, hogy visszabeszéltem, de a szavaimat nem szívhattam vissza. Ott lebegtek közöttünk a csendben, én pedig borzasztóan tehetetlenül néztem.

- Maga egy aberráció - jelentette ki egyszerűen, ügyet sem vetve a beszélásomra. - Képes vagyok elbánni az aberrációkkal, ez tesz olyan sikeressé a munkámban.

- Ezt sértőnek találom, *azt hiszem*.

- Jó. Annak is szántam. *Nos* - mondta élesen, mintha a beszélgetésünk szép rendben lezajlott volna. - Ez a munkahelyi telefonja. - Adott nekem egy mobilt, ami úgy tűnt, már be van állítva. - A jelszava ABANÁN, és nem, nem változtathatja meg. A telefon ugyanannyira az enyém is, mint a magáé, úgyhogy gondolja át alaposan, ha szex SMS-ezésre akarná használni!

Most szórakozott velem. Tudtam, hogy így van. Valahányszor tényleg kezdtem azt hinni, hogy nincs semmi abban a gyönyörű fejében, csak kattogó gépek és áramkörök, hagyta, hogy átsüssön egy kis emberség, és szív

bőí gyűlöltem, hogy ez engem mennyire érdekel. Végére is újságíró voltam, és még soha nem találkoztam olyan lenyűgöző rejtéllyel, mint Bruce Chamberson. A fő elméletem? Igazából ő egy átlagos fickó, de a környezetében mindenki előtt visszafogta magát. Csak arra kellett rájönnöm, hogy az igazi Bruce csupán akkor bukkant-e elő, ha a közelemben van, vagy mindenki mellett rosszul palástolta.

- És ezek? - kérdeztem a borítékokra és a papírokra mutatva.

Az egyik borítékot felnyitotta, hogy megmutasson egy hitelkártyákkal teli műanyag tartót, valamilyen használati utasítást és kocsikulcsokat. A másik zacskóban egy útlevél volt, amin valahogy az én arcom volt, bár én tuti nem csináltattam útlevelet.

- Ez néhány azok közül az eszközök közül, amikre a gyakornokomként elvégzendő feladatokhoz szüksége lesz. A céges kocs kulcsai, amiket majd azért használ, hogy a személyi sofőröm legyen. Hitelkártyák az üzleti rendezvényekre, ügyfélvacsorákra vagy a Galleon szponzorálta eseményekre. Ezeken mind részt kell vennie. A telefon pedig azért kell, hogy a nap bármelyik órájában elérhessem, éjjel-nappal. Mindig be lesz kapcsolva. Csak én ismerem ezt a számot. Ez a közvetlen vonalam magához.

Éreztem, hogy kitágulnak az orrlyukaim, ami csak olyankor történt, ha annyira dühös voltam, hogy az öklöm helyett már a homlokomat használtam volna fegyverként. Az, hogy bűnszexi, még nem jogosítja fel, hogy úgy kezeljen, mint egy rabszolgát.

- Ugye tudja, hogy egy gyakornok átlagos feladatai a fénymásolás, ülni a megbeszéléseken, és mindenkinek kávéát főzni? - Be kellett cipzároznom a számat, nehogy eláruljam, hogy van egy másik állásom. Gyakorlatilag így is volt. Időre lesz szükségem, hogy leírjak és rendszerezzek mindent, amit itt megtudok, és előkészítsem a cikkhez, amit majd végül megírok. Ahogy most hangzott, Bruce nem tervezi, hogy bármennyi szabadidőt is hagy nekem, ami nem fogja megkönnyíteni az életemet.

- Nem érdekel, mi a normális. Sosem érdekelt. Ez egy kivételes cég, amit kivételes emberek vezetnek. Ha bármilyen minőségben a része lesz, elvárom, hogy olyan fáradhatatlanul dolgozzon, mint mi, többiek.

- Hadd találjam ki! Annak, hogy továbbra sem kapok fizetést, nincs köze az emberfeletti elvárásokhoz, ugye?

- Remek. Tanul. Talán mégis van remény számára.

BRUCE

A gyakorlok első napja önkontrollgyakorlat volt számomra. A testem minden idegszála azt üvöltötte, hogy szabaduljak meg tőle. A lány egy két lábon járó katasztrófa volt. Kávét borított az ingemre, vagyis kénytelen voltam felvenni az egyik tartalék ruhámat. Őszintén szólva még abban sem voltam biztos, hogy egyetlen tartalék ruha elég lesz, ha ez a nő itt fog garázdálkodni az életemben. Meghúzta a céges kocsit, amikor kiállt a parkolóházból, mert félrehúzódott, hogy kikerüljön egy „hatalmas szöcskét”, bár életem nagy részében New York Cityben éltem, és még egyszer sem láttam szöcskét. Mindennek a tetejébe a banán, amit hozott, nem volt elég érett.

Még ebédidő sem volt, és a gyakorlok több káoszt hozott az életembe, mint amit a múlt évben tapasztaltam. A vérnyomásom az egekbe szökött, és komolyan

kezdttem megkérdőjelezni az indokaimat, hogy magam mellett tartsam.

Minden józan ész dacára tényleg vonzódtam hozzá. Gesztenyebarna haja kiemelte a mogyoróbarna szemét és napbarnított bőrért. Úgy tudott lefelé biccenteni az állóval a mellkasa felé, amikor leteremtettem, hogy a nagy szeme még nagyobbnak látszott, és megtelt csintalansággal, amikor kénytelen volt felnézni rám. Az ajka felhúzódott az egyik oldalon, mintha az, hogy kiakaszt engem, szórakoztatná őt.

Ez a hülye nő el fogja venni a józan eszemet.

- Hé... Jól vagy?

Megpördültem, hogy torkon vágjak bárkit, aki belépett a pihenőszobába. Még mindig a banán héját szorongattam, ami inkább zöld volt, mint sárga. A testvérem volt az.

Felsóhajtottam. William volt az utolsó, akivel beszélni akartam, amikor ki voltam akadva. Még csak *lát*ni sem akartam őt. Képes volt állandóan kócos hajjal és pár napos borostával járni. Ritkán viselt nyakkendőt, inkább nyitva hagyott pár gombot, hogy könnyebben becserkésze a nőket, akik elég kiéhezettek voltak ahhoz, hogy a következő egyéjszakás kalandjai legyenek.

Ránéztem, és bizsergett a kezem egy fésű után. A tükörképem volt, csakhogy úgy nézett ki, ahogy én néztem volna ki, ha nem lettek volna obszesszív-kompulzív zavaraim nagy adag perfekcionizmussal súlyosbítva. Ő én voltam kontroll nélkül. Az elszabadult ágyúgolyó definíciója. Leginkább az volt, ami én lettem volna, ha a Valerie-eset nem történt volna meg. Legalábbis a nevetségesen kócos haj nélkül.

Kidobtam a banánhéjat a szemébe.

- Igen, én... jól vagyok.

Keresztbe fonta a karjait, és jókedvűen csillogó szemmel figyelt.

- Akkor miért festesz úgy, mintha valaki épp beleszart volna a banánpudingodba? És mióta eszel mást tökéletesen sárga banánokon kívül? Az az előbb inkább nézett ki uborkának.

- Mióta megérkezett a gyakornok a pokolból. - Azt hinni, hogy a lány képes megfelelő banánt találni, hiba volt, olyan, amit nem követek el még egyszer.

- Jól sejtem, hogy hülyeség megkérdezni, hogy miért nem rúgtad ki?

Jól sejtetd. Nem rúghatom ki. Még nem.

- Értem. - William szkeptikusan ráncolta a homlokát. - Szóval dögös a csaj?

Szenvedő arccal néztem rám.

Komolyan? Ugye tudod, hogy csak a külsőnk egyforma? Egyikünk képes a farkát a nadrágjában tartani, különösen munka közben.

- Hé! Nem én vettem elő a farkamat munka közben. Azok a nők nagyon kitartóak voltak. Ráadásul tudom, hogy neked sincs ellenedre, ha nedves lesz a farkad. Volt az a nő... A francba, hogy is hívták?

- Valerie. - Próbáltam nem fogcsikorgatva kimondani a nevét. Talán éreztem egykor iránta valamit, ami hasonlított igazi érzésekhez. Most csak a veszteség ürességét éreztem, nem azért, mert elment, hanem mert lemondtam egy részemről, amit szerettem volna visszakapni.

- Igaz - nyugtázta William. - Micsoda egy örült ribanc. Tudtad, hogy egyszer arra gondoltam, hogy rá

kenek valami piti büntettet születésnap ajándékként neked? Nyilván semmi túl komoly, de gondoltam, pár éjszaka a hűvösön jól tesz neki.

- Kérlek, mondd, hogy csak viccelsz!

- Igen, tökre - mondta úgy, hogy tudtam, nem viccel.

- Bevallom, már az *előtt* utáltam, hogy megcsalt téged. El tudod képzelni, mit érzek iránta most? - vigyorgott és vállon ütött, mintha az egész csak egy jó vicc lenne.

- Aztán ott volt az a fázis, amikor azt az egész titkárnő dolgot élted át. Emlékszel? - kérdezte vigyorgó arccal.

- Esküszöm, te csak olyan nőket dugsz meg, akik nadrágkosztümöt és ceruzaszoknyát hordanak a melóban. Kezdem azt hinni, hogy ez a fétised.

Az orromon át mély, kontrollált lélegzetet vettem. William képes volt elérni, hogy az égvilágon minden beszélgetés a szexről szóljon, és soha nem okozott neki gondot, hogy az én szexuális életemről beszéljen.

- Igen, voltak kapcsolataim. És nem, nincs fétisem.

Az általam már diagnosztizált krónikusan rossz időzítésével a gyakornok bebotorkált az irodába. Szó szerint. A cipősarka beleakadt a szőnyegbe, és megint majdnem rám borította a kávé.

William felvonta felé a szemöldökét, végigmérte a testét, és minden bizonnal észrevette a ceruzaszoknyát. El- vigyorodott.

- A fétisekről jut eszembe...

Natasha felnézett Williamre, és megint majdnem kiöntötte a kávé. Megint rám nézett, aztán Williamre, a zavar kiült az arcára. De biztosan tudta, hogy van egy ikertesóm, mert a felismerés gyorsabban látszott rajta, mint a legtöbb emberen, akik először láttak minket.

- Ikrek - mondta William. Közelebb lépett a lányhoz, a kezét a derekára tette, mintha támogatni kellene. Jó, azt hiszem, valószínűleg szüksége is volt rá. Abból a kevésből, amit a gyakornokról tudtam, valószínűleg időről- időre orra bukott minden figyelmeztetés nélkül.

- Tehát maga az udvarias - mondta a lány William- nek. - Akkor jól sejtem, hogy maga a gonosz testvér, Bruce?

Erre William elmosolyodott.

- Hé! Megtarthatjuk? Máris megkedveltem. Nem csoda, hogy ráizgultál.

Nem nekem vannak nemi betegségeim - morogtam, és próbáltam a lehető legjobban ügyet sem vetni rá.

William feltartotta a kezét, ami hála az égnek azt jelentette, hogy nem fogdosta tovább a lányt.

- Nyugalom, gyilkos! Mindig védekezem. Tiszta vagyok, mint a patyolat.

- Kösz! - mordultam fel durván. Kikaptam a lány kezéből a kávé, és reméltem, hogy elmegy. Nem akartam, hogy a testvéremnek több esélye legyen megdugni őt. Azért, mert volt kisugárzása, csinos volt, és ami a legfontosabb, azt gyanította, hogy magamnak akarom. Williamnek ez volt a legjobb afrodiziákum, amit csak a természet nyújtani tudott.

A gyakornok nem moccant, és úgy járt köztünk a tekintete, mintha arra számítana, hogy eláruljuk, ez végig csak optikai csalódás volt.

- Ez bámulatos! - hüledezett.

- Nem igazán. Ez genetika - közöltem.

- Ne törődjön vele! - William követte a lányt a hűtőhöz, aki isten tudja mi után kotorászott odabent. - Ez

nála krónikus. Gyerekkorunkban találtak a seggében egy karót, és az orvosok azt mondták, nem tudják kivenni úgy, hogy ne haljon bele. Persze mind nagyon próbálkoztunk, hogy kihúzzuk, de az a makacs jószág egy kicsit sem moccant. Tudja, nagyon merev is. Tényleg tragikus, ha belegondol az ember. Néha ébren fekszem éjjel, és azon gondolkodom, mi volt előbb... A karó vagy a merev segg.

A gyakornok megpróbálta elrejtteni a mosolyát úgy, hogy a hűtő ajtaja mögé rejtette a fejét, de hallottam a bizonytalan lélegzését, ahogy próbálta elfojtani a nevetést.

- Kifelé! - utasítottam Williamet.

Ő lépett egyet az ajtó felé, mintha már amúgy is indult volna.

- Egyébként, hordjon csak továbbra is ceruzaszoknyát! Maradjon az egész titkárnő külső! Neki ez egyfajta fétis. Nagyon izgalomba jön tőle. Olyan, mint egy régi verda. Nehéz beindítani, de ha egyszer sikerült, akkor *nagyon* megy. Csak így tovább, kölyök!

A lány lenézett, égővörös arccal lesimította a szoknyája fodrait. Hány órája is ismerem, és azóta hányszor pirult már el? Soha egy teremtettt léleknek sem árultam volna el, de előfordulhat, hogy egy kicsit tényleg kedveltem a titkárnő külsőt. És az is lehet, hogy szerettem azokat a nőket, akik könnyen elpirultak.

De ez mind egyáltalán nem volt fontos, mert szörnyen hosszú volt a lista, amit nem szerettem a nőben. O volt a katasztrófa a tökéletes világomban, a bontógolyó, ami áttört minden falon és kényelmen, amit egy életem át építettem fel. A lány teljesen és száz százalékosan nem volt hozzám való a szónak szinte minden értelmében, és

én mégsem rúgtam ki eddig. Azt is tudtam, hogy nem tenném meg. Itt tartom, amíg...

Amíg micsoda?

A délután további részében azon tűnődtem, pontosan mi az.

Mi a fenére vártam?

AZNAP ESTE A SEASONS 12 EGYIK ASZTALÁNÁL ÜLTEM. FEHÉR terítés, gyertyás, zakós, nyakkendőös hely volt. Hatalmas akvárium állt az étkezőrész közepén, tele egzotikus, drága halfajokkal, beleértve egy cápát és egy hatalmas murénát, ami folyton egy kőhalom mögül leskelődött, némán tátogatta a száját, mintha a vizet kóstolgatná. Szórakozottan eltűnődtem azon, hogy vajon a halak megőrülnek-e a fogságban, miközben a murénát néztem. Az emberek egy olyan dobozban hetek alatt eszüket vesztenék, talán napok alatt.

Elgondolkodtam azon, hogy Natasha robotnak hívott. Talán valahol igaza van, legalábbis néhány szempontból. Nem arról volt szó, hogy nem éreztem olyasmiket, mint a legtöbb ember, vagy nem voltak vágyaim. A különbség az volt, hogy én megtanultam elnyomni mindent. Erre treníroztam magam. Azt hiszem, Williamnek és nekem is megvoltak a magunk védekező mechanizmusai a szarságok ellen, amik közepette felnőttünk. O megtanította magának, hogy ne törődjön semmivel, én azt, hogyan szerezzem meg az irányítást a legirányíthatatlabb helyzetek felett is. Megtanultam, hogyan ragadjam meg és hozzam helyre a káoszt.

Nem egyik pillanatról a másikra történt. Az élet rám zúdított mindent, amit csak tudott, és én apránként ma

gamba zárkóztam. Azt hiszem, az volt a gond, hogy ha eltemetted a dolgokat, amiket védeni akarsz, akkor biztonságban lesznek, de egyben elérhetetlenek is. Valahol útközben azt hiszem, túlságosan befalaztam saját magamat, és a végén nem maradt más, amit a világnak mutathattam, mint a profizmusom, és egy arc, amire a nők szerettek ránézni. Szinte nevetni tudtam volna. Natasha összesen két napja ismert, és úgy tűnt, máris fején találta a szöveget. Nem voltam sokkal jobb egy robotnál.

Az anyám és az apám tíz perc késéssel érkeztek. Az anyám az ötvenes éveiben járt. Williammel az ő szemét és szemöldökét örököltük, valamint az apám szögletes állát és széles vállát. Viszont isten tudja, hogy a magasságunk honnan eredt, mert mindkét szülőnk jóval száznyolcvan centi alatt volt.

Az apám olyan laza könnyedséggel járt, ami valahogyan minden környezetben tiszteletlennek hatott, és ezt nem lehetett tanítani. Valahol a totyogás és a peckesség között, a feje folyamatosan mozgott, az ajkán savanyú mosoly ült. Úgy nézett a világra, mintha az egyáltalán nem nyűgözné le, bár a leglenyűgözőbb cselekedete az volt, hogy Williammel megteremtett minket. Úgy tűnt, ezt ő is így gondolta, ezért kellett elviselnünk a havi „összeröffenéseket”, amik nem voltak mások, mint alig leplezett pénzlenyúlások.

Az, hogy beleegyeztem, hogy egyáltalán találkozom velük, az utolsó morzsája volt annak a tiszteletnek, amit amiatt éreztem, hogy felneveltek. Már bőven megfizettem bármilyen adósságom is volt feléjük, de arra még nem tudtam rávenni magam, hogy teljesen megszakítsam velük a kapcsolatot. Legalábbis még nem.

Az anyám szerény asszony volt. Törekeny, az arcán állandó meglepettség ült, és még a rúzsát sem tudta használni, amitől a felső ajka mindig csálénak látszott.

- Hol a testvéred? - kérdezte az apám, amint leült.

- Nem tud eljönni. - Igazából azt mondtam William- nek, hogy a város másik oldalán lévő étteremben találkozzunk. Valószínűleg mostanra már rájött, hogy félrevezettem, de túl fogja élni. A marha mindig pénzt adott a szüléinknek ahelyett, hogy rájött volna, hogy így csak ront a dolgokon.

Az anyám ideges pillantást vetett az apámra. Tudta, hogy tőlem pénzt kicsikarni kábé annyi esélyük van, mint sziklából vizet fakasztani.

Fiam - szólalt meg az apám. Hátradőlt, és a nyelvét végighúzta az ajkán, amiről egy hüllő jutott eszembe. - Nem alamizsnát kérünk. Üzlettársat keresünk.

Ezt válaszra sem méltattam. Hagytam, hogy a tekintetem rideg maradjon, az arcom kifejezéstelen.

Apám a torkát köszörülte, a lazaságát azzal is erősítette, hogy a karjával átfogta anyám székének támláját és „Jaj, ugyan már!” arcot vágott.

- Neked ezek csak fillérek, Bruce. Kibaszott fillérek. Én neveltelek önző rohadéknak, vagy arról anyád tehet?

- Már bőven megfizettem az adósságot azért, mert felneveltetek.

- Brucie - szólalt meg az anyám. - Nem tartozol nekünk azért, mert felneveltünk. A kicsikénk voltál. Mi csak egy kis segítséget szeretnénk, hisz neked olyan jól ^{me}gy. Gondolkodj rajta! Ami neked aprópénz, az nekünk a lottószelvény.

- Lottószelvény, amit már odaadtam. Többször is. És ti mit mutattok fel cserébe? Játékadósságot, egy hajót, amit összetörtél, mert csata részeg voltál, és azt a rengeteg műanyagot, amit az arcotokba pumpáltatok? Pénz kell kifizetni azt a sok ittas vezetést?

Erre mind a ketten megfeszültek.

- Magas lóról akarsz beszélni? - Az apám előrehajolt, az asztalra könyökölt, és kissé lejjebb vette a hangerőt, amikor magára vonta néhány vendég figyelmét a közelben. - Nem fogok itt ülni és hagyni, hogy lenézz engem! Én cseréltem a pelenkát, amikor összeszartad magadat, nagyfiú.

- Értem - feleltem. - És most azt akarod, hogy én cseréljem a tiédet? Fogjátok a pénz egy részét, amit már odaadtunk Williammel, és vegyetek fel egy dadát! Nem vagyok a bankautomatátok.

Meglepődtem és nem kicsit megkönnyebbültem, amikor mindketten felkeltek, és felháborodottan puffogva kisiettek az étteremből. Volt egy pont, ahol elszakadt náluk a cérna, és örömmel mondhattam, hogy egyre gyorsabban találtam meg azt a pontot az évek múlásával. Már a találkozásokat is elutasíthattam volna, de az az igazság, hogy náluk is vártam valamire, pont, mint a gyakornokkal. Az a baj, hogy náluk sem tudtam, hogy mire.

Talán ez annak a mellékhatása volt, hogy érzelmileg ilyen sokáig bezárkóztam. Már magamat sem értettem többé.

NATASHA

Nagyon korán kelek, hogy bejelentkezzek a *Business Insights*nál. Hank karba tett kézzel ült a sarokasztalánál azokkal a félelmetes bajszaival, amik szemöldöknek öltöztek, és ott magasodtak a homlokán.

- Szóval bejutottál? - kérdezte. - Nagyszerű! Ami azt illeti, le vagyok nyűgözve, Nat.

Elöntött a büszkeség. Hank szánakozva nézett rám, amióta csak ismertem. Talán tényleg értékelte valameny- nyire az írásaimat, de mindig úgy bánt velem, mint akivel jótékonykodni kell. Én voltam az, akitől rossz érzés lett volna megszabadulni. Azt hallani tőle, hogy le van nyűgözve, olyan volt, mint egy rendkívül szükséges gyógyszer, és én máris többre vágytam. Büszkévé akartam tenni. Azt akartam, hogy dobja el az agyát egy fantasztikus sztoritól.

- Bejutottam.

~ Hogy csináltad? Hasítottál az interjún?

Tettem egy *aha, kábé* gesztust úgy, hogy a kezemet ide-oda ingattam.

Zavartan nézett rám.

– Csak az számít, hogy megkaptam az állást. Igaz? Nevetett.

– Persze, Nat. Most, hogy belegondolok, nem hiszem, hogy tudni akarom, hogyan kaptad meg a melót. Téged ismerve valószínűleg köze volt egy sor teljesen valószínűtlen és szinte lehetetlen véletlenhez.

Elmosolyodtam, és reméltem, hogy nem veszi észre az arcomra kúszó vörösséget. *Gyakorlatilag ahhoz volt köze, hogy a számba vettem a főnököm banánját.*

– De figyelmeztetlek. Azt akarja, hogy elég sokat dolgozzak neki, éjjel-nappal. Lehet, hogy nem fogok tudni túl gyakran bejönni.

Hank elhessegette az ügyet.

– Akkor ne gyere! Csak az számít, hogy kapjak egy ütős sztorit. Nem érdekel, ha hónapokba telik, míg meg- szerzed. Találj mocskot a fickóról, és megkapod életed fizetését! Weinstead királyi vérdíjat tűzött ki Bruce Chamberson mocskára, úgylát megcserezzük.

– Ezt Weinstead akarja? - kérdeztem. - Miért akarja ennyire? És miért olyan biztos benne, hogy Bruce az, és nem a testvére? Az alapján, amit eddig megtudtam, William sokkal inkább lehetséges gyanúsított.

Hank vállat vont.

– Számít az?

Hankül így hangzott a „nem tudom”, és több eszem volt annál, minthogy ezt megkérdőjelezzem. Hank volt a nagykutya, és ez neki így tetszett. Nem szerette beismerni, ha valamiben nem volt a topon.

Kifelé menet megálltam Candace asztalánál. Sokat- mondóan rám vigyorgott. Fogalmam sem volt, hogy mit hisz, mit tud, de készen állt, hogy elmondja.

– Mesélj el mindent! - kérte.

– Nincs mit elmesélni. Állásinterjún voltam. Megkaptam a melót. Ilyen egyszerű. - Húztam az időt, ezt mind a ketten tudtuk. Igazság szerint élveztem, hogy húzom Candace-t. Olyan volt, mint egy tűzről pattant kiskutya, és imádtam nézni, hogy majd megőrül, ha elhúztam valamit előtte, amit nagyon akart.

Karba tette a kezét, és felnyársalt a tekintetével.

– Nat, *ismerlek*. Ha süketelsz, szétverem a térded.

– Fogta az esernyőjét, és próbaként finoman böködni kezdte a térdem, amitől nevetve hátraugrottam.

– Jézusom! Oké. Oké! - mondtam, közben el kellett kapnom az esernyőt, és kirántani a kezéből. Egy kicsit közelebb léptem, és halkan folytattam. - Megettem Bruce Chamberson banánját. És nem átvitt értelemben. Egy sárga banánt, amire filctollal ráírta a nevét. Nyilván nem vettem észre a nevét, különben... - Elhallgattam az értetlen arcát látva.

Pár másodpercig nézett, aztán kitört belőle a röhögés.

– Bocs - szabadkozott. - Csak ez annyira te vagy. Sokat mond a múltadról, hogy még csak meg sem kérdőjelezem, hogy viccelsz-e velem. Hát persze, hogy megetted a banánját. Csak nem pontosan értem a kapcsolatot a banánja elmajszolása és az állás megszerzése között.

– Arra én is szeretnék rájönni.

– Tetszett neki, hogy megetted, vagy ilyesmi? Talán perverz. A sorok között olvas vagy hasonló. Érted? - Candace szörnyű férfiimitátorként lehalkította a hang-

ját. – Ó, Natasha! Odavagyok azokért az ajkakért! Kicsit gyorsabban, és robbanok! Ó... Ó...

– Candace! – sziszegtem vigyorgva, de körülnéztem, hogy biztosan nem hallgatózik-e senki. – Egy, ez volt a legrosszabb poén, amit valaha hallottam. Kettő, nem. Egyszerűen nem. O egyszerűen nem ilyen. Mármint, ha tetszett neki a dolog, akkor nagyon jó színész. Inkább úgy nézett ki, mint aki le akarja tépni a fejemet, és kirúgni az ablakon.

Candace felvonta a szemöldökét, és mérgesen összehúzta a szemét.

– Szóval amolyan barbár? *Szexi!*

– Inkább robotszerű. Igen, szexi, de olyan, mint a mikrózott burrito. Kívül tűzforró, belül jéghideg.

– Kérlek, mondd, hogy az előbb egy burritóhoz hasonlítottál egy pasit, mert azt imádom.

– Megerősítem - válaszoltam vigyorgva.

Fel sóhajtott.

– Figyelj ide, Nat! Nem érdekel, hogy belül fagyos-e vagy sem. Használd ki! Felejtsd el a sztorit! Felejts el mindent! Itt valami van. Megecsed a fickó banánját, és *felvesz*? Ne már! Itt a te sztorid! Ez nem egy „minden az, aminek látszik” helyzet. Távolról sem.

– Hát, elég egyértelműen azt mondta, hogy azért akart felvenni, hogy megbüntessen.

Candace úgy tárta szét a kezeit, mintha az elmélete megerősítést nyert volna.

– Látod? A pasi pokoli perverz. El akar vinni a szextömlőcébe vagy ilyesmi. Gondolj bele! Le kell feküdnöd vele, hogy megnyíljon előtted. Ez is a munkád része. Ez

a nyavalyás újságírói becsület. Akkor rontanád el, ha *nem* feküdnél le vele.

Nevettem, bár Bruce és a szex gondolatára az egész testem lüktetett a forróságtól. Ugyanakkor Bruce és egy kapcsolat gondolatára ledermedtem.

– Igazából utálok... - közöltem.

Candace elutasító hangot hallatott a szájával, és félresöpörte rövidre nyírt haja egyik tincset.

– Tudod, nem kell kedvelned ahhoz, hogy lefeküdj vele. Nagylány vagy. Néha nem baj, ha onnan vesszük el, ahonnan tudjuk. A szexnek nem muszáj nagy érzelmi kinyilatkoztatásnak lennie, lehet egyszerű szórakozás.

Ebben nem voltam biztos, de muszáj volt elnézést kérnem, és kisietnem az épületből, amikor láttam, hogy máris megint majdnem elkéstem. Elfelejtettem, hogy most vezetnem kell, ezért nem a legalább valamennyire kiszámítható metróhálózattal kellett megbirkóznom. Hanem a New York-i forgalommal.

BRUCE DÜHÖS ARCCAL VÁRT AZ ÉPÜLET ELŐTT. LEPARKOLTAM a most már horpadt céges kocsit, és vártam, hogy beszálljon. Amikor nem moccant, rájöttem, hogy elvárja, hogy kiszálljak, és ajtót nyissak neki.

Harminc perc a forgalomban, ami alatt öt kilométert tettem meg, engem is eléggé kiakasztott ahhoz, hogy elviseljem a pózolását, úgyhogy csak átnyúltam az anyósülésen, és kilöktem az ajtót. Ő dühösen lenézett rá, végül teljesen kinyitotta, és beszállt.

– Nem férfiatlan érzés kissé? - kérdeztem. - Az anyósülésen utazni, miközben a gyakornoka vezet?

Rideg pillantást vetett rám.

– Nem.

Feszengve a torkomat köszörültem, és elindultam. Sikerült mindig olyan ellenségesen válaszolnia a játékos ugratásaimra, hogy valamennyire mindig megbántam, bár nem teljesen. Jó móka volt kötözködni vele. Ez talán csak természetes ösztön, ha ilyen higgadt, tekintélyes emberrel találkozunk. Látni akartam, hogyan reagál, ha összeakasztom vele a bajszeremet. Lenézett a telefonjára, és elég ügyesen tett úgy, mintha én nem is léteznék, ami megcáfolta Candace elméletét, hogy igazából kedvel.

– Mi jót csinál? - kérdeztem.

A szemem sarkából láttam, hogy dühösen néz rám, és úgy döntöttem, hogy inkább az útra koncentrálok ahelyett, hogy visszabámulnék a jeges forróságába.

– Dolgozom.

– Ó! - folytattam. - Egy pillanatig azt hittem, hogy cicás videót láttam a telefonján.

– Úgy nézek ki, mint aki cicás videókat néz?

Összeszorítottam az ajkaimat.

– Mármint ki nem néz? Igaz?

– Én nem.

– Ma átküldök e-mailben párat. Talán néhány cuki cica kicsit meglágyítja.

Letette az ölébe a telefonját, és félig felém fordult.

– Ezt szándékosan csinálja?

– Mit... csinálok szándékosan?

– Bosszant. Képtelen csendben vezetni az autót, amíg én elintézek néhány dolgot?

Gondoltam, azért kényszerített, hogy legyenek a kis sofőrje, mert társaságra vágyott.

– Aha, hát rosszul gondolta.

Lopva rápillantottam. Újra a telefonjára összpontosított, de a bennem bujkáló amatőr pszichológus azt mondta, a tartása kissé védekező. Túl feszült és merev.

– Értem. Akkor pontosan miért is vagyok a sofőrje?

– Azt akarom, hogy felmondjon.

– Komolyan? - kérdeztem szkeptikusan. - Ez gyenge lábakon áll, még szerintem is. Mármost... Először is a testvére rámutat a fétisére, aztán maga felvesz látszólag ok nélkül. Van itt valami más, ami...

– Elég! Nem kell magyarázkodnom magának. Azt teszi, amit mondok, amíg úgy nem dönt, hogy felmond. Tényleg ilyen egyszerű. Nem kell, hogy értsen, vagy tetszen magának. Ami azt illeti, remélem, hogy *nem* tetszik.

Lebiggyesztettem az ajkam, de nem mondtam semmit. Épp, amikor valaki dudált, esküdni mertem volna a nagyanyám sírjára, hogy hallottam, ahogy azt motyogta: *ebből majd megtanulja, hogy ne egye meg, ami nem az övé.*

Elfordultam, hogy ránézzek, és majdnem nekimentem az előttünk álló autónak. Már megint. Az emberség szikrája a bőre alatti gépek és huzalok mögött.

– Ha összetöri a kocsit, és megöl minket, akkor megszabadul a munkától anélkül, hogy konkrétan felmondana. De szerintem nem jó ötlet.

– Ha nem tudnám, hogy nincs így, azt hinném, az előbb viccelni próbált, Mr. Robot.

Kemény pillantást küldött felém.

– Mi lenne, ha inkább vezetne ahelyett, hogy próbál megfejtetni?

– Maga szerint ezt csinálom? Próbálom megfejtetni? - Fújató hangot hallattam. - Ne hízelegjen magának!

– Remek. Aggódtam, hogy nekiáll a gyerekkori traumáimról kérdezgetni, vagy a szörnyű balesetről, ami a torz személyiségemhez vezetett.

– Ezt nem veszem be.

Vállat vont.

– Így is jó.

– Maga ezt tényleg csak kitalálta, ugye? - kérdeztem pár pillanattal később, és utáltam, hogy nem tudtam megállni, hogy bekapjam a csalit.

Felháborító módon ő továbbra is lehajtott fejjel pötyögött valamit a telefonján. Szerintem még egy halvány mosolyt is láttam átsuhanni az ajkán. Némán füstölögtem, míg vissza nem értünk az irodába, ahol majdnem szereztem még egy horpadást a kocsira, amikor felfutottam a járdára, és hajszálnyira kerültem el egy táblát az elülső sárvédővel. Már jó ideje nem vezettem, és dacára annak, amit az emberek hittek, nem volt olyan, mint a biciklizés. De hosszú múltam van biciklibalesetekkel is, úgyhogy talán mégsem tévednek akkorát.

A munkanap fele úgy telt, mint az előző. Kávét vittem - tejszín és cukor nélkül - Mr. Szexrobotnak. Három élelmiszerboltba is el kellett mennem, hogy találjak egy banánt, amin nem volt sem zöld rész, sem barna foltok. Szerintem még soha nem láttam Bruce-t olyan komolynak, mint amikor a banán jellemzőit sorolta. Legalább 25 centi hosszú. Kemény. Semmi ütődés. Semmi zöld. Még a kezemet is össze kellett tennem, hogy le tudjam mérni

a hosszt, és biztos legyek benne, hogy elég nagy, de nem túl nagy. Inkább olyan volt, mintha azt mondta volna el, hogy hogyan hatástalanítsak egy bombát egy óvoda alagsorában.

Pont ebéd előtt értem vissza a banánnal a kezemben, és letettem az asztalára. Bruce fogta, megforgatta, és nevetséges műsor közepette megvizsgálta. Végül bólintott.

– Hmm. Nem rossz. - Aztán kidobta a szemébe, és felkelt az asztaltól.

A döbbenettől tátott szájjal mutattam a szemetesre.

– Van róla fogalma, hány boltba kellett elmennem ezért a vacakért?

– El tudom képzelni. Egy óráig és tíz percre volt távol. Feltételezve, hogy tempósan sétált, volt ideje bemenni három üzletbe, talán négybe, már ha gyorsan megtalálta a megfelelő részleget.

A szememet forgattam.

– Nem segít ezzel az egész robot dologgal. *Három üzletbe, talán négybe...* - mondtam a legjobb robothangomon, de rögtön elhallgattam, amikor megláttam az arckifejezését.

– Precíz vagyok - közölte kissé dacosan, ami újdonság volt.

– Hát, én csak próbálom kitalálni, hogyan létezhet ugyanabban a világban, amiben én, ahol nem minden megy tökéletesen. Mi történik, ha késik a vonata vagy egy nap betegen ébred?

– Megtalálom a módját, hogy megoldjam a problémát. Ha nem megy, változtatok, hogy biztosan fel legyek készülve, és ne kövessék el ugyanazt a hibát még egyszer.

Úgy éreztem magam mellette, mint egy tini, mintha küzdenem kellene a késztetéssel, hogy a szememet forgassam, bármit is mond. De azt is éreztem, hogy a tomboló hormonok áldozata vagyok, amik kényszerítenek, hogy vegyem észre azokat a helyeket, ahol az inge a megfelelő helyeken simul rá a feszes testére, és azt, hogyan néz ki a lába abban a nadrágban. *Szexrobot* - emlékeztettem magam. Ennyi erővel akár egy sportkocsira is ráizgulhatnék. Igen, jó ránézni, de a motorháztető alatt nincs semmi. Kivéve valószínűleg szoborszerű hasizmok és - ahogy akaratlanul is feltételeztem - egy tökéletesen működő, ínycsiklandozó *banán*.

Voltak róla sejtéseim. Azon tűnődtem, a személyiségből, amit nekem mutat, mennyi védekező mechanizmus, és mennyi tényleg ő. De miért rejtőzik? Mit rejteget? Azt hiszem, nem kellene meglepődnöm, hogy a természetes ösztönöm azt súgta, hogy pusztán kíváncsiságból fejjel előre törjek át a falakon, amik mögé elrejtőzött. És dolgom is volt. Talán egy korrupt üzletember gonosz elméjét rejtegeti a falak mögött.

- Szóval... Nem követi el ugyanazt a hibát kétszer? Ezért olyan a személyisége, mint egy mosógépé? Egyszer megégette magát azzal, hogy kedvelhető volt?

Bruce menet közben megállt, és úgy nézett rám, amit már majdnem riadtnak láttam, aztán gyorsan semlegessé rendezte a vonásait.

- Így születtem.

- Értem - motyogtam a nyomába szegődve. - Szóval pontosan miért is dobta el azt a banánt? Aggódott, hogy mérgezett? Mert fontolóra vettem, de aztán megelégedtem azzal, hogy imádkozom, hogy megfulladjon.

Megállt, félig felém fordította a fejét, és ha nem lett volna több eszem, azt mondtam volna, hogy egy mosolyt fojtott el.

– Azért dobtam el, mert már vár egy banán a nevemmel a pihenőszobában. Kivéve persze, ha valami agyatlan gyakornok épp fel nem falta.

– Ez gyakori problémája?

– Maga az egyetlen, aki nem látta, hogy a nevem bazi nagy betűkkel rá van írva a banánra. Tehát nem. Nem gyakori probléma.

Amikor besétáltunk a konferenciaterembe, mindenki ledermedt Bruce láttán. Könnyű volt megfedkezni arról, miért is vagyok itt valójában, de abban a pillanatban végre kicsit felébredt bennem a riporter. Hamarosan el kell érnem valahogy, hogy ne Bruce mellett legyek, hanem infokat szedjek ki az alkalmazottaiból.

– Mr. Chamberson - szólalt meg egy harmincas nő remek testtel és szép arccal. A hangja élenkségéből süttött a kétségbeesés. Karba tett kézzel figyeltem az ajtóból. *Ostoba nő! Ennyi erővel egy krumpliszákra is vethetné magát.*

Bruce csak félig figyelt rá, miközben a banánjáért nyúlt, amin most már láttam, hogy minden létező felületen rajta volt a neve nagy betűkkel, hogy többé senki figyelmét ne kerülje el. A pasi tényleg gondoskodott róla, hogy kétszer ne kövesse el ugyanazt a hibát.

– Egy pillanat! - szakítottam félbe a nőt, aki épp magyarázni próbált valami bakiról a rendszerben, ami lelassította a részlegét. Amúgy is csak valami kamu

sztorinak hangzott, hogy elérje, hogy Bruce odamenjen az asztalához. - Elküldött banánt hajkurászni, amikor egész idő alatt itt volt egy?

Meghámozta a banánt, és beleharapott, amit szinte biztos voltam benne, hogy nem csábítónak szánt, de a meleg bizsergés csak még jobban felgyorsult a bőröm alatt. *Olyan szép a foga. És az ajka...*

– Tennem kellett róla, hogy képes legyen valami ehetőbbet szerezni annál az uborkánál, amit tegnap hozott.

– Volt benne egy leheletnyi zöld. Ha maga uborkának nézte, vizsgálta meg a szemét!

Tudatában voltam, hogy a helyiségben mindenki leplezetlen elképedéssel néz minket. Az egyetlen kivétel a csinos nő volt, aki egyértelműen azt a területkijelölő pillantást küldte felém, amit a nők évszázadokon át tökéletesítettek. Az a pillantás volt, ami azt üzent, hogy: „az én kaparófámba mélyeszted a karmaidat, ribanc, és ha nem tűnsz el, kikapárom a szemed”.

Kényszerítettem magam, hogy ne törődjek vele, és Bruce-ra koncentráltam. Bármennyire is fárasztott a hozzáállása, volt valami mókás és izgalmas abban, ahogy próbáltam felvenni vele a versenyt. Vele minden szó egy verbális vívócsörte része volt, amivel nem igazán tudtam lépést tartani, de rájöttem, hogy mégis akarok.

Bruce még egyet harapott a banánba, lazán rágta, miközben engem nézett, és látszólag fogalma sem volt róla, hogy az egész tárgyaló minket bámul. Igazából valahol aranyos volt, mennyire élvezte a nasiját. Rágás közben csillogott a szeme. A legtöbb ember akkor néz így, amikor egy fényűző, kalóriadús desszertbe harap bele.

– Néhány fontos ügyféllel ebédelünk. A kocsi tíz perc múlva legyen kész! - Megette az utolsó falatot, aztán oda sem nézve a szemetes felé dobta a héjat.

– Elvétette - mondtam, amikor a héj elakadt a kuka peremében, aztán leesett a földre.

– Jó, hogy van egy gyakornokom - közölte Bruce a válla felett.

Letérdeltem, hogy mindenki előtt felvegyem a banánhéjat. A sajnálat és a kegyetlen élvezet elegyével néztek. Pontosan abban a pillanatban döntöttem el, hogy ez nem egyoldalú csata lesz. Pokollá akarja tenni az életemet? Kényszerít, hogy felmondjak? Akkor remélem, felkészült a háborúra, mert megmutatom neki, hogy nem félek visszaharapni.

AZ ÉTTEREM ELEGÁNS VOLT. ÚGY NŐTTEM FEL, HOGY MINDIG elég közel voltunk a szegénységhez, így számomra az elegáns és az átlagos éttermet elválasztó vonal az volt, hogy kelle ing és cipő. Sajnos ez a hely még azt is felülmúlta pár fokkal, mert még az üzleti viseletem is túl egyszerűnek és olcsónak tűnt.

Mindenki gazdagnak és fontosnak *látszott*. Gyakorlatilag süttött róluk, a ragyogó fehér foguktól - napszemüveg kellett, hogy ránézzek - a bőrükig, amit a gazdagoknál én mindig fura állagúnak éreztem. Az vagy, amit megeszel, és azt hiszem, a gazdagok annyi drága kaját ettek, hogy a végén a bőrük is máshogy nézett ki.

Bruce bőre is szép, vettem észre. Egy robothoz képest. Azt hiszem, nem kellene meglepődnöm. Olyan dühítően összeszedett volt, hogy valószínűleg soha nem nyúlt az

arcához mosatlan kézzel, és nem voltak zsírosak az ujjai. Szerettem volna megdobni egy sült krumplival az ebéd alatt, de valami azt súgta, hogy itt nem szolgálnak fel olyat. Valószínűleg az lesz a vége, hogy egy kacsamájat fogok böködni a villámmal, miközben egy órán át igyekszem nem hányni.

Egy sarokboksza ültettek minket egy kicsit távolabb az ebédelő tömegtől. Nem volt zsúfolt, de a személyzet minden tagja olyan sürgés-forgással nyüzsgött ott, mintha tele lenne.

– Talán a fontos üzleti partnerei felültették - jegyeztem meg, amikor leültünk.

– Mi jöttünk korábban. Tizenöt perccel.

– Értem - feleltem, mintha tudtam volna, hogy ez milyen. Az egyik hatás, amit Bruce máris gyakorolt rám, hogy egy majdnem szervezett létezésre kényszerített. Még mindig két lábon járó katasztrófa voltam, de Bruce olyan volt, mint egy védőháló. Bár képes volt fojtogató és visszataszítóan távolságtartó lenni, be kellett ismernem, kicsit jólesett azt érezni, hogy ő képes megóvni a legrosz- szabb önmagamtól.

Még mindig azt akartam, hogy kapjon észbe, hogy hiba volt úgy döntenie, hogy cseszeget. Nem fog kirúgni? Rendben. Vagyis szabadon azt tehettem, amit akartam, anélkül, hogy azért aggódnék, hogy a valódi állásomat kockáztatnám. És ebben a pillanatban egy kis visszavágóra vágytam.

A fontos ügyfelei mindössze pár perccel később megérkeztek.

Férj és feleség voltak, akik próbáltak valamilyen drága marketingtervet összehozni a techcégük egy új részlegé

nek, az alapján, amit kihámoztam a beszélgetésből. Egész szakmai életemben próbáltam belsős infokat szerezni a leendő vállalkozásokról a magazinokból és másodlagos forrásokból, ezért ülni egy asztalnál és közvetlenül hallani az információkat igazi csemege volt. Végül már semmi említésre méltóról nem beszéltek. Kaptunk italokat, és kiszolgáltam magam a borból a figyelmeztető pillantások ellenére, amiket Bruce küldözgetett felém. Úgy tűnt, nem akar megfenyíteni az ügyfelei előtt, és ezt teljességgel ki is akartam használni. Ropogós kenyeret ettem rákszósszal, miközben ők a dátumokról beszélgettek, amikor az első reklámkampányt be akarták indítani. A kaját pedig leöblítettem egy pohár borral.

Ezután valamilyen zöldborsóból készült „zöld redukciót” ettünk, amit ehető virágszirmokkal szórtak meg. Jól nézett ki, és meglepve tapasztaltam, hogy jó *íze* is volt. Bruce szinte hozzá sem nyúlt a kajájához, és csak pár kortyot ivott a borából. Sokkal inkább arra összpontosított, hogy az ügyfelei megértsék az üzleti tervet.

- ...az 17-én lesz - mondta Bruce. - Lesz pár alacsony költségvetésű kampány, hogy következő hónap 28-ig megnézzük a reklámszövegeket. Amint tudjuk, hogy melyik teljesít a legjobban, elkezdhetjük az agresz- szív kampányt. Csak biztosan készüljenek fel a megnövekedett forgalomra a meglévő infrastruktúrájukon is. Nem csak az új honlapjuk fog nyerni ebből. Ne feledjék, 3 brandet áruljuk!

A pár ideges mosollyal összenézett. Tetszett nekik, amit Bruce mondott. Tetszett nekik, *ahogyan* mondta. Nem hibáztattam őket. Ahogy Bruce mellett ültem, egyértelmű volt, hogyan szerezte meg magának a legtekin

télyesebb és legbefolyásosabb ügyfeleket. Olyan szenvedéllyel és magabiztossággal beszélt a marketingtervről, hogy lehetetlen volt kételkedni benne. Olyan férfinak tűnt, aki megfejtette a világot, és talán így is volt.

De - gondoltam csintalan izgalommal - én a világnak egy olyan apró szelete vagyok, amit még nem fejtett meg.

- Hmmm - mondtam, és ittam még egy korty bort, hogy lazának tűnjek. Valószínűleg hiba volt, mert a fejem már így is kóválygott. - Vagyis a fő reklámkampány két héttel a WeConnect kezdete előtt indul be. - Vártam, hogy felfogják a szavaimat. Bruce könnyen gondolhatott rám úgy, mint valami kétbalkezes ügyefogyottra, de alig vártam, hogy lássam az arcát, amikor rájön, hogy fej is van a nyakamon.

Bruce úgy nézett ki, mint akinek minden csepp önuralmára szüksége van ahhoz, hogy ne tépje le a fejemet. Nem pont ilyen pillantásban reménykedtem, de a maga módján ez is kielégítő volt.

- WeConnect? - kérdezte a nő, egy pillanatra megmentve Bruce-tól.

A férfi bólintott, a tekintete elgondolkodva fürkészte az asztalt.

- Egy startup cég. Hallottam a nevüket, de a részletekre nem emlékszem.

- Minden jel szerint hatalmas dobás lesz - magyaráztam. - Teljesen közösségi finanszírozású, és a Kickstarterükön már több mint 35 millió gyűlt össze. Gyakorlatilag úgy gondolják, hogy a WeConnect lefed mindent, amit a Facebook, az Instagram és a Twitter csinál, és mindenre képes lesz, csak jobban. És maguk arról beszélnek, hogy ezzel készülnek versenyezni.

Mindketten Bruce-t nézték, aki pedig engem bámult. Próbáltam nem összerezzenni a haragja elkerülhetetlen robbanásától. De úgy tűnt, igazából elgondolkodik azon, amit mondtam. Végül bólintott, először lassan, aztán nagyobb lelkesedéssel.

– Igaza van. A francba! Nem tudom, ezt hogy nem vettük észre.

A következő fél órában azt hallgattam, ahogy Bruce előállt egy tervvel, hogy legyőzzük a WeConnect fenyegetését. Próbáltam elnyomni a büszkeség kótyagos érzését, és azt, ahogy az „igaza van” ismétlődött a fejemben. Mivel semmi mást nem kaptam Bruce-tól a gya- kornokságom kezdete óta, csak dühös vagy hitetlenkedő pillantásokat, ezt a dicséretet hatalmasnak éreztem. Természetesen csak szakmai szempontból. Ha abban reménykedtem, hogy bármilyen belső információt szerzek, ahhoz el kellett nyernem a bizalmát.

A főfogás körül - ami homár volt a legegyszerűbb, de legmennyeibb vajmártásban, amit valaha ettem - már nem tudtam követni, mennyi bort ittam. Már jóval túl voltam a becsicscentésen, és a részegség felé haladtam. Eredetileg ez volt a tervem, amikor Bruce elrángatott ebédelni. Arra gondoltam, talán, ha kínosan viselkedem, akkor nem próbál többé szekálással rávenni, hogy legyek a csatlósa.

Le akartam állni, és minden tőlem telhetőt megtenni, hogy csendben üljek, miközben az alkohol kavarg a fejemben. Kezdett okosabbnak tűnni, hogy lenyűgözzem ahelyett, hogy kiakasszam, de nem tudtam egyszerűen egy csettintéssel részegteleníteni magamat.

Odalépett a pincér, hogy újratöltse a poharamat, de Bruce felemelte a kezét, és egy finom gesztussal megállította. Én is épp le akartam állítani. A részeg énem meg volt sértve, hogy Bruce-nak volt képe megmondani *nekem*, hogy mikor van ideje leállni. A részeg énem egyben idióta volt.

– Haddjöjjön! - mondtam egybefolyó szavakkal. Jobban eláztam, mint gondoltam. Elértem azt a pontot, amikor a számat elhagyó szavak ugyanakkora meglepetést jelentettek nekem, mint mindenki másnak.

A pincér úgy festett, mint aki bárhol máshol lenne abban a pillanatban. Bruce még mindig igyekezett nem jelenetet csinálni, próbálta megőrizni a hőn szeretett rendet mindenben.

– Gyerünk már, nagyfiú! - mondtam. A józan énem valahol labdává gömbölyödött az agyamban és elborzadt, mert tudtam, hogy ezt a mondatot nehéz lesz elfelejteni. A részeg énem marha viccesnek találta.

– Eleget ivott - közölte Bruce határozottan, távozásra bírva a pincért.

Magamba roskadtam a széken, és dacosan néztem a párra, akik most feszengetek és próbáltak bárhová nézni, csak rám nem. Én már szinte semmit sem fogtam fel. Már csak arra vágytam, hogy lefeküdjek és elaludjak, de aztán Bruce-ra pillantottam, akinek nem volt szüksége részeg-szemüvegre ahhoz, hogy elképesztően nézzon ki. Mivel egy üveg bor nagy része bennem volt, úgy nézett ki, mint valami csillogó angyal. Éreztem, hogy valami ostobaság és illetlen bugyog bennem, és tudtam, hogy nem áll hatalmamban megállítani.

Hosszú, kényelmetlen csend állt be, amikor úgy tűnt, mindenki vár valamire. Túlságosan szédültem ahhoz, hogy akár távolról is rájöjjek, mire vártak. Persze ez nem akadályozott meg abban, hogy kinyissam a számat, és kimondjam az első dolgot, ami az eszembe jutott.

– Szóval, Brucie. Te leszel az utolsó fogás? Mert szerintem nem tudok osztózni rajtad ezzel a kettővel.

BRUCE

Ötödször is bocsánatot kértem, miközben kikísértem Donnát és Gregoryt a parkolófiúhoz. Natasha a vállamnak dőlt, és kifelé támogattam az étteremből.

– Tényleg semmi gond. Mi is voltunk egyszer fiatalok - mondta Donna.

Gregory csak feszült mosolyt villantott, és azt mondta, Natasha nagy kárt okozott a jó híremnek a szemében, és nagyon keményen kell dolgoznom ahhoz, hogy helyrehozzam a dolgot. Miután elmentek, Natasha kissé kiegyenesedett, és félig lehunyt szemhéja alól rám nézett.

– Na. Ez remek volt. Akarja, hogy elvigyem a lakására vagy az irodába? - A szavai egybefolytak, és úgy tűnt, a tekintetét képtelen pár pillanatnál tovább egy helyen tartani. Csatak részeg volt.

Hívhatnék valakit, aki eljön érte. William megtenné, de abban a seggfejben nem bízhattam, hogy ne legyenek

idióta gondolatai. Soha nem használná ki a lányt, amíg ennyire részeg, de kinézem belőle, hogy engedné, hogy a kanapéján aludjon, aztán rámozdulna, amikor reggel kijózanodott.

Még magam előtt is tagadtam, de ennyit tudtam. Nem csak a fivéremet akartam távol tartani Natashától. Mindenki mást is távol akartam tartani tőle. A lány az *én* problémám volt. Nem fogok senkit felhívni az irodából, hogy hazavigye, mert még akkor is, amikor holtrészegre itta magát, olyan nő volt, akibe a férfiak akaratlanul is beleszerettek. Legalábbis a legtöbb férfi. Nekem csak Valerie-re kellett gondolnom, hogy eszembe jusson, pontosan miért nem megyek egy kapcsolat, nemhogy a szerelem közelébe.

Magamhoz vontam, és odavezettem a kocsihoz, amikor a parkolófiú megállt vele az étterem előtt. A lányt lefektettem a hátsó ülésre, a zakómat pedig a lábára terítettem, nehogy a végén a visszapiillantó tükörben villantson nekem, én pedig beültem a vezetőülésre. Fel kellett hívnom az irodát, hogy megszerezsem a címét.

Elborzadtam, amikor megláttam, hol él.

Egy penészes téглаépületben, ami a környező épületek állandó árnyékában állt. Meg lennék döbbenve, ha egy csepp napfény is bejutna az ablakán a nap bármelyik pillanatában. Komor emlékeztetője volt ez annak, milyen messzire jutottam, és Natasha bármennyire is púp volt a hátamon, nem tetszett, hogy itt lakik.

Mire parkolóhelyet találtam, szó szerint két háztömbnyit vinnem kellett, hogy odaérjek a lakáshoz. Sokat elárult arról, milyen környéken él, hogy a szeme sem rebbent senkinek azt látva, hogy egy eszméletlen alakot

cipelek, akinek a lábára rá van terítve a zakóm. Nagyon kicsinek és törékenynek tűnt a karjaimban, és önkéntelenül is belém nyilallt a vágyakozás, olyan jó érzés volt hozzáérni. Két év telt el Valerie óta, de a fájdalom még mindig elég friss volt ahhoz, hogy szigorúan tartsam magam az ígéretemhez, amit azután tettem magamnak, hogy az egész véget ért.

Nincs több kapcsolat. Nincs több elköteleződés. És többé nem bízom senkiben, akiben nem muszáj.

Fél kézzel zavartan át kellett túrnom Natasha táskáját, miközben felhúzott térddel és a szabad karommal igyekeztem megtartani őt. Végül megtaláltam a bejárat kulcsát, és aztán megtaláltam a lakás számát is, amit botor módon ráírt a kulcsaira alkoholos filccel. Nem gondolt bele, hogy ha elejti, és valami örült barom megtalálja a kulcsait, betörhet hozzá?

Persze, hogy nem gondolt rá. Ha Natasha gondolna ilyesmire, nem lenne két lábon járó katasztrófa.

Egy nő, aki nem lehetett több 150 centinél, és egy nappal sem volt fiatalabb hetvennél, kiment a Natasháéval szemközi ajtón, mielőtt beértem volna.

– Hmm - nyújtogatta az állát, és engem méregetett. - Arra van pénze, hogy berúgjon, de lakbérre nincs?

– Mennyivel tartozik magának? – kérdeztem. Az ilyen emberekkel a legjobb rövidre zárni. Tapasztalatból tudtam. Megláttam valamit a nő szemében, amiből tudtam, hogy megérezte a pénz szagát, és gyors tervet eszel ki, hogy annyit szerezzen, amennyit csak lehet.

– Négy havi lakbérrel. Az... – A homlokát ráncolva próbált fejszámolni.

– Hagyjon egy üzenetet a lány ajtaja alatt tíz percen belül az adataival. Gondoskodjon róla, hogy el tudjam olvasni! Holnapra küldök egy csekket, ami fedezi, amivel a lány tartozik.

A nő úgy festett, mint aki mindjárt közli velem, hogy Natasha még több pénzzel tartozik, de bementem a lány lakásába, mielőtt esélye lett volna rá. Kétségtelen, hogy a nő egy kicsit megkopaszt, de ártalmatlan ügy volt. Az egyik fényűzés, amit megengedhet magának az ember, ha rengeteg pénze van, az az, hogy az idejét többre értékelheti szinte minden pénznél. Ha néhány ezer dollárral megúszhattam, hogy akár csak pár percig is vitatkozzak azzal a nővel, kis árat fizetek érte.

Egy hálószoza volt, a sarokban egy apró konyha, egyetlen ablak, amiből csodás kilátást nyílt a közvetlenül előtte álló mocskos házra, és egy fürdőszoba, ami alig volt elég nagy ahhoz, hogy az ajtót ki lehessen nyitni. A lakásban hatalmas volt a rendetlenség, és egy nevetségesen pufi francia bulldog iramodott felém, amint beléptem. Úgy tűnt, a kutya vette magának a bátorságot, hogy mindent beterítsen a hasmenésével. A szag alapján frissel.

Natashát óvatosan letettem az ágyra, és közben vigyáztam, hogy ne lépjek szarba. Letérdeltem, hogy a kutya megszagolhassa a kezemet.

– Jó fiú vagyok, ne aggódj! Az anyukád talán nem ért ezzel egyet, de legyen ez a mi kis titkunk.

A kutya óvatosan megszagolta a kezemet. Pár másodperccel később átmentem a zord eb tesztjén, és egy nedves állnyalás lett a jutalmam.

- Ez te voltál vagy ő? - kérdeztem a kutyától, miközben szemrevételeztem az undorító kakirobbanást. - Mondd el az igazat!

A kutya kicsit meghunyászkodott, a sarokba sétált és leült.

- Gondoltam.

Feltúrtem az ingujjamat, és a következő fél órában szart takarítottam. Hála az égnek Natashának keményfa padlója volt, úgyhogy kis szappan, víz és egy rahedli vécépapír megbirkózott vele. Amikor végeztem, megpróbáltam kinyitni az ablakot, hogy szellőztessek. Az évnek ebben a szakában forróság tombolt odakint, de egy kis meleg jobb volt, mint ez a szag. Nem lepett meg, amikor rájöttem, hogy az ablak beragadt.

Miután eltakarítottam az összes kutyaszart, láttam, hogy a lány lakása éppolyan rendetlen, ahogy azt vártam. Egy rakás ruha állt a bejárati ajtó mellett, ami nem volt összehajtogatva, de tisztának tűnt. Úgy tippeltem, hogy magába szívta a kutyabaleset szagát, és ráért volna még egy mosás.

Az órára pillantottam. Későre járt, de gondoltam, hogy még beugorhatok néhány boltba, mielőtt Natasha felébredne. Veszek neki vécépapírt a gurigák helyett, amiket arra használtam el, hogy feltakarítsak a Jumbó- méretű kutyája után, szerszámokat, hogy helyre lehessen hozni az ablakát, és beugorhatok hozzám, hogy kimossam a ruháit.

Levettem Natasháról a cipőt, és ráterítettem egy takarót. Egy pár pillanatig csak álltam, és azt csodáltam, milyen ártatlannak tűnik, amikor alszik. Könnyű volt elfelejteni, hogy ő ugyanaz a nő, aki - afelől kétségem

sem volt - szándékosan rúgott be, hogy megleckéztessen. Persze ő önmagát használta faltörő kosként, hogy nekem essen. Nem volt épp visszafogott típus, és duzzogva be kellett ismernem, hogy ezt csodáltam benne. Talán azért, mert a személyisége annyira különbözött Valerie-től, amennyire az csak lehetséges. Talán csak azért, mert elbűvölő volt, amikor nagyon igyekezett kiakasztani, és ezzel csak azt érte el, hogy megkedvelem.

Számítottam valami ilyesmire, amikor meghívtam vacsorázni, de azt nem vártam, hogy tényleg hasznosnak bizonyul a megbeszélés alatt. Valakinek holnap le fogom ordítani a fejét, mert elkerülte a figyelmét a WeConnect- ügy, de meglepett, hogy Natasha elég jól ismeri az üzleti világot ahhoz, hogy észrevegye a problémát. Lehet, hogy mázlija volt, de én nem számítottam erre. Le voltam nyűgözve. Még akkor is, ha pár héten belül észrevettük volna, amikor átnézzük a végleges promóciós tervet.

Finoman az oldalára gördítettem a lányt, néhány párnáját pedig a háta mögé tettem, hogy biztosan ne forduljon vissza azt kockáztatva, hogy háton fekvé hány.

– Tartsd szemmel, rendben? - kértem a kutyát. - És gyere ki abból a nyavalyás sarokból! Nem csináltál semmi rosszat.

A kutya boldogan felkelt, odaballagott, felugrott az ágyra, és labdává gömbölyödött Natasha lábainál. Mordult egyet felém.

– Tessék? - kérdeztem.

Erősebben morgott, felült, és a képembe tolta nevetséges alsó fogsorát. Végigmértém a termetét és a lelógó redőzött bőrt.

– Elkényeztet, mi? Mire vársz, jutalomra? Talán amiatt van kakigondod, nagyfiú. Mondok én valamit, hozok sárgarépát a boltból. - Lehajoltam, és megvakartam pufók arcát.

Zavartan csóválta a farkát, de megnyalta a kezemet. Megsimogattam a fejét.

– Tégy róla, hogy ne haljon meg! Gyakorlatilag az alkalmazottam, és nem akarom, hogy engem hibáztassanak érte. A legjobb ügyvédeimet eresztetem rád, ha bármi történik vele.

NATASHA

Azzal a fajta fejfájással ébredtem, amitől még azt is í 1 megbánja az ember, hogy egyáltalán létezik. Nemcsak meg akartam halni, de vissza akartam menni az időben, hogy megakadályozzam a szüléimét, hogy egyáltalán összehozzanak.

A rám törő melodramát kicsit csillapította, amikor egy csésze kávé t juttattam a szervezetembe, és ettem egy rántottát. Főzés közben végig ködös gondolatokkal álltam a konyhapultnál, Charlie pedig végig a bokám után kapdosott.

– Ma reggel nem játszunk, kicsim - mondtam neki. - Bocsi. Anyuci másnapos.

Aztán apró, kellemetlen részletekben kezdtek visz- szatérni az emlékek. *Gyerünk már, nagyfiú!* Ezt mondtam, nem?

Aztán majdnem pánikrohamot kaptam, ahogy próbáltam rájönni, hogyan kerültem haza. Emlékeztem,

hogy Bruce kikísért az étteremből és... *Te jó ég...* Megvolt, hogy úgy kapaszkodtam bele, mint egy kétségbeesett részeg. Azt hiszem, még a seggét is megfogtam. Az arcom már az emléktől is lángra gyúlt.

Feltűnt, hogy Charlie nem kakilt sehova, ami nagy megkönnyebbülés volt. Nem tudtam hazajönni, hogy kiengedjem, úgyszólván el akartam nézni neki, ha nem tudta volna tovább tartani a kicsi hólyagját, és amikor hazaértem, nem vittem el sétálni.

– Bocs, haver! – Leguggoltam, hogy megvakarjam a pofiját. – Hagyd, hogy összeszedjem magam, és kiviszlek. Biztosan majd kidurranasz. – A szemem sarkából észrevettem valamit, és elfordultam, hogy megnézzem a kutyaágyát, ahol jól láthatóan egy kifejlett sárgarépa trónolt. Ráadásul igazinak tűnt. Honnan a csudából szerzett répát?

Fogtam a tojástartót, és kinyitottam a hűtőt. Letettem a tojásokat a csirke meg a zöldségek mellé, aztán megnéztem még egyszer. Csirke és zöldség?

Először néztem meg igazából a hűtőt, amióta felébredtem, és láttam, hogy annyi kajával pakolták tele, ami nekem egy hétre elég. A fagyasztó is tele volt hússal és pár vekni kenyérrel. Csak álltam, és zavartan bámultam a párszáz dollárnyi bevásárolt holmira.

Aztán észrevettem, hogy milyen szépen rendezett minden, beleértve az üres tartódobozokat is, amik biztosan jó pár éve megvannak már, mert az ember sosem tudhatta, mikor lesz szüksége egy kis bölényszószra. Minden tartódoboz el volt rendezve színkódos rendszerben, a legkisebbtől a legnagyobbig. A lakásomra vetett gyors pillantás megerősítette, hogy valaki átnézte a cuc

caimat, és mindent elrendezett. Beleértve a tiszta ruhákat, amiket a földön hagytam egy kupacban, és amik most szépen összehajtogatott halomban álltak a szekrényem előtt. Észrevettem, hogy az alsóneműim is köztük voltak.

Bruce.

Biztosan ő volt. Tegnap éjjel biztosan hazahozott, aztán a lakásom állapotát látva egy OCD-drót lángra kapott az agyában. De miért vásárolt be nekem? És a ruhák isteni illatából ítélve, amit összehajtogatott, újramosott mindent valami menő öblítővel.

Majdnem elővettem a telefont, amit tőle kaptam, hogy felhívom, de mielőtt tárcsázhattam volna a számát, megláttam, mennyi az idő.

Már egy óra késésben voltam, és még el sem hagytam a házat.

Felkaptam Charlie-t, leszáguldtam a lépcsőn, letettem, és hagytam, hogy elvégezze a dolgát elől a kis fűfolton, aztán visszarohtam vele, mintha ő focilabda, én pedig egy sztár futójátékos lettem volna. Megdöbrentem, amikor a főnéni nem ragadta meg a lehetőséget, hogy előrontson és a lakbér miatt zaklasson, de nem panaszkodtam.

A világ leggyorsabb zuhanyzását produkáltam, alsóneműt és ruhát kaptam magamra, miközben próbáltam nem elpirulni a gondolatra, hogy most már Bruce-nak minden áldott nap kábé egy a tízhez esélye lesz arra, hogy kitalálja, milyen színű a bugyim. Gyors puszt adtam Charlie-nak, aztán kirohtam. Bruce nagyon jó parkolóhelyet talált a ház előtt, amiért hálás voltam, mert aggódtam, hogy körbe kell kajtatnom a háztömböt a kocsért.

Csak akkor jutott eszembe ránézni a Bruce-tól kapott telefonra, amint a kocsiban voltam. Üzenet várt tőle.

Bruce: Ma nem kell eljönnie értem. Találkozunk az irodában. Hozza a banánt!

Megkönnyebbülés és egy kis zavar cikázott át rajtam. Egyértelműen ő gondoskodott arról, hogy tegnap este épségben ágyba kerüljek, és egyértelműen ő volt olyan kényszeres rendmániás, hogy olyan hatással volt a lakásomra, mint egy fordított tornádó. Vonakodva neveztem ebből bármit kedvességnak, mert nem voltam benne biztos, hogy Mr. Szexrobot képes-e egyáltalán a kedvességre. Ő biztosan racionalizálta az egészet egy fura, ridegen logikus módon, hogy ezt meg kell tennie. Talán csak arra gondolt, hogy nem kínozhatja a gyakornokát, ha az részegen kibotorkál az utcára, és elüti egy autót, vagy ha belehal a ramentészta-túladagolás okozta alultápláltságba. A rendszerezés valószínűleg kényszer volt, nem segítőkészség. Valószínűleg a boltok polcait is rendszerezi, ha vásárolni megy.

Épp délelőtt tíz után nyitottam ki Bruce irodájának ajtaját. Elkéstem. Még az én mércém szerint is. Úgy nyújtottam előre a banánt, amit útközben vettem, mint valami békejobbot.

Bruce felállt, elvette, és azonnal a szemetesbe dobta, miután csak egy futó pillantást vetett rá.

Kifújtam a levegőt. Nem éppen sóhaj volt, de hasonló.

– Ezzel mi volt a gond?

– Későn ért ide.

– Akkor miért kérte, hogy hozzak egyet?

– Nincs szükségem okra, *gyakornok*. - Hagyta, hogy a szó lassan, megfontoltan hagyja el érzéki ajkait.

– Értem. Igyekeztem, hogy az arcom tökéletesen üres maradjon, nem akartam, hogy elégedettséget ére- zen, amiért betalált. – Mondja, ma reggel úgy kéri a kávéját, hogy beleköptek vagy anélkül?

– A séfre bízom.

Bosszús hangot hallatva kivonultam az irodájából, hogy elkészítsem a kávéját. Tehetsége volt hozzá, hogy eszembe juttassa, hogy utáljam, épp, amikor már kezdtem összezavarodni. Megérdemelné, ha tényleg beleköpnék a kávéjába, de úgy tűnt, tudta, hogy blöffölök. Volt egy határ, amit nem akartam átlépni, még azért sem, hogy felbőszítsem, amikor annyira megérdemelné. Megelégedtem valami kevésbé undorítóval, és beleöntöttem egy zacskó cukrot a kávéjába. Még egy löket tejet is tettem bele, remélve, hogy a szemét laktózérzékeny, és a tökéletes napirendjét meg kell majd szakítania azért, hogy kimenjen a mosdóba.

Oké, lehet, hogy ez rosszabb volt, mint a kávéjába köpni. De elég volt felidézni a kárörvendő diadalt a tekintetében, amikor kidobta a banánt.

AMIKOR VISSZATÉRTEM AZ IRODÁJÁBA, ÉPPEN TELEFONÁLT. Átnyújtottam neki a kávé, és ott álltam előtte, miközben lehajtotta a fejét, hogy kortyoljon egyet.

Olyan hangot hallottam, mint amikor ereszt egy cső, aztán hirtelen meleg folyadék zúdult rám.

Lenéztem, és nem értettem, hogyan jelentek meg hirtelen kis barna pöttyök a blúzomon és az arcomon. Aztán megláttam az iszonyatot Bruce szemében.

– A francba! - mondta. Elővett egy rakás szalvétát az asztala egyik fiókjából, és nekiállt felitatni az arcomat, aztán a blúzomat.

Mindketten ledermedtünk, amikor egyszerre ébredtünk rá, hogy zsebkendőt nyom a mellemre. Felnéztem Bruce-ra, aki a saját kezét nézte, szinte értetlenül, de a vonásairól sütött a vágy.

– Ha meg akar fogdosni - mondtam idegesen összeszoruló torokkal -, ahhoz nem kellene leköpnie kávéval.

Visszahúzta a kezét, és először, amióta megismertem, elmosolyodott. Jó mosoly volt. Az a fajta, ami megolvasztja az ember szívét, és a lányok beleszeretnek. Önmagát korholó, őszinte és nagyon, nagyon szexi. És ahogy a tekintete az enyémet kereste, és szinte már pajkosan csillogott, hab volt a tortán.

– Édes - mondta.

– Igen? - kérdeztem.

Gondterhelten nézett rám, aztán a kezével eltakarta egyre szélesebb mosolyát, és felnevetett.

– Ó! – bukott ki belőlem. – Ó, igen. Igen, cukrot tettem a kávéjába. - Azt hittem, hogy engem hívott édesnek, és válaszoltam is rá? *Te jó ég!*

Még mindig azzal a csodás mosollyal nézett le rám, amikor letette a kávé az asztalra.

– Szóval... szeretné, ha így hívnám gyakornok helyett? *Édes?*

Elöntött a pír. Lehajtottam a fejem, vívódtam a nevetés és a sírás között.

– Igazából csak szeretném tudni, hol van a legjobb hely, hogy összegömbölyödjek és meghaljak zavaromban. Tud egy jó helyet?

– Bejöhöt az asztalom alá - közölte.

Nem voltam benne biztos, hogy ezzel flörtölni akart vagy sem, de abból, ahogy Bruce pár másodperccel később megfeszült, úgy gondoltam, hogy nem volt szándékos.

– Nem hinném, hogy az most jó ötlet lenne. Bajba kerülnek odalent.

Bruce felvonta a szemöldökét.

– Milyen bajba keveredhetne az asztalom alatt?

– Azt mondják, ha egyszer egy gyakornok megkóstolja a főnöke banánját, folyton arra vágyik. - Én próbáltam megakadályozni, hogy kimondjam, tényleg, de ez túl tökéletes magas labda volt tőle. Tartoztam az univerzumnak azzal, hogy kimondjam.

Arra számítottam, hogy felnevet, sőt, hogy adja a csalódottat, de ugyanaz a tűz és szenvedély villant fel a szemében, mint amikor zsepit nyomott a mellemre.

Tett felém egy fél lépést, és egy örült pillanatig azt hittem, hogy az ajtóhoz szorít és megcsókol. Egy ugyanolyan örült pillanatig azt hittem, ezt akarom.

Megköszörültem a torkomat, és elnyúltam mellette a csészéért.

– Hozok másikat. Elnézést - mondtam gyorsan, és megfordultam, hogy szinte futva visszamenjek a pihenőbe.

Egy perccel később nekidőltem a falnak, és hosszan, nyugtatóan kifújtam a levegőt, miközben lefőtt az újabb adag kávé. Összereztem, amikor azt hittem, hogy Bruce-t látom besétálni, de valami fura volt rajta. Aztán bevillant. A kócos haj. Nyakkendő nincs. Néhány nyitott gomb. William volt az.

– A tékozló gyakornok! - kezdte vidáman. - Mondja a testvérem hagyja, hogy másoknak is főzzön kávé vagy csak magának akarja?

– Nem vagyok a tulajdona - közöltem kissé keserűbben, mint akartam. - Mármint csinálhatok magának egyet, ha szeretne.

William bólintott, de nekem túl sokatmondóan vigyorgott.

– Mi történt magával? Kávézuhanyt akart venni? Ruhában?

– A testvére úgy tűnik, nem szereti a cukor ízét.

William bandzsított, mintha nem igazán értené, de nem is érdekli.

– Szóval... – Karba tette a kezét, és nekidőlt az ajtófélfának. - Magának mi a sztorija? Miért érdekli annyira Bruce-t?

– Mondott valamit? – kérdeztem, és utáltam, milyen reménykedő a hangom.

William vigyora még szélesebb lett.

– Tudja mit, nem fontos. Értem az egészet. – Halkan felnevetett. – Egyébként feltűnt, hogy csak ceruzaszoknyát visel, amióta megmondtam magának, hogy a testvéremnek az a fétise? Rossz kis gyakornok maga.

Nagyon elvörösödtem. Nem hazudhattam azt, hogy véletlen egybeesés.

– Korlátozott a ruhatáram.

– Értem. Nos, mivel biztosan nem reménykedik titokban abban, hogy elcsábítja a testvéremet, gondolom nem érdekli a hatalmas gyengéje.

Nagyon igyekeztem nem rákérdezni, de képtelen voltam rá.

– Mi az?

– A banánsplit. A fickó a lelkét is eladná a banánért és a jégkrémért.

Szkeptikus arcot vágtam.

– Nem tudom elképzelni, hogy fagyit eszik.

– Nos, hiszi vagy sem, Bruce nem volt mindig ilyen karót nyelt. Egy lány baromira átbaszta, és az egész „soha ne kövesd el kétszer ugyanazt a hibát” elve kisiklott. Azóta elég elviselhetetlen. Vártam, hogy megunja, de semmi jelét nem mutatja, hogy lassítana.

– Értem. És maga azért nyújtja át nekem a kriptonitját, mert reméli, hogy lefekszem vele és feloldom? Ez beteges. Ugye tudja?

– Hé, semmi beteges nincs abban, ha két felnőtt szexei. És abban sincs semmi beteges, ha egy férfi testvére a legjobbat akarja neki. Csak gondolja végig! Bruce- nak szüksége van rá. Mindkettőnknek nagy szolgálatot tenne.

Undorodó hangot hallattam.

– Még ha titokban tényleg gondoltam volna arra, hogy lefekszem vele, ami nem igaz, maga most olyan furává tette, hogy sosem tenném meg.

William elhessegette az aggodalmaimat egy legyintéssel, és a mosollyal, ami olyan könnyen feltűnt az arcán.

– Kényelmetlen, ha valaki átlát az álarcán, értem én. Fogom a kávémat és eltűnök. De ne feledje! Banánsplit. O, és szereti a csúnya beszédet. Vesse eszébe! Bevadítja.

William képes volt rám kacsintani, amikor kitöltöttem neki a kávéját.

Pár percig a kávéskannát bámultam, mielőtt összeszedtem az erőmet, hogy visszamenjek Bruce irodájába.

Nem tetszett William és a pökhendi magabiztossága, hogy engem tényleg érdekel Bruce. Még nem nőttem ki a gimis gondolkodásból, hogy a szex valami különleges. A legtöbb nő, akit ismertem, főleg New Yorkban, sokkal liberálisabban állt hozzá a szexhez. Számukra kellemes időtöltés volt, olyasmi, amit egy éjszaka megtesznek, ha a srác nem hibbant és tiszta.

Én még abban sem voltam biztos, hogy mi vett rá, hogy belekezdjek valamibe, ami ilyen szent és misztikus. Igen, már lefeküdtem pár pasival. Oké, *egy* pasival. De láttam egy csomó filmet, és hallottam a barátaim beszámolóit. Első kézből tapasztaltam, hogy egy férfi milyen gyorsan el tud jutni az orgazmusig, és a mély, mocskos szégyent, amit azután éreztem, hogy vége lett.

A pasival, aki elvette a szüzességemet, egy randioldalon találkoztam, miután a főszulis barátaim addig szekáltak, míg regisztráltam. Háromszor randiztunk, és az összes barátom azt mondta, hogy gyakorlatilag a harmadik randinak íratlan szabálya, hogy szexszel végződik, ha jól alakulnak a dolgok. Nekem ez fura volt. *Nagyon* fura. A pasi aranyos volt, és jól kijöttünk, de nem éreztem, hogy itt az ideje. De mégis végigcsináltam. Mind a 30 másodpercét.

Nem sokkal utána szakítottam, mert a szex mintha kiemelte volna az összes jövőbeli problémát, amivel mellette szembesülnék. Valószínűleg túlreagáltam, de ezt éreztem, és az intimitás azóta is megrémített.

És most itt volt Bruce.

Ha William azt hitte, hogy komolyan fontolóra veszem, hogy megpróbálok lefeküdni a testvérével, akkor egyáltalán nem értett meg. Olyan pasival is nehezen

képzeltem el a szexet, akivel randiztam, akivel jól kijöttem. De Bruce-szal?

Vele a szex... borzalmas lenne? Nem voltam benne biztos. Csak úgy tudtam elképzelni, hogy durva, nyers és intenzív. Egyáltalán nem olyan lenne, mint a gyertyafényes, romantikus kényeztetés, ahogy az ideális szexfantáziámban szép lassan felépítettem. És mégis, akaratlanul is elöntött a hideg, ami gyorsan melegséggé változott, valahányszor arra gondoltam, hogy a karjai olyanok lennének, mint az acél, hogy milyen furcsán jó érzés lenne valamiféle hatalommal rendelkezni egy olyan férfi felett, akinek a világ a lábai előtt hevert. Folyton arra gondoltam, milyen furcsán csodálatos lenne megragadni a férfiasságát, és nézni, ahogy Bruce-ból elpárolog minden erő, átadja nekem, miközben átveszem az irányítást az életében még akkor is, ha csak egy ideig.

Hangosan felnyögtem. Talán William nem tévedett mindenben, de attól még bunkó volt, és egy seggfej.

Kiráztam a gondolatokat a fejből. Dolgom volt.

Tudtam, hogy Bruce már türelmetlenül várja a kávéját. Kinéztem belőle, hogy pontosan tudja, milyen hosszú az út a pihenőig, és meddig tart lefőzni egy friss csésze kávé. Valószínűleg azt is pontosan meg tudná mondani, hány másodperccel tovább tartott nekem a szükségesnél. De megbirkózna vele, és ha tényleg érdekelné annyira, hogy megkérdezze, azt mondanám, a mosdóban voltam.

Még egy percig a pihenőben tébláboltam, amikor bejött két nő.

- A Murdoch-számláról ne is kérdezz! - mondta kettőjük közül az idősebb. Bánatosan mosolygott. - Eszébe

juttatod, és a végén egész hétvégére itt ragadunk, míg helyre nem hozzuk.

– Uh! – mondta a másik, aki kávét töltött magának. – Valószínűleg igazad van.

A kávé nő ekkor vett észre. Pár centivel magasabb volt nálam, a harmincas éveiben járt, csinos szeplős orra és barna haja volt.

– Te Bruce új gyakornoka vagy, igaz? – kérdezte.

– Aha - feleltem. - Gondolom, már elterjedt a hír. Bólintott.

– Bruce sosem csinált titkot abból, mennyire utálja a gyakornokokat, és nem tudok róla, hogy eddig lett volna neki, úgyhogy igen. Az emberek elég kíváncsiak lettek, amikor felbukkantál.

Elhallgatott, és rájöttem, hogy azt várja, mondjam el az igazat. Arra is rájöttem, hogy ő és az iroda nagy része már talált magának magyarázatot. Azt gondolták, hogy lefekszem Bruce-szal, vagy ő azt reméli, hogy lefekszem vele. Azt kívántam, bár fittyet hányhatnék arra, hogy fáj a feltételezésük, de nem ment. Ez a sok ember, akikkel még csak nem is találkoztam, nagyon készségesen feltételezte, hogy szépen beleillett a feltörekvő gyakornok sztereotípiájába. De miért is lepődöm meg ezen? Könnyebb volt a legrosszabbat gondolni valakiről, akit nem ismersz, mint azzal fáradni, hogy megtudd az igazat.

Igyekeztem egy udvarias mosolyt villantani, és kicsit nevetni. Ez tűnt a legjobb megoldásnak a helyzet feloldására anélkül, hogy el kellett volna magyaráznom az igazat, ami valószínűleg amúgy is túl nevetséges ahhoz, hogy elhiggyék. *Rajtakapott, hogy a banánját eszem, és felvett, hogy megbüntessen.*

– Szóval? kérdezte. Úgy tűnt, nem ereszt egykönnyen. – Ti ketten... *tudod*.

– Nem, nem. Egyáltalán nem! — Próbáltam grimaszolni, hogy mutassam, mennyire örült ötlet ez. — Egyáltalán nem.

– Tehát van kapcsolatod?

– Nincs - feleltem, bár gyorsan közeledtem ahhoz a ponthoz, hogy azt mondjam ennek a kíváncsi nőnek, hogy dugja fel az ötven kérdését a seggébe, és hagyjon békén.

A másik nő, aki vele együtt jött be, becsatlakozott a beszélgetésbe, és kicsit közelebb hajolt.

– Ha Bruce Chamberson csak a szexért akarná, hogy a gyakornoka legyek, nem ellenkeznék.

A kávé nő meglepetten felnevetett.

– Stacy! Te férjnél vagy!

Stacy vállat vont.

– Ha Michael látná Bruce-t, megértené. Bár, hogy őszinte legyek, szerintem Williammel még jobban szórakoznék.

A nő bólintott.

– Persze. De ha valódi kapcsolatot szeretnél, szerintem Bruce-szal jobban járnál. William akkor lenne jó, ha valami kötöttségek nélkülit akarnál. Bruce nekem olyan típusnak tűnik, aki nagyon birtokolna. – Ebbe belegondolt, aztán összehúzta a szemét, és elvigyorodott. – A szexi, férfi-medve értelemben.

Stacy felnevetett, én pedig kezdtem azt érezni, hogy itt az esélyem, hogy szabaduljak ebből a beszélgetésből.

– Hát, vissza kell mennem a *férfi-medvé*emhez - mondtam.

A két nő felnevetett.

– Jaj, ha megint fiatal lehetnék! - mondta Stacy, miközben kísértáltam a pihenőszobából, bár csak néhány évvel lehetett idősebb nálam.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy úton Bruce- hoz összeszedjem magam. Ez csak az első hetem volt, de úgy éreztem, magába szívott valami sokkal vadabb és irányíthatatlanabb, mint amire számítottam. Éreztem, hogy gyorsan összekuszálódnak az érzelmeim ebben, ami elvileg egy munka kellett volna, hogy legyen. Candace szerint megőrültem, mert nem akarok lefeküdni Bruce-szal. Ezek a nők a pihenőben egyértelműen akartak. Még a saját testvére is gyakorlatilag azt mondta nekem, hogy feküdjek le Bruce-szal.

Kezdtém azt hinni, hogy Bruce-szal mi vagyunk az egyetlenek a földön, akik *nem* akarták, hogy lefeküdjünk egymással. De ha őszinte voltam magamhoz, nem voltam benne biztos, hogy ez így van. Bruce pillantása bekúszott a gondolataimba, és nem tudtam elfelejteni, hogy az érintése a mellemen lángra gyújtott valamit, ami mintha még mindig tombolt volna bennem valahol mélyen.

Mocskot találni Bruce-ról lehet számomra a legkisebb kihívás. Kezdtém úgy érezni, hogy arra is rá kell majd jönnöm, hogy a francba fogok megbirkózni a vele kapcsolatos erősödő, zavaros érzéseimmel.

BRUCE

Olyan szép nap volt, hogy felfordult tőle a gyomrom. Csicseregtek a madarak, a golfpálya pázsitja zöld volt, és tökéletesen nyírt. A tó mellett mesterséges sziklakiszögellés húzódtott, ami otthont adott egy csapat kacsának, akik néha a víz alá dugták a fejüket, hogy szerezzenek egy darabkát abból, amit a kacsák esznek. Még az időjárás is jó volt.

Kiszálltam a golfkocsiból, és a kísérőmre néztem, aki legnagyobb meglepetésemre azt a sapkát hordta, amit mondtam neki.

– Az ötös vasat kérem.

Natasha úgy nézett rám, mintha inkább verne fejbe egy golfütővel, mint hogy átadna egyet.

– És az melyik, gazdám? — kérdezte szarkasztikusán.

– Az, amelyiken egy 5-ös van. Nem csoda, hogy nem kap fizetést.

Kihúzta az ütőt a zsákból, és elindult felém, a tekintete pedig lángokat szórt. Próbáltam nem észrevenni, ahogy a csípője ringott a fiús khaki nadrágjában, sem azt, hogy a fekete pólója tökéletesen illett az alakjára, és gyötrő bepillantást engedett a dekoltázsába. Teljesen nevetségesen festett a széles karimájú kalapban, amit mondtam, hogy viselnie kell ahhoz, hogy a segédem legyen, de be kellett vallanom, hogy aranyosan nevetségesen. Olyan kalap volt, amit még az ötvenes években minden pasi hordott.

Elvettem tőle az ütőt, és fellobbanó izgalmat éreztem, amikor az ujjaink összeértek.

Furcsa volt, hogy minél több időt töltöttem vele, a vágyam, hogy kiirtsam az életemből, csak erősebb lett. Már több mint egy hete dolgozott nekem, és már meg sem tudtam számolni, hányszor cseszte el a napirendemet. De ugyanakkor egy furcsa, zavaros részem élvezte a kihívást, hogy megzabolázzam. Lehet, hogy még egy védelmező részem is van, ami úgy érzi, meg kell mentenem őt önmagától. Hiszen láttam, milyen nagy az esélye, hogy leesik a lépcsőn, vagy véletlenül belesétál a forgalomba. Az, hogy a közelemben tartottam, inkább arról szólt, hogy életben tartsam őt, mint a furcsa játékról, amit játszunk.

- Emlékeztessen! Ez miért is számít üzleti rendezvénynek?

- Nos - kezdtem. - Látja ott azokat a férfiakat? - Alecre és Vonra mutattam, akik a mögöttünk lévő lyuknál játszottak pár száz méternyire. - Ők svéd vállalkozók, akik étteremláncot akarnak nyitni az Államokban. Azt beszélik, szeretnék, ha öt éven belül országszerte

jelen lennének. Azt akarom, hogy a Galleont válasszák, úgyhogy ugyanarra a golfpályára jöttem, mint ők. Hagyok nekik teret, de teszek róla, hogy lássanak errefelé, persze véletlenül. Amikor mindenki beugrik egy italra a klubházba a körünk után, ki tudja, a végén még lehet, hogy üzletről fogunk beszélgetni.

– És ehhez be kellett öltöztetnie bohócnak? - kérdezte.

– Őszintén? Nem hittem volna, hogy felveszi a ruhákat, amiket Lindával küldettem.

Sokszor láttam már Natashát elpirulni, de a pír, ami most előtötte az arcát, talán most először volt méregvörös.

Önkéntelenül elmosolyodtam, ami furcsa volt. Sosem voltam olyan típus, aki könnyen mosolyog, vagy bármit szórakoztatónak talál. Legalábbis Valerie óta nem.

– Tudja – mondta, és a szavaiban harag bujkált -, az irodában mindenki azt hiszi, hogy maga csak valamilyen szexrabszolgaként tart engem. Ha így öltöztet, az nem fog segíteni a pletykák eloszlításában.

– És ha ezt gondolják? Ez majd megakadályozza, hogy az irodában valamelyik pasi jó ötletnek tartsa, hogy kikezdjen magával.

– Tessék? - kérdezte a lány. – Most akkor senki sem mozdulhat rám?

– Ha nem akarják, hogy kirúgják őket, nem. Jobban teszik, ha nem.

Összefonta a karját a mellkasa előtt, amivel önkéntelenül azt a hatást érte el, hogy figyelemelterelően összenyomta a melleit.

– Tehát ez a büntetésem része? Gondoskodni akar róla, hogy ne is reméljem, hogy találkozók valakivel, míg a rabszolgája vagyok?

– Nem. Azért, mert nekem dolgozik. Az enyém. Nem akarom, hogy bárki hozzáérjen ahhoz, ami az enyém. Ilyen egyszerű.

– A magáé? – kérdezte hitetlenkedve. – És mi van, ha én nem akarok poros trófea lenni a polcán?

– Akkor felmondhat. Addig az én szabályaim szerint játszik.

– Maga igazi gazember! Tudja? – A lány dühös vonallá szorította össze a száját, a golfzsákomra nézett, aztán beugrott a golfautóba, és elhajtott. Néztem utána, és majdnem hangosan felnevettem, amikor pár másodperccel később kénytelen volt megfordulni és visszajönni. Dühösen kipattant a kocsiból, kotorászott a golfzsákom elején lévő zsebben, és kikapta a kulcsot.

– Ezeket elfelejtettem. Jó? – csattant fel lángoló arccal, aztán visszaszállt a kocsiba, és elhajtott.

A fejemet csóváltam. Az átkozott nőszemély képes volt rá, hogy egyszerre kiakasszon és érdekeljen.

MAJDNEM ESTE KILENC VOLT, ÉS MÉG AZ IRODÁBAN VOLTAM. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy szigorú rend szerint éljem az életemet, de sokáig dolgozni meglepően kis zavart okozott a napirendemben, és nem is bántam.

A különbség annyi volt, hogy Natasha is itt volt még az irodában, vagyis az egész épület üres volt, leszámítva a takarítókat, a gyakornokot és engem.

Az asztalomnál ültem, próbáltam gondoskodni róla, hogy az utolsó részlet is a helyén legyen egy holnapi megbeszélésre az egyik legnagyobb ügyfelünkkel. A gyomrom korgott, mert nyomát vesztettem a vacsorámnak, amit csomagoltam. Biztos voltam benne, hogy a pihenő hűtőjében hagytam, de amikor megnéztem a szokásos vacsora időmben, harminc perccel ezelőtt, már nyoma sem volt.

Natasha bedugta a fejét az irodába.

– Ugye tudja, hogy én nem dolgozom odakint? Még soha, semmilyen feladatot nem adott nekem azon kívül, hogy kövessem magát és idegesítsem, úgyhogy kíváncsi vagyok, hazamehetek-e már.

Dühösen meredtem rá. Már háromszor kérdezte aznap este, hogy hazamehet-e, és már majdnem beadtam a derekam és elengedtem. Kezdttem kételkedni a saját indokaimban, hogy miért tartom magam mellett és büntetem őt. A banános incidens napokkal ezelőtt történt, és hogy teljesen őszinte legyek, mostanra épp elég dolognak tettem ki őt ahhoz, hogy jóvátegye. De ez már nem volt ilyen egyszerű.

Néztem gesztenyebarna haját és barna szemét, ahogy ott álldogált az ajtóban, és csak a fejét meg a vállát dugta be az irodámba, mintha úgy gondolta volna, hogy gyorsan kell menekülnie, ha balul ütnek ki a dolgok.

– Igazából egyvalamit megtehetne, mielőtt elmegy – közöltem. – Menjen, hozzon nekünk kínai kaját, vagy ilyesmit!

Ekkor belépett a szobába, a szeme tágra nyílt, és eltúlzott döbbenettel a szája elé kapta a kezét.

– *Maga?* Házhoz szállított kaját eszik? Nem fél, hogy puffadt labdává változik, és ma éjjel nekem kell kigurítanom az irodából?

– Azért eszem úgy, ahogy eszem, mert éles marad tőle az elmém. A megfelelő tápanyagok a megfelelő napszakban stabilan tartják az energiaszintet, és megőrzik a jókedvet.

A lány felvonta a szemöldökét.

– Szóval ez a gond. A táplálkozási szakértője biztosan nagyon el van tájolva, mert azt hiszem, még sosem láttam jó hangulatban, kivéve akkor egyszer, amikor megfogdosott.

Nem emlékeztem, mikor vörösödtem el utoljára, de azt hiszem, most enyhe forróság terült szét az arcomon.

– Nem *fogdos*ta. Megpróbáltam kiszedni a kávé a blúzából, mielőtt foltot hagy.

– Aha. Csak pont a mellemnél kezdte.

– Azt... tudtam legkönnyebben elérni.

A lány meglepetten felnevetett, és mámorító mosolyt küldött felém.

– Igaz, amit a testvére mond? A titkárnő fétisééről?

– Sosem volt titkárnő fétisem.

– Múlt időt használt - jegyezte meg.

Elmosolyodtam.

– Hallgasson ide! Ha ki akar faggatni, jobb, ha elmegy valami kajáért. Gyorsan. Azt hiszem, tíz percünk maradt, aztán már csak habzó és morgó hangokra leszek képes. Rosszul viselem az éhséget.

– Csak úgy mondom, hogy egész biztos vagyok benne, hogy a habzásnak nincs hangja.

Látta az arckifejezésemet, és védekezve feltartotta a kezét.

– Oké, oké. Mit akar a kínaiból?

– Bármit, de rákfalatkákat mindenképpen. Évek óta nem ettem olyat, és azt hiszem, most bármit megtennék egyért.

– Tényleg bármit? - kérdezte csintalan villanással a szemében.

HARMINC PERCCSEL KÉSŐBB ÉRKEZETT VISSZA KÉT HATALMAS, kajával teli barna zacskóval. Tápanyag szempontjából ez a legrosszabb fajta volt. Eszembe jutott, hogy a dietetikusom valószínűleg szívrohamot kapna, ha látná, abban pedig biztos voltam, hogy holnap reggel szarul fogom érezni magam, de valamiért nem érdekelt. Talán csak a gyomromban tomboló farkaséhség miatt, vagy Natasha, a két lábon járó katasztrófa, engem is megfertőzött.

Előszedegettem a dobozokat, kerestem a rákfalatkákat, aztán észrevettem, hogy a lány csak engem néz.

– Mi az?

– Úgy érzem, hívnom kell az edzőjét vagy mit. Biztosan nincs semmi baj?

Letettem a rákfalatkákkal teli papírzacskót, és vállat vontam.

– Miért lenne baj?

– Ó - válaszolta lazán -, fogalmam sincs.

Beleharaptam a rákfalatkába, hátradőltem a széken, és rágás közben mosolyogtam.

– A francba is, ez finom! A főiskola alatt folyton ilyet ettem. Van, ahol olyan alakúra csinálják, mint egy szárny, az alján van egy adag töltelék, felül pedig egy nagy, ropogós karima. De ez? Ez a legjobb fajta. – Megfordítottam a falatkát az ujjaim között, megmutattam a lánynak roppanós tészta négy kis hegyes csücskét, amik kiálltak a lédús és roppanós rákzsebecskéből és a krémmel töltött mennyországból a közepén.

– Örülök, hogy ízlik.

– Eszik, vagy csak furán álldogál ott?

A lány sóhajtva leült, és kinyitotta a legunalmasabb dobozt, amit csak találhatott. Csak egy adag fehér rizs volt. Úgy tűnt, valami bántja, de nem voltam biztos benne, hogy épp én lennék-e az a személy, akit a bizalmába avat, úgyhogy beértem azzal, hogy vele szemben ülve élvezem a kaját néhány percig beszélgetés nélkül.

Natasha végül felnézett a rizsből, amihez alig nyúlt I hozzá. Ráncolta a homlokát.

– Miért intézett el annyi mindent a lakásomban? - kérdezte.

A kérdés meglepett. Letettem a marhanyársat, amit épp eszegettem.

– Semmiség volt.

– Nem. Semmiség az lett volna, ha a trillió dollárját i arra költi, hogy hív egy asszisztenst, hogy vigyen vissza a lakásomra. Amit tett, az tényleg figyelmes volt. És adott egy répát a kutyámnak. Tudom, hogy maga volt, úgyhogy meg se próbálja letagadni.

– A répa volt a fordulópont?

– Nem – válaszolta a lány. – Nincs fordulópont. Csak unom, hogy azt hiszem, megfejtettem magát, aztán fogja

magát, és tesz valamit, aminek semmi értelme. Felvesz, hogy megbüntessen. Gyakorlatilag kényszerít rá, hogy a rabszolgája legyek. Sérteget, amikor csak alkalma van rá. Aztán mocskos vicceket mond, flörtöl velem, *fogdos*, és valami zavarba ejtően figyelmes dolgot tesz, amikor holtrészegre iszom magam. Még a hülye ablakomat is megjavította a konyhában, ami sosem nyílt ki. – Legyő- zötten vállat vont. - Egyszerűen belefáradtam. Tudni akarom, hogy utálnom kellene-e vagy kedvelnem, de maga érzelmi flippergolyót csinál belőlem.

Hátradőltem a székemen.

– Flippergolyó kedvelés és gyűlölet között - mondtam. - Vagyis néha kedvel?

Natasha úgy forgatta a szemét, ahogy szokta. Nem volt tiszteletien vagy éretlen, mint bárki mástól lett volna. Játékos volt és szexi. Úgy éreztem tőle magam, mintha ez valami közös viccünk lenne.

– Vagyis néha utálok is.

Az agyamban megszólaltak a vészcsengők. *Szabadulni. Megszakítani. Befejezni. Most rögtön.*

A biztonsági rendszer, amit két éven át építettem fel a testemben, bármit megtett volna, hogy ne folytassam ezt a beszélgetést, de Natasha képes volt átjutni rajta. A közelében nem tudtam uralkodni magamon. Nem mindig.

– Nos - mondtam. – Akkor már ketten vagyunk.

A lány küldött felém egy félmosolyt.

– Vagyis néha kedvel?

– Néha – válaszoltam. – És általában olyankor, amikor semmi értelme.

Natasha az ajkát harapdálta.

– Mikor kedvelt? Csak kíváncsiságból, persze.

– Amikor elég tökök volt ahhoz, hogy szóljon a WeConnecttel kapcsolatos időpontütközésről a vacsorán. Amikor felvette azt a nevetséges segédhacukát, miután azt kértem. Amikor megpróbált cukrot csempészni a kávémba. Amikor tudtam, hogy felizgult, mert letöröl- gettem a kávét... a blúzáról.

Natasha lesütötte a szemét, és hosszú, reszketeg lélegzetet vett.

– És honnan tudta, hogy felizgultam?

– Ugyanúgy, mint most is - feleltem. - Alig vesz levegőt, alig pislog. Az arca és a mellkasa vörös. Olyan egyenesen ül, mint a cövek. Minden porcikája készenlétben van. Lefogadom, hogy a bőre bizsereg az elektromosságtól.

Natasha szórakozottan dörzsölte a karját, amin felállt a szőr, és libabőrös lett a bőre.

– Téved - mondta csendesen. - Inkább olyan, mint a napfény. Mintha egy meleg fény mindenhol felforrósítana. – Elhallgatott, felnézett rám, és megint az ajkát ha- rapdálta, amitől megkérdőjeleztem minden magamnak tett ígéretet azzal kapcsolatban, hogy kerülöm a komplikációkat.

– Es ez a meleg érzés... Mire sarkallja?

A lány elvigyorodott.

– Őszintén? Megkívánom tőle a banánt.

Egy pillanatra kiragadott a pillanatból, hogy ez mennyire nevetséges.

– Tessék? - kérdeztem.

– Valami hideget. Mint a banánsplit, amit azután vásároltam, hogy megvettem a kínait. A pihenőben hagy- tam, és kettőnknek is elég.

NATASHA

Másodszor láttam Bruce Chambersont mosolyogni, mióta megismertem, amikor kivettem a banán- splitet a fagyasztóból. Szerencsére csak kábé 20 percet volt bent, és a banánok hőmérséklete még tökéletes volt. Hatalmas adag volt. Két banán volt a három gombóc csokoládé-, eper- és vaníliafagyi mindkét oldalán. Az egészre bőségesen tettek tejszínhabot, a csokifagyira csokiszirupot, az eperre eperöntetet, a vaníliára pedig karamelldrazsét.

– Beszélt Williammel, igaz? - kérdezte Bruce.

– Talán - ismertem be.

Bruce pillantásától egy apáca is egy pillanat alatt ledobta volna a ruháját. Maga volt a szex. Maga volt a tűz.

– Amikor William utoljára rávett valakit, hogy banán- splitet vegyen nekem, azt mondta, azért tette, hogy bejusson az alsógatyámba. Vagyis maga azt reméli, hogy bejut a gatyámba?

– Az örültség lenne - vágtam rá gyorsan. – Soha nem térnék bele.

Nevetésben tört ki. Jó nevetése volt. Őszinte nevetése. Sőt ragadós. Mosolyogtam, és őt néztem, vártam a következő lépését. Bármilyen történik is, a labda az ő térfelén volt. Lehet, hogy eredetileg én rángattam mindkettőnket a pályára, de tudtam, hogy mostantól tőle függ a dolog, és örültem neki. Abban még mindig nem voltam teljesen biztos, hogy mit szeretnék, hova vezessen mindez. Csak azt tudtam, hogy nincs értelme küzdenem az iránta érzett vonzalmam ellen. Fogalmam sem volt, hogy működne-e a kapcsolat kettőnk között, de Candace-nek igaza volt. Nagylány voltam. Nem kellett kedvelnem őt ahhoz, hogy lefeküdjek vele.

De könnyebb lett volna, ha tudom, hogy nem kedvelem. Az volt a baj, hogy többé már nem voltam benne biztos. Folyton azon kaptam magam, hogy rá gondolok. Vágytam a boldogság pillanataira, amiket Bruce néha megengedett. Szerettem, hogy én voltam az oka, úgy éreztem, valamilyen különleges hatással vagyok rá.

Nem vesztegette az időt, és nekilátott a desszertnek, de tett róla, hogy nekem is legyen egy kanalam, és megosztozzunk. Meghitt volt így megosztózni vele a fagyin, főleg mivel folyton az élvezet aranyos, de valahogy szexi hangjait hallatta. Mintha nem tudott volna uralkodni magán.

– Van családja? – kérdezte. A kérdés a semmiből jött, de amikor rájöttem, hogy már majdnem öt perce tömjük magunkat, arra tippeltem, hogy elkezdett töprengeni rajtam. Csak annyit tudott, amennyit látott. Bruce szinte

semmit sem tudott a magánéletemről, a múltamról vagy a családomról. Kicsit hízelgett, hogy kíváncsi.

– Van – válaszoltam, aztán sóhajtva lenyaltam a kanalamat. Letettem, mert nem akartam hatalmasnak és undorítósnak érezni magamat Bruce előtt, mindegy, mennyire szerettem volna még enni. – A szüleim a város mellett élnek. Mindketten tanárok. A bátyám velük lakik.

Amikor ezt az apróságot megosztottam a bátyámról, Bruce úgy bólintott, amit már megszoktam. Az együttérzés és a kíváncsiság elegye volt.

– Még nem találta meg az útját az életben – magyaráztam. – Minden energiáját „hogyan legyünk gyorsan gazdagok”-tervekre fordítja. Próbálkozott a multi-level marketinggel. Volt egy svindlije, eladásra kínált olyan holmikat, amiket egy nagyáruház honlapján talált beszerzési áron. Például ha két dollárért árultak egyujjas kesztyűt, jó párat eladásra kínált az eBayen négy dollárért, és ha valaki rendelt tőle, odament, megvette, becsomagolta és eladta profitért. Biztosra veszem, hogy ez illegális, de a fiókját amúgy is bezáratták valami hülyeség miatt.

– Ismerem ezt a típust – mondta Bruce. – A szüleim egy kicsit ilyenek. Úgy gondolják, hogy Williammel a privát, feneketlen automatájuk vagyunk. Azt felejtjük el, hogy eleve minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megakadályozzák, hogy eljussunk odáig, ahol most vagyunk. Most, hogy elértünk ide, természetesen nekik köszönhetjük.

– Ez nem lehet könnyű. Már gondolkodtam ezen – Mondtam.

– Hogy nehéz lehet nagy dolgot elérni valami

ben. Az ember hamarosan rájön, hogy szinte mindenki, akit ismer, csak egy szeletet akar abból, amije van.

Bruce nevetett, de szomorúan, és abból, ahogy a tekintete távolságtartó lett, tudtam, hogy érzékeny pontra tapintottam.

– Ez történt? - kérdeztem. - Mármint azzal a lánnyal. Akit a testvére említett.

Úgy tűnt, Bruce sokáig fontolgatja a kérdésemet. Nem voltam benne biztos, hogy azt mérlegeli, hogy válaszoljon-e, vagy a szavakat keresi.

– Erre most nem igazán akarok gondolni - jelentette ki végül.

Gyorsan bólintottam, és a nagy sietségben, hogy elnézést kérjek, amiért ilyen kíváncsi kérdést tettem fel, a kezem katapultálta a kanalat a tányérról, és mindkettőnk beterített fagyival és sziruppal a tál aljából. Iszonyodva néztem le az ölére, a három nagy fagyifoltra - minden ízből egy –, amik gyorsan beívódtak drága nadrágjába.

Már majdnem odanyúltam, hogy letöröljem, amikor bevillant, hogy akkor én fogdosnám.

Bruce lenézett a kezemre, figyelte, ahogy zavartan visszahúztam, és elvörösödtem, mint egy idióta.

Minden látható sietség nélkül a mutatóujjával felszedett egy csepp olvadó csokifagyit, szemrevételezte, aztán a szám felé nyújtotta az ujját.

– Eltakarít maga után, gyakornok? - A hangja mély, szexi rekedtség volt, és egyértelmű volt, ahogy a szemhéja mintha elnehezült volna dús szempillái alatt.

Azt akarja, hogy... *Te jó ég!* Azonnal totálisan alkalmatlannak éreztem magam szexuálisan. Akartam a dolgot. Tudtam, hogy akarom. Ez nem kínos, egyetemista

szintű szexuális feszültség volt. Ez valódi volt. Komoly, és fájdalmasan tudatában voltam annak, mennyire nem vagyok felkészülve erre.

– Izé... – makogtam a szalvéta után nyúlva.

– Nem - jelentette ki határozottan. - Nem a szalvétával.

Nagyot nyeltem, és a csuklójához emeltem az ujjhegyemet, és annál fogva húztam közelebb a számhoz idegesen, centiről-centire. Az ujj hegyét bevettem a számba, hagytam, hogy az ajkam körülölelje. Minden bizonytalanságom és idegességem elszállt, amikor megláttam az arckifejezését. Sütött róla a kép, majd eszét vette a vág.

Úgy éreztem, a nyelvem legkisebb mozdulatával is térdre tudnám kényszeríteni, és meg tudna részegíteni ekkora hatalom.

Elhúzódtam az ujjától, a kezem még mindig a csuklóján, és amikor a tekintetünk találkozott, tűz söpört végig rajtam.

– Én nem... Nem szoktam ilyesmit csinálni - mondtam.

– Szóval csak kupit csinál, de nem takarítja fel?

Lenéztem az ujjára, és halványan elmosolyodtam.

– Általában nem a számat használom, főleg akkor nem, ha a kosz valaki más ágyékán van.

– Általában? Szóval néha igen, de nem mindig?

– Hiszi vagy sem, ez volt az első.

– Jó. Tetszik a gondolat, hogy csak az enyém.

A szavai hallatán meleg bizsergés cikázott végig 3 bőrömön, mintha varázsigeként valahogy hozzákötöttek volna. Abban nem voltam biztos, ő hogyan értette.

Tudtam, hogy a testünk valószínűleg robotpilóta üzemmódban van ebben a pillanatban, egyre közelebb vonzva minket az elkerülhetetlenhez, de nem tudtam, hogy mi lenne azután. Ha hihetek Candace-nek, nem kellene, hogy érdekeljen. Ez elvileg csak szex. Csak szórakozás.

De nekem ennyi nem volt elég.

– Jó ötlet ez? - kérdeztem.

Bruce most már mellettem állt. A teste olyan közel volt az enyémhez, hogy éreztem a belőle áradó forróságot. Azon tűnődtem, érezném-e a merevedését, ha még pár centit közelebb jön.

Bruce az arcomhoz emelte a kezét. Az ujjai lassan vándoroltak lefelé az államtól, mintha arra számítana, hogy talál valamit lejjebb. Mindezt elmélyülten követte a tekintetével.

– Talán nem - felelte. - Talán csak a pénzemre hajtasz, én meg csak kóistolót akarok belőled, aztán félredoblak. De napokig beszélhetünk erről, akkor sem tudnánk, csak ha megpróbáljuk.

Előrehajlottam, hagytam, hogy a homlokom a mellkasához érjen, miközben száguldoztak a gondolataim.

– Honnan tudjam, hogy nem te hajtasz az én pénzemre? - kérdeztem egy idő után.

A nevetése megremegtette a mellkasát.

– Azt hiszem, fel kell tenned magadnak egy nagyon fontos kérdést. Szerencsésnek érzed magad, gyakornok? Hm?

Egy félmosollyal felnéztem rá.

– Most? Igen. Most az egyszer, igen.

Akkor megcsókolt, és több volt, mint amilyennek képzeltem. A világ ránk zárult. Az utcán haladó autók

zaja, az ablakot fújó szél hangja, a légkondi zúgása mind egybefolyt, aztán már nem volt semmi. Mintha a testem minden idegszála az ajkam és a kezeim kivételével kikapcsolt volna, hogy a lehető legjobban azokra a helyekre összpontosítsak, ahol érintkezünk.

Az ajka hihetetlenül meleg és puha volt, pont annyira nedves, hogy ne legyen száraz, de ne is legyen nyálas. Éreztem a desszertünk halvány édes ízét az ajkán és a nyelvén. Úgy csókolt meg, mintha attól a pillanattól fogva várt volna erre, hogy meglátott. Közelebb lépett hozzám, a vállamnál fogva tartott, hogy ne essek el, amíg a pihenő ajtajáig tolt, és odaszegezett.

Éreztem, hogy a keze koppan az ajtón a fejem mellett. A másik keze a hajamba túrt, aztán megragadta a hajam, és felfelé fordította az arcomat, hogy egymás szemébe nézhessünk. A teste melegsége felhevített, és éreztem a merevedése enyhén hasamba mélyedő keménységét.

– A testvéremnek igaza volt - suttogta két csók között. – De nem teljesen.

– Miben? – kérdeztem. A kezeim önálló életre keltek, szégyentelenül felfedezték izmos teste minden dudorát, ívét és mélyedését, amit az ingén keresztül éreztem. Nagyon szerettem volna levenni róla, de ismeretlen vizeken jártam. Azt akartam, hogy ő irányítson. Bízni akartam benne, hogy végigvisz ezen.

– A ceruzaszoknyáról és a titkárnő külsőről. De ez nem fétis. Folyton arra gondoltam, hogy felhúszom szoknyád, leteperlek, és elérem, hogy addig nyögdecseld a nevemet, míg berekedsz.

Nagyot nyeltem, pár pillanatig elfelejtettem visszacsókolni. A szavai mocskosságának varázsa a hatalmába

kerített, bizsergő ujjhegyeimtől kezdve odáig, ahogy a meleg szétáradt az alhasamban. És aztán, olyan hirtelen, mintha egy hideg kéz kinyúlt volna a sötétből, és bokán ragadott volna, a valóság betört a pillanatba. Be kellett vallanom neki az igazságot. Nem tehetem ezt, miközben még mindig meg akartam írni a cikkemet. Tudnia kellett.

– Bruce, valamit...

– Ha ez az a rész, ahol bevallód, hogy orosz kém vagy, akit azért küldtek, hogy megöljön - vágott a szavamba -, hagyd! Nem érdekel. Most nem.

Megpróbáltam rávenni magam, hogy mégis elmondjam. Tényleg megpróbáltam, de valahányszor megcsókolt vagy éhesen hozzám ért azokkal a nagy kezeivel, visszarántott az álmvilágába, arra a különös helyre, ahol nem számított, hogy számlákat kell fizetnem, amit pedig csak akkor tudok megtenni, ha el tudom árulni Bruce-t. Itt csak az számított, ami jó volt és természetes. És istenem, soha nem értettem, hogy mit jelent az, hogy természetes, míg nem éreztem magamon a kezét és a száját a számon. Semmi sem volt természetesebb a világon, mint még többet elfogadni, még többre vágyni.

Felemelt, közben újabb csókokat lopott, még akkor is, amikor a lábamat a dereka köré fontam, ő pedig az asztalhoz vitt, ahonnan le lehetett látni a belső kertre. A szoknyám felgyűrődött a derekamnál, és legnagyobb rémületemre rájöttem, hogy minden bizonnyal a legkevésbé szexi bugyim van rajtam. Valami szörnyű fűzőld színe volt, és az anyagból kihúzódott pár szál. A legrosszabb, hogy kicsit nagy volt rám, és egyértelműen volt benne valami nagyibugyis.

Legnagyobb megkönnyebbülésemre Bruce, Mr. Határozottság és Mr. Higgadtság úgy döntött, hogy átmegy totál vademberbe. Anélkül, hogy ajkát elvette volna az ajkamról, lenyúlt, megfogta a bugyim derekát és meghúzta. Nem lejött rólam, *leszakadt*.

A szájába szisszentem, és megragadtam a tarkóját. A körmöm belemélyedt a bőrébe.

– Remélem, nem szeretted – morogta, és szinte már meglepetést hallottam a hangjában, mintha nem számított volna rá, hogy ennyire elveszíti az önuralmát. Egy kicsit megnyugtató a tudat, hogy nemcsak engem ragadott el egy láthatatlan, de letaglózó áramlat.

– Ez volt a kedvencem - hazudtam. – Ezért még beperellek.

– Már értem - mondta, miközben gyengéden hanyatt döntött az asztalon, és ott állt a széttárt lábaim között. - *Tényleg* egész idő alatt a pénzemre hajtottál. Ez az egész egy bonyolult terv volt, hogy letépjem rólad a bugyit, és bíróság elé citálhass.

Megnyaltam az ajkam, túlságosan be voltam indulva ahhoz, hogy teljesen benne legyek az ugratásában.

– így van - ziháltam. - Az, hogy a számba vettem a banánodat, csak az első lépés volt abban a hosszú, bonyolult táncban, amiről nem is tudtad, hogy benne vagy. Igazából zseni vagyok, nem egy félnótás.

Bruce nevetett, de a teste felajzottsága gyorsan letörölte a jókedvet az arcáról, mintha csak egy pillanatra tudott volna másra koncentrálni azon kívül, ami előtte van. *Rajtam* kívül.

– Már majdnem elhittem, míg azt nem próbáltad állítani, hogy nem vagy félnótás.

– A francba! - válaszoltam. - Azt hiszem, oda az álcám.

Elakadt a lélegzetem, amikor a nyakkendőjéért nyúlt, és egyetlen folyamatos mozdulattal kioldotta. A tekintetünk folyamatosan egymásba kapcsolódott, és jó ég, annyi mocskos ígéret rejlett az övében, amennyi csak lehetséges volt. Tudta, hogy lassú, megfontolt tempója kinszenvedés számomra, ahogy ott feküdtem előtte védtelenül, de nem kegyelmezett.

Minden gombot kimért mozdulatokkal gombolt ki, amik mintha egy örökkévalóságig tartottak volna.

Egy gomb. Napbarnított mellkasának teteje és egy kevés a kulcscsontjából.

Két gomb. Egy mély völgy a mellizmai között és egy leheletnyi duzzadó izmaiból.

Három gomb. A határozott vonal ott, ahol a mellizma véget ér, és az első két tökéletesen formált kocka a hasán.

A negyedikig sosem jutott el, mert elfogyott a türelmem. Felültem, két oldalt megragadtam az ingét, és szélesre tártam. Nem érdekelt, hogy közben pattognak a gombok. Hisz ő tönkretette a bugyimat. Arról ne is beszéljünk, hogy az ő inge valószínűleg száz dollárba került, az enyém meg fillérekbe. Nem ez volt a lényeg.

Egy morgás és nyögés közötti hangot hallatott, mikor az ing szétnyílt, és első sorból csodálhattam egy olyan testet, amit általában csak nagy képernyőkön vagy divatmagazinokban lát az ember.

– Hát, itt szállt el a jogi követelésed alapja – közölte.

– Cseszd meg a pénzt! Csak téged akarlak.

Nem kellett azon töprengennem, hogy vajon a szavain¹ vannak-e rá bármilyen hatással, mert kábé a másodper

tötrésze alatt bújt ki a nadrágjából, és szabadított meg a többi ruhámtól. Egy pillanat alatt teljesen meztelenek lettünk. Talán kicsit szorongtam volna, de az, ahogy a tekintete szinte itta a látványt, nem hagyott teret a kétségnek. Tetszett neki, amit lát.

Tudtam, hogy vannak lányok, akik néztek pornót, de az nekem mindig furá volt. Ezért csak egyetlen férfit láttam eddig meztelenül, és bizton állíthattam, hogy eddig nem voltam tudatában, hogy a srác, akivel voltam, biztosan a nagyon kicsik közé tartozott. Vagy ez, vagy Bruce volt szerencsés. Nagyon szerencsés.

Arra számítottam, hogy azonnal megpróbál belém hatolni, de ehelyett letérdelt az asztal elé. Félig felültem, és küzdöttem a késztetéssel, hogy összezárjam a lábaimat. Az egy dolog, hogy meztelen voltam előtte, de az egy másik, hogy az arca centikre volt a legitimebb testrészeimtől. De nem hagyott időt, hogy emiatt aggódjak, mert amikor az ajka megérintette a belső combomat, minden aggodalmamat elsöpörte a perzselő gyönyör.

Hátratámaszkodtam a könyökömre, nem akartam teljesen lefeküdni, mert az, amit csinált, túlságos dögös volt ahhoz, hogy becsukjam a szemem, vagy félrenézzek.

– Nem muszáj... – A hangom alig volt több suttogásnál, és nem tudtam, miért próbálom lebeszélni erről, amikor a testem minden porcikája azért üvöltött, hogy folytassa.

Miközben a nyelve lassan a belső combomról feljebb siklott, elkapta a pillantásomat. A szám néma nyögésre nyílt, és a testem megfeszült. Már az intim érintés néhány

másodpercétől elakadt a szavam, és éheztem a folytatásra.

– Akkor azt akarod, hogy hagyjam abba? – kérdezte kaján vigyorral.

– Ne merészed!

A lábaim közé temette az arcát, és úgy dolgozott rajtam, mintha én lettem volna a legfinomabb dolog, amit valaha kóstolt. Megragadtam a haját, az asztalt, a vállát, és bármi mást, amibe csak megkapaszkodhattam.

Használta az ajkát, a nyelvét és az ujjait. Mind együttműködtek valamiféle koreográfiában, amit mintha arra találtak volna ki, hogy elolvasszák a bensőmet. Olyan nyomás növekedett bennem, amit eddig sosem éreztem, és olyan erős volt, hogy szinte féltem a csúcsponttól, amiről tudtam, hogy gyorsan közeledik.

Akkor mentem el, amikor belém csúsztatta három ujját, megnyalta a csiklót, közben pedig végig felnézett rám azzal a lehetetlenül szexi szemével. Túl sok volt. Elterültem az asztalon, és többé nem tudtam magamba fojtani a hangokat. Eddig elharaptam a leghangosabb nyögéseket, amik azzal fenyegettek, hogy kiszakadnak belőlem, de most mind kiszabadult. Levegő után kapkodtam, vonaglottam, és végül felültem, hogy lássam a férfit, aki most Szexrobotból Szexmágussá lépett elő, mert semmi robotszerű nem volt abban, ami most történt, és ahogy a nedves nyelve egy pillanat alatt elfeledtette velem, hányféleképpen próbált kiakasztani az elmúlt héten, az varázslat volt.

A tekintetem végigsiklott a testen merev farkáig/ es felvontam felé a szemöldökömet. És ekkor megszólalt a telefon.

Arra számítottam, hogy nem törődik vele, de Bruce a mobiljára pillantott, ami az asztal sarkán volt, biztosan oda tette a zsebéből, mielőtt levette a nadrágját. Úgy tűnt, felismerte a számot a kijelzőn, és volt képe felvenni a telefont.

– Mi van? - kérdezte.

Próbáltam eltitkolni a csalódottságomat. Eddig úgy éreztem, az egész világon csak én számítok. Jó érzés volt. *Elképesztő* érzés. Aztán egyetlen egyszerű mozdulattal sikerült aláásni. Felültem, és összeszedtem a blúzomat, ami ott hevert mellettem az asztalon, és az ölemhez tettem, a karomat pedig úgy tartottam, hogy amennyire csak lehet, takarja a mellemet. Bruce nem küldött el, de azonnal furán és ostobán éreztem magam, amiért meztelen vagyok, még akkor is, ha ő úgy állt ott, mint egy szobor, amit egy görög szobrászművész faragott, anyaszült meztelenül és mereven.

Csend volt, míg az illető a vonal túlfelén beszélt. Bruce tekintete úgy siklott rám, ami nem volt épp kedves. Olyasmi volt, ahogy szerintem arra nézel, aki miatt aggódsz, hogy hallgatózik.

– Elmehetek - mondtam gyorsan.

Bruce habozott. Újra a telefonra nézett, összehúzott szemöldökkel hallgatta, amit mondanak neki.

– Bepótoljuk? – kérdezte.

A gyomrom öklömnnyire zsugorodott. Megalázva éreztem magam, zavarban voltam, és eléggé dühös, hogy csak így kidobnak egy telefon miatt. Nyilván ez az egész neki nem jelentett sokat, még akkor sem, ha én nagyon igyekeztem valami jelen tőség teljessé alakítani a fejemben. Nem akartam, hogy lássa a csalódottságomat. Ha tudná, meny

nyíre fáj az elutasítása, akkor azt is tudná, hogy mennyi mindent képes lettem volna feladni érte. így legalább úgy tehettem, mintha én is lazán kezelném.

Olyan közönyösen keltem fel, amennyire csak tudtam, visszavettem a melltartómat, a blúzomat és a szoknyámat. Még a letépett bugyim darabjait is felkaptam, és bedugtam a táskámba, majd feszült mosolyt villantottam rá, és kimentem.

Még éreztem, hogy nedves vagyok a csókjaitól és a nyelvétől a lábaim között. Éreztem az ajkaim bizsergését ott, ahol vadul csókoltuk egymást. De most az egész csak újabb gúnyolódásnak tűnt. Újabb heccelő emlékeztetőnek tőle, hogy a tulajdona vagyok, és nem más, csak egy játékszer, amit kegyetlenül dobálhat ide-oda, amíg meg nem unja.

Hirtelen örültem, hogy végül mégsem vallottam be neki a gyakornokságom valódi okát. Talán nem fog annyira rosszlesni, ha találok róla valami mocskot és leleplezem.

BRUCE

Megmondtam Natashának, hogy vegye ki a napot, de azt hiszem, nem kellett volna meglepődnöm, amikor ott várt a lakásom előtt a céges kocsival. A haját elegáns kontyba fogta, amitől majdnem profinak nézett ki.

Behajoltam az utasoldali ablakon, és odanyúltam, hogy ledörzsöljek valami lilát és ragacsosat a szája sarkából. Megnyaltam az ujjamat, és elmosolyodtam.

– Lekváros pirítós volt reggelire? – kérdeztem.

Natasha a torkát köszörülte, majd megdörzsölte azt a helyet.

– Nem tudom, hogyan került oda. Biztosan nekimentem valaki reggelijének, amikor elindultam ma reggel.

– Persze! - kinyitottam az ajtót, és beszálltam. - Egyértelműen ez a legvalószínűbb magyarázat. És elárulod, miért nem vettél ki szabadnapot, ahogy kértem?

Úgy szorította a kormányt, hogy elfehéredtek az ujjpercei, és az utat bámulta.

– Azért, mert nem fogom hagyni, hogy amiatt, ami tegnap éjjel az irodában történt, kínos legyen a helyzet Bármilyen is volt az... ami történt, és nem számít, *hogyan* történt. Még mindig a gyakornokod vagyok, és tenni fogom a dolgomat.

– Még akkor is, ha az a dolgod, hogy elviseld a szarságaimat, míg az idegtől fel nem mondasz?

Kicsit lazábban fogta a kormányt, és elmosolyodott.

– És ez miben más, mint bármelyik másik meló?

– Kezdjük ott, hogy nem fizetek neked.

– Ez igaz - ismerte be Natasha. - De a gyakornoki pozíció az új rabszolgaság. Ha nem vagy még harminc és munkát szeretnél, szerencsésnek vagy pizok tehetségesnek kell lenned, hogy ezt elkerüld.

- Ne felejtjük el a rengeteg negyvenest se! - tettem hozzá. - Őket sem vesszük fel, mert drágábbak, mint ti fiatal rabszolgák, vagy egyszerűen azt feltételezzük, hogy nem tudnak e-mailt írni.

Ezen egy pillanatra elgondolkodott.

– Azt hiszem, te az egyetlen utat választottad, ahogy boldogulhatsz a világban, nem? Legyél a saját főnököd és hozd meg a saját szabályaidat!

– Míg nem találkozol valakivel, aki nem hajlandó azok szerint játszani - mondtam. A tekintetem elég sokáig állapodott meg rajta ahhoz, hogy megértse, mire célzok.

Lenézett, és megint úgy harapdálta az ajkát, a¹¹¹ gyorsan a kriptonitommá vált.

– Natasha... sajnálom a tegnap estét.

A fejét rázta, gyorsan kihúzta magát, és megint az utat nézte.

– Nem kell bocsánatot kérned. Ez van. A szex amúgy is csak szex, igaz?

– Igen - feleltem, bár úgy éreztem, sokkal több lesz, mint szex. Úgy éreztem, kész voltam sutba dobni minden szívemmel kapcsolatos óvintézkedést, amiket az elmúlt két évben hoztam, hogy kész vagyok fejest ugrani a dologba, és azt mondani, pokolba a következményekkel. De aztán megláttam Valerie számát a telefonomon. Csakis akkor telefonált, ha valami gond volt Caitlynnel, és tudtam, hogy muszáj felvennem.

– Őszinte leszek - kezdtem. – Azért kértem, hogy maradj otthon, mert ma a volt barátnőmmel találkozom. Ő hívott tegnap este.

Natasha arca megnyúlt, de aztán gyorsan rendezte a vonásait.

– Oké. Hol lakik?

– Natasha - tiltakoztam. – Erre megkérhetem a sofőrömet. Neked nem kell...

– Én csak a gyakornokod vagyok - felelte. – Igaz? Miért érdekelne, hogy elviszlek az exedhez?

– Csak azt mondom, hogy nem muszáj. Kiveheted a napot.

– Nem –közölte. Beindította a kocsit, behajtott a forgalomba, és szinte hálás voltam, hogy az út további részében nem beszélt. Tribeca északi végében parkoltunk le. Natasha körbesandított, aztán kíváncsian nézett rám.

– Ez nem az a városrész, ahol olyanok élnek, mint Leonardo DiCaprio? Az exed filmsztár volt?

– Nem – feleltem. Nem ment könnyen, de eltüntettem a keserűséget a hangomból. – Ami azt illeti, pincérnő.

A kíváncsiság elmélyült Natasha arcán.

– És itt él?

– Itt - feleltem.

– Oké, győztél. Kíváncsi vagyok. Azt akarod, hogy könyörögjek, vagy zsaroláshoz kell folyamodnom? Ne hidd, hogy elfelejtettem a széttépett bugyit! Legjobb tudásom szerint a személyi tulajdon rongálása elég komoly ügy a bíróságon.

A szavai azonnal visszarepítettek a tegnapi estéhez, és újra elöntött a vágy. Natashának pokoli jó íze volt, de minél inkább eltávolodtam a történetektől, annál inkább olyan érzésem támadt, hogy ez nem fordulhat elő még egyszer. Valerie hívása a lehető legrosszabb pillanatban érkezett, mintha az univerzum figyelmeztetett volna, hogy ne kövessem el ugyanazt a hibát.

Bár Natashával kapcsolatban semmi sem tűnt ugyanolyannak. Igen, ugyanahhoz a célhoz több út is vezetett, és én mindegy, melyiken indultam el egy kapcsolat vagy elköteleződés kapcsán, ugyanabban a zsákutcába kötöttem ki.

– Nincs mit elmondani, komolyan. Hülye voltam, és azt hittem, belém szeretett. Kiderült, hogy csak a bankszámláimba. Szó szerint. Voltam olyan hülye, hogy úgy döntöttem, már tartunk ott, hogy bízhatok benne, és miután elvett annyit, amennyit magának akart, már késő volt. Nem akartam belecitálni egy jogi csatározásba, mert az a lányát is belerángatta volna.

– Van egy lányod? - kérdezte Natasha, aki megállt séta közben, és a karomra tette a kezét.

– Nem. Caitlyn Valerie előző kapcsolatából született. Jövő hónapban lesz kilenc.

– És hagyod, hogy Valerie megússza, hogy meglopott, hogy védj a lányát? Jézusom! — dohogott magában. – Caitlyn tényleg nagyon fontos lehet neked.

– Klassz kölyök, de nincs olyan épeszű bíró, aki bármilyen láthatási jogot adna nekem. - Nevettem, és a földet néztem séta közben. - Hogy őszinte legyek, azt hiszem, Valerie-vel már azelőtt sem éreztem igaznak a dolgokat, hogy ráéseméltem, de valahogy tudtam, hogy ha szakítanék, elvinné Caitlynt. Ilyen rosszindulatú, és tudta, hol rúgjon belém, hogy fájjon.

– Sajnálom. Erről szólt a telefonhívás? Több pénzt akar?

Ismét nem lepett meg, hogy Natasha milyen jó megfigyelő. Könnyű volt ránézni a csinos arcra és formás testre, és azt hinni, hogy ő is olyan, mint rengeteg nő ebben a városban: kívül szép, de belül üres. De ő folyamatosan emlékeztetett arra, hogy ennél sokkal több.

– Többé-kevésbé - feleltem.

– Tribecában él, de még mindig pénzt kunyerál tőled?

– Tudod, mit? Gyere be, amikor beszélek vele! Azt hiszem, könnyebb lesz megérteni, ha a saját szemeddel látod.

NATASHA

Valerie otthona hatalmas volt. Tetőtéri lakás volt egy olyan épületben, ami egykor valami gyár lehetett.

Ez a környék legtöbb épületére igaz volt. Egyszer jött egy fejlesztő, és kibelezte a legtöbb ipari épületet, hogy átalakítsa őket, hogy a lehető legjobban hasonlítsanak egy udvarház-stílusú lakhelyre New York belvárosában. Elborzadtam arra gondolva, hogy Valerie mennyi pénzt lophatott el, ha megengedhetett magának egy ilyen lakást.

Bruce nagyon összeszedettnek és tisztának látszott, ahogy követtem őt az előcsarnokon át. Lehetetlen volt nem elképzelni a tökéletes testet az öltöny alatt, és azt, ahogy rám mosolygott, miközben kinyalt. Az emléktől forró borzongás cikázott végig rajtam.

Az idő csak még jobban összezavart. Egyrészt még mindig sértve éreztem magam, amiért elküldött a kellős közepén annak, amit csináltunk, egy telefonhívás miatt.

Minimum egy magyarázatot megérdemlek. Tudnia kellett volna, mennyire bizonytalanná tesz, ha az ilyesmi közepén elküldenek, mintha valamit rosszul csináltam volna, vagy elment volna a kedve a dologtól.

A magyarázat, amit a kocsiától sétálva kaptam, egy lépés volt a jó irányba, de még nem volt elég, hogy megnyugtasson.

A Hanknek írt cikkekre kellett gondolnom, és ahogy teltek a napok, egyre inkább kétségbe estem, hogy *bármilyen* irányba elinduljak. Eredetileg úgy gondoltam, hogy ha Bruce mellett vagyok, az elég lesz ahhoz, hogy valami használhatót megtudjak, de egy szót sem hallottam. Ráadásul valahányszor a személyes érzelmeim belekeveredtek az egyenletbe, felmerült bennem a kérdés, hogy egyáltalán hajlandó vagyok-e megírni egy cikket, ami árthat neki. Hogy őszinte legyek, tudtam, hogy a dolgok jelen állása szerint képtelen lennék rá. De könnyebb volt tovább sodródni, és nem szembenézni a valósággal.

Addig nem kaptam fizetést, amíg be nem fejeztem a cikket, és ha visszalépnék a cikktől, az azt jelentené, hogy felmondok Bruce gyakornokaként. Tudtam, hogy arra nem állok készen, de az óra ketyegett. A számláim nem fognak abbamaradni a közeljövőben, és nemsokára muszáj lesz csinálnom valamit. De mihez kezdjek, ha egyik lehetőség sem tetszett?

Bruce kopogtatott Valerie lakásának ajtaján, és várt. Én a sarkamon hintázva idegesen felnevettem.

- Vajon mit fog gondolni, ha meglát?
- Ahogy Valerie-t ismerem, hamar megtudod.

Nyílt az ajtó, és megjelent egy nő, akiről feltételeztem, hogy ő Valerie. Kicsit magasabb volt nálam, és úgy

láttam, hogy a haja festett platinaszőke. Gyönyörű volt, és utáltam, hogy ettől a felismeréstől belém nyilallt a féltékenység. Próbáltam nem elképzelni őket Bruce-szal, sem azt, hogy én milyen semmilyen vagyok hozzá képest. Tökéletes pimasz kis pisze orra volt, telt ajka, nagy szeme, sűrű, elegáns szempillákkal, széles homloka és olyan keskeny álla, ami szinte már hegyes volt. Ezen kívül úgy nézett ki, mint akinek személyi edzője van, és nem eszik mást, csak zöldséget és csirkehúst.

Rögtön elnézett Bruce mellett és végigmért. A tekintete tetőtől-talpig végigsiklott rajtam, aztán félrenézett. Ez maga volt a rideg elutasítás. Felmérte, hogy fenyegetést jelentek-e számára vagy sem, aztán gyorsan megállapította, hogy nem. Soha nem voltam versenyző, ravasz macska típus, de egy részem közölni akarta vele, hogy nagyobb fenyegetés vagyok, mint hiszi, mert úgy tűnt, Bruce remekül érezte magát a combjaim között.

De ez hülyeség volt. Sőt gyerekes. Elűztem a gondolatot, és próbáltam felnőttként viselkedni. Okkal volt Bruce exe, és nekem nem kell versenyeznem vele.

– Gyere! A papírok a konyhában vannak.

Bruce-szal követtük őt, és megpillantottam egy fiatal lányt a kanapén, akinek a fülén nagy fejhallgató, a kezében pedig tablet volt. Biztosan ő Caitlyn. Egy pillanatig kerestem rajta Bruce vonásait, de aztán eszembe jutott, hogy nem Bruce lánya. Ami ráadásul egyértelmű is volt. A lány vér szerinti apjának az ereiben biztosan folyt latin vér is, mert Caitlyn az anyja fiatalabb, egzotikusabb változata volt, napbarnított bőrrel és gyönyörű vörösesbarna hajjal.

Odakapta a tekintetét, amikor meglátta Bruce-t, és széles mosoly terült szét az arcán, ledobta a fejhallgatóját, és odaszaladt, hogy megölelje. Bruce nevetve felhúzta magához, és mind a ketten mosolyogtak.

– Hiányoztál! - suttogta Bruce.

Valerie mindezt összefont karral és bosszús arccal nézte végig.

– Hogyhogy itt vagy? – kérdezte a kislány, amikor Bruce letette. - Maradsz?

– Sajnálom, bogaram - válaszolta Bruce. Letérdelt, és a kislány füle mögé tűrte a haját. - Most nem.

Ebben a néhány gesztusban és szóban Bruce egy másik oldalát ismertem meg. A saját szememmel láttam, hogy megszakad a szíve, és megértettem, miért viselte meg annyira a szakítás. Sajátjaként szerette a kislányt, és Valerie nemcsak elszakította őket egymástól. Emberi pajzsként használta a lányát Bruce és a megérdemelt igazságszolgáltatás közt.

Caitlyn lesütötte a szemét, de bólintott.

– Gyere! - szólalt meg Valerie. - Fél óra múlva találkozóm van.

Arra számítottam, hogy Bruce szembeszáll vele, vagy ő is kap pár szarkasztikus, csípős megjegyzést, amikre én már számítottam tőle, de egyszerűen csak követte. Nehéz volt így látni őt. De gondolom, tudta, hogy Valerie hogyan tartja sakkban. Caitlyn jólétét a torkához szorította, akár egy kést. Ha Bruce okot adna rá, nagyon is el tudtam képzelni, hogy Valerie olyasmit tesz, ami fáj' dalmat okoz Caitlynnek. Nem fizikailag, de valami azt súgta, hogy Valerie nagyon is képes az érzelmi hadviselésre.

Lopva próbáltam megnézni, hogy Bruce mit kénytelen aláírni. Vastag papírköteg volt, és Bruce egyik oldalt a másik után firkantotta alá, még csak futó pillantást sem vetett rájuk. Valerie csak állt, és elégedett magabiztossággal nézte. Éreztem, hogy ez nem az első ilyen eset. A nő annyira biztosra vette, hogy Bruce azt teszi, amit ő akar, hogy szerettem volna behúzni neki egyet a tökéletes kis orrára.

Bruce aláírta az utolsó oldalt, letette a tollat, eltolta a papírokat, aztán kérdő pillantást vetett Valerie-re.

– Ez minden? - kérdezte.

– Egyelőre. Már mehetsz is.

Olyan ridegség uralkodott köztük, hogy azon kaptam magam, hogy karba teszem a kezem, és küzdök a borzongás ellen. Valerie kopogó túsarkúban elsétált a drága márványpadlón, ránk hagyva, hogy kitaláljunk.

Amikor indulni akartunk, megláttam, hogy Caitlyn homlokráncolva áll az ajtóban.

– Nem kell hagynod, hogy ezt csinálja veled, Bruce.

– Tudom - válaszolta. Hüvelyujjával végigsimított a kislány arcán, és rámosolygott. - De ez csak pénz, bogaram. Több van belőle, mint amennyire szükségem van. Ha ettől anyukád boldog, te pedig nem kerülsz bajba, nem bánom.

– Veled akarok élni - bukott ki Caitlynból.

Bruce reakciója alapján nem először hozta ezt fel.

– Hékás! Tudom, hogy néha nehéz megérteni őt, de Valerie az anyád. A maga módján szeret téged. - Lehalkította a hangját, és egy kicsit közelebb hajolt. - Természetesen egy szempillantás alatt örökbe fogadnálak, de szinte semmi esélyem, hogy törvényesen megkapjalak

az anyukádtól. Esetleg elérhetném, hogy elvigyenek a gyermekvédelmisek, már ha lenne rá elég alapom amit kétlek, de akkor is csak reménykedhetnénk, hogy megengedik, hogy onnan én adoptáljalak.

– Nem is beszél velem. Csak odaadja azt a hülye hitelkártyát egy rakás pénzzel, és azt hiszi, hogy ő a világ legjobb anyukája. Utálok őt!

– Hé! - szólt rá Bruce. - Ne mondd ezt! - Hallgatott, aztán lassú mosoly terült szét az arcán. – Legalábbis ne ilyen hangosan!

Caitlyn visszamosolygott rá, és megszakadt a szívem, ahogy néztem őket. Nem csoda, hogy Bruce ennyire bezárkózott. Elveszíteni ezt a kislányt olyan lehetett, mintha a szívét kitépték és megtaposták volna. A ridegsége valószínűleg csak védekezési mechanizmus. Hiszen senki sem bánthat, ha mindenkit eltaszítasz magadtól.

– Kérlek, próbálj meg valamit! - kérte Caitlyn. - Nem érdekel, ha bíróságra kell mennem, vagy...

– Még mindig itt vagy?! - kiáltotta Valerie egy másik szobából. – Menj... már... innen!

Észrevettem, hogy szándékosan ügyet sem vett a létezésemről, miután végigmért, és ezt megjegyeztem, hogy további olaj legyen arra az égő vágyamra, hogy megkapja, amit érdemel. Fogalmam sem volt róla, hogy hogyan tenném, de a Valerie iránti ellenszenvem felébresztett bennem valamilyen védelmező ösztönt. Furcsa volt Bruce-ra úgy gondolni, mint akinek a szó bármilyen értelmében szüksége van a védelmemre, de fájdalmat okoztak neki, és lehet, hogy az üzleti világ megasztárja, és totálisan uralja a cégét, de az életnek ezen a területen nem volt a topon. Átgázoltak rajta.

Miután búcsúzól gyorsan megölelte Caitlívnt, és megígérte, hogy keresni fogja, kísértáltunk az utcára.

– Egyetértek Caitlynnel - közöltem. - Utálom a nőt.

Bruce küldött felém egy félmosolyt. Mar kezdett visz- szakúszni a régi önmaga, mintha annak a helynek az aurája kiszívna belőle minden küzdőszellemet, de azon kívül biztonságosan visszatérhetne.

– Van kedved elmenni ebédelni, mielőtt visszamegyünk az irodába? - kérdezte hirtelen.

Meglepetten néztem rá.

– Tessék? Mint egy randi?

– Üzleti megbeszélés - vágta rá gyorsan.

– Nem adsz fizetést, és nem hagyod, hogy bármi fontosat csináljak. Én randinak hívom, ha te nem.

Felnyögött, de nem vitatkozott.

Bruce úton az étterem felé talált egy boltot, ahol az egyik banán éppen megfelelt a kíváncsainak. Séta közben megette.

Ránéztem az órára a telefonomon.

– Nahát! Legalább fél órával túl vagyunk a normál banánidődön, Bruce. Nem tudom, hogy bírtad ki.

Szárazon rám nézett.

– Van egy napirendem. Igen, szeretem tartani. De képes vagyok alkalmazkodni.

– Egy robot pontosan ezt mondaná.

Nemsokára leültettek minket egy kis fémasztalhoz. Bruce szemben ült velem. Amikor a pincérnő kihozta az italainkat, kaptunk egy tálca vajas, puha zsömlét és egy egyszerű salátát, hogy osztozzunk rajta.

Vizet rendeltem, nehogy megismétlődjön a legutóbbi közös étkezésünk, ahol annyira berúgtam, hogy haza kellett vinnie.

– Egyébként bocsánat.

– Miért is? Elég hosszú listát tudok összeszedni arról, hogy mit csináltál rosszul, úgyhogy legyél egy kicsit konkrétabb!

– Nagyon vicces. De a maiért kértem bocsánatot. Nem volt jogom így betörni az életedbe. Te próbáltad kérni, hogy maradjak otthon, és hallgatnom kellett volna rád.

– Kérhettem volna, hogy maradj a kocsiban. Semmi baj. Valamiért szerettem volna, ha megismered őket.

– Most komolyan, az, hogy találkoztam velük, tényleg segített megérteni, hogy miért vagy folyton ekkora seggfej. Én is az lennék, ha azzal a nővel kellene megbirkóznom.

Bólintott, és még mindig nem nyúlt a kenyérhez, de egy kis salátát azért szedett a tányérjára.

– Csak azt utálok, hogy Caitlyn kettőnk közé került. Sokkal jobbat érdemel ennél.

– Nagyon aranyos kislánynak tűnik.

Bruce bólintott.

– Zongorázik, és nagyon jó benne. Még mindig beesonok a vizsgafellépéseire, bár valószínűleg nem kellene vesződnöm a bujkálással. Valerie-t egyen sem láttam hónapok óta.

– Valerie mindig... *ilyen* volt?

– Kőszívű ribanc? - kérdezte Bruce. – Nem. Remekül csinált belőlem bolondot éveken át. Meggyőződött, hogy fontos vagyok neki, és közös jövőt szeretne. Sosem voltam biztos benne, hogy képes vagyok-e megállapodni

és családot alapítani, de Caitlyn tündéri gyerek volt. Valerie-vel jól megvoltunk, bár semmi szikra és tűzijáték, amikor egymáshoz értünk, vagy ilyesmi. De elég jónak tűnt, azt hiszem.

– És átélted már korábban? – kérdeztem. – A szikrák és tűzijátékok dolgot.

Bruce egy pillanatra a tányérját tanulmányozta, aztán a szemembe nézett.

– Akkor nem. Nem. Hallottam, hogy mások emlegetik, de én sosem éreztem. Kezdtém azt hinni, hogy az emberek túloznak.

– Aztán? – firtattam, miközben a torkom villámgyorsan kiszáradt.

Előrehajolt, és suttogásig halkította a hangját.

– Aztán megcsókoltalak a pihenőben. *Mindenhol.* Megborzongtam, és nagyot kortyoltam a vizemből.

– Nekem is tetszett.

– Micsoda lelkesedés!

Az ajkamat harapdáltam, és a szívószálammal böködtem az olvadozó jégkockáimat.

– Nagyon élveztem - vallottam be halkan.

– Oké. Elpirultál. Ezt elhiszem.

Eltakartam a szememet a kezemmel, de önkéntelenül kikukucsáltam rá, és felsóhajtottam.

– Esküszöm, általában nem vagyok a piruló szűz típus. Tehetséged van hozzá, hogy zavarba hozz.

Pontosan ezt a pillanatot választottam, hogy feldöntsem a vizemet, és az egészet kiöntsem a zsömlékre és a térítőre. Újra felállítottam a most már üres poharam, és felnéztem a mennyezetre, mintha arra számítanék, hogy jön egy angyal, és visszatekeri számomra az időt. Talán

többre is képes lenne, és vissza forgatná mondjuk egy héttel, ha már ott tart.

Bruce meg sem rezzent.

– Tudod, amióta megismerkedtünk, szerintem ez volt a leghosszabb idő, hogy nem követtél el semmilyen kétbalkezességet. Legalább egy fél nap eltelt.

– Te pedig ma tértél el legjobban a napirendedtől, amit eddig láttam tőled – tettem hozzá. – Szerintem kezdünk összecsiszolódn.

Bruce felvonta a szemöldökét.

– Tudok is rá egy jó módszert, hogy még jobban összecsiszolódjunk.

Először nem értettem, de amikor leesett, elöntött a forróság.

– Mi van, ha én nem akarok a játékszered lenni? - kérdeztem.

– Akkor jobb, ha hamarosan beadod a felmondásodat, mert nem ígérhetem, hogy a tegnap este után megálljt tudok parancsolni a kezemnek.

MIUTÁN AZNAP BRUCE KORÁN ELENGEDETT, BENÉZTEM A *Business Insi^htshoz*. Majdnem egy hete először láttam Hanket és Candace-t, és máris furcsa volt visszajönni ide. Mindennél jobban emlékeztetett arra, hogy igencsak kudarcot vallók, ami a tényleges munkámat illeti. Kikerültem Hank legtöbb kérdését azzal kapcsolatban, hogy hogyan haladnak a dolgok Bruce-szal, és úgy tettem, mintha mennem kellene. Candace túl jól ismert ahhoz, hogy nála is működjenek ezek a trükkök.

– Szóval? – kérdezte. – Találtál már mocskot? Vagy csak te leszel mocskos?

Az asztalának dőlt, és rövid haja egyik tincset csavargatta az ujjai között.

– Lehet, hogy történt valami. De most kezdem meggondolni magam.

– Mivel kapcsolatban?

– Mindennel. A cikkel kapcsolatban, amit elvileg meg kellene írnom. Hogy van-e egyáltalán miről írni. Mi a fene ütött belém, hogy érzek valamit Bruce Cham- berson iránt? Folytassam?

– Csak kérd meg Hanket, hogy adjon más feladatot, ha kényelmetlen neked megírni a cikket!

– És így bizonyítsam neki és mindenki másnak, hogy megérdemeltem az összes szar feladatot, amit eddig kaptam?

– Ez a legnagyobb gondod egy új feladattal kapcsolatban? Felsóhajtottam.

– Nem. Annak kellene lennie, de az jobban aggaszt, hogy valószínűleg soha többé nem látnám Bruce-t.

– Akkor mondd meg Hanknek, hogy nincs sztori! Nem vállánál kudarcot. Te csak tetted a dolgod, és nem volt mit előásni.

– Talán, de mi van, ha úgy dönt, odaküld valaki mást, miután én lemondok a cikkről, és az illető talál valamit? Még tehetségtelenebbnek tűnnék.

– Akkor... derítsd ki, hogy komolyan gondolod-e a dolgot Bruce-szal vagy sem! Ha igen, add vissza a cikket, és ugyanott leszel, ahonnan elindultál, de akkor olyan csóró, pocsék cikket író valaki leszel, akinek

milliárdos pasija van. Vagy ha úgy látod, hogy nem fog működni, addig kutakodsz, amíg találsz valami mocskosat, amiről cikket írhatsz. Tessék. Probléma megoldva. Elmosolyodtam.

– A te szádból tényleg egyszerűnek tűnik. De mi van akkor, ha nem fog működni, és én mégsem akarom besározni Bruce-t, mert nem olyan rossz ember, mint hittem?

– Akkor azt hiszem, csak nyakig leszel a szarban. Visszaadod a cikket, minden úgy lesz, ahogy régen, mínusz a szexi milliárdos pasid.

BRUCE

Volt egy napirendem. Edzés. Reggeli. Munka. Banán. Ebéd. Munka. Szinte vallássá vált számomra. Az életemet alakítottam a napirendemhez és nem fordítva.

Natasha csak alig több mint egy hete volt része az életemnek, és máris módokat talált rá, hogy meg változtassa. Délelőtt tíz óra volt. Más szavakkal banánidő, én pedig nem voltam a munkahelyemen, és nem volt banán a kezemben.

Ehelyett egy kutya pórázát fogtam a Central Park közepén. Natasha kutyájáét, hogy pontosak legyünk. Nemrég megtudtam, hogy a pufók kis fickó neve Charlie. Valamilyen okból Charlie úgy döntött, hogy kedvel. Vonakodva vakartam a ráncos homlokát, miközben a lábam mellett ült.

Néztük, ahogy Natasha egy talán a húszas évei végén vagy a harmincas évei elején járó férfi mellett térdelt, aki egy pádon aludt. Elég ramatyul festett. Pár napos bo

rostája nem tűnt divatdöntésnek, a ruhája piszkos volt. A pasi felült, mondott pár dolgot, aztán szorosan megölelte Natashát.

Állítólag ő volt a lány bátyja. Felhívták telefonon, erre megkért, hogy pár órára jöjjenek el a munkanapom közepén. Firtattam a részleteket, de csak annyit mondott, hogy a bátyjának szüksége van rá.

Fura módon az, hogy vele tartok, nem tűnt döntésnek. Natasha peches volt, és balesetekre hajlamos. Néha ijesztő módokon hányt fittyet a józan észre, és minél jobban ismertem, annál inkább úgy éreztem, hogy állandóan mellette kell lennem, csak hogy életben tartsam. De úgy éreztem, az, hogy vele tartok, nem csak erről szólt. Mellette akartam lenni, amikor láttam, mennyire feldúlt.

Charlie fejét vakargattam, miközben rendeztem a gondolataimat. Valahol út közben többé már nem gyűlöltem Natashát. Nem tudtam, mikor történt, vagy hogy hogyan. A gondolat, hogy mi valamilyen kapcsolatban vagyunk, nyilván nevetségesnek tűnt, de lassan inkább ugratni akartam őt, nem büntetni. Szerettem, ahogy visszavágott, amikor poénkodtam vele. Tetszett, hogy képes annyi szexuális energiát hordozni a legapróbb arckifejezésében is, és azt különösen kedveltem, hogy fogalma sem volt, mennyire átlátszó.

Majd beledöglött, hogy újra nekem adja magát, és őszintén, én is majd beledöglöttem, hogy az enyém legyen. Csak az tartott vissza, hogy nem tudtam biztosan, mit is akarok. De miért hagynám, hogy ez megállítson? Mind a ketten felnőttek voltunk. A múltkor teljesen világos voltam, miután megosztottuk a banánsplitet. Nem

tudtam, merre tartunk, és nem akartam ígéretet. Csak annyit tudtam, hogy újra akarom őt.

És még mindig paranoiás voltam azzal kapcsolatban, hogy bármelyik nő, aki érdeklődést mutatott irántam, csak egy újabb Valerie. Adják a rendes lányt, és tökéletes alakítást nyújtanak, miközben én bolondot csinálok magamból, és beléjük esek. Centiről-centire mélyítik a karmaikat belém és a bankszámláimba, aztán miután elég biztosítékot szereznek, elveszik a részüket, és elhagynak.

A bosszúságot és az árulást túlélném, tényleg. Ha Caitlyn nem lett volna, hetek alatt, ha nem hamarabb, túl lettem volna Valerie-n. Korlátlan költségkeretet adtam volna egy jogi cégnek, és elértem volna, hogy Valerie megbánja, hogy valaha azt hitte, hogy legyőzhet.

Azt a gondolatot voltam képtelen elviselni, hogy valaki játszik velem.

Egy győztes voltam. Ez nem büszkeség vagy önteltség kérdése. Ez volt az üzleti stratégiám, ami átáramlott a magánéletembe.

Egyesek úgy gondolták, hogy győztesnek lenni annak tudható be, hogy értünk az üzlethez vagy tehetségesek vagyunk. Mások szerint a kemény munkának. Szerintem az önfegyelemnek. Én mindig az önfegyelemben voltam tehetséges. Olyan fegyver volt, amit minden nap élesítettem. Valahányszor edzettem, amikor fáradt voltam, vagy azelőtt keltem fel, hogy feljött a nap. Valahányszor sokáig maradtam a munkában, amikor jobban szerettem volna otthon lenni. Mindig, amikor kényszerítettem magam, hogy összpontosítsak és tanuljak, ahelyett, hogy szórakoztam volna. Minden egyes alkalommal erősebb

lett az önfegyelmem, míg tökéletes fegyverré vált, amit akaratom szerint használhattam.

Kivéve Natashával.

A lány egy anomália volt. Nem számított, hogy milyen erős az akaratom. Végül a vágy, hogy az enyém legyen, hogy viccelődhessenek vele, hogy élvezzem őt, legyőzött. Küzdhettem ellene, késleltethettem, de nem győzhettem.

– Már jön is – mondtam Charlie-nak, aki kissé zavarba ejtően mormogott, amikor a fülét vakartam.

Ahogy közeledtek, Natasha úgy fogta a bátyja vállát, mintha attól félne, hogy elesik.

– Braeden, ő itt Bruce. Bruce, ő itt Braeden.

Ránéztem a srác piszkos kezére, és nyújtottam az enyémet, hogy megrázza.

Ő óvatosan fogta meg a kezemet, úgy, amitől mindig el akartam volna húzódni, mintha a keze egy laza vértasak lenne csontok nélkül. A tekintetét továbbra is a földre szegezte, és a testbeszédéből egyértelműen kiolvastam a szégyent.

– Szükséged van egy helyre, ahol ellakhatsz? - kérdeztem tőle.

– Semmi gond – válaszolta Natasha. – Velem marad. *Igaz?* - kérdezte feszülten, és oldalba bökte a testvérét.

– Ja, nálad csövezek, míg anyuék eljönnek értem.

– Van hely a lakásodban? – kérdeztem.

– Megoldjuk. Nem először fordul elő.

– Hülyeség - közöltem. – A lakásomban van hely- Két szint. Ti ketten elfoglalhatjátok az alsó szintet, én a felsőt. Legalább, amíg a szüleid eljönnek érted.

– Ez igazán nagylelkű ajánlat, Bruce, de nem értem, hogy miért kellenék én oda - jegyezte meg Natasha.

Próbáltam gyorsan kitalálni egy választ azon kívül, hogy azt akartam, hogy ott legyen, de felsültem.

– Nos, az ajánlatom áll. Akarsz nálam lakni, Braeden? Ingyen kaja és pia. Jól fogsz szórakozni.

A fickó végre felnézett, és vonakodva elmosolyodott.

– Van wifid?

MEGENGEDTEM, HOGY BRAEDEN KÖLCSÖNVEGYE NÉHÁNY ruhámat, és a sajátjaként használja a vendégszobát. Natashával a lakásom nappalijában álltunk, miközben Braeden zuhanyozott.

– Ez tényleg kedves volt tőled. Köszönöm - mondta a lány.

– Semmiség. Úgyis alig vagyok itt. Nem lesz útban.

Natasha a homlokát ráncolva lenézett, úgy húzogatta a karját, mint aki egy nagy döntés küszöbén áll.

– Mi az? - kérdeztem.

Habozott.

– Semmi. Hé! – folytatta gyorsan. – Még nem etted meg a banánodat. Akarod, hogy hozzak neked egyet?

– Szerinted találsz olyat, ami megfelel az elvárásaimnak?

A szemét forgatta.

– Nem atomfizika. Kérsz egyet vagy sem?

- Igen – feleltem. Mintegy végszóra megkordult a gyomrom.

Igazság szerint már kezdtem morcos lenni nélküle.

Natasha elment, én meg megnéztem, hogy a bátyja hol mozdította már el a dolgokat. A puffot visszatoltam a kanapé karfájával egy vonalba. Kiegyenesítettem a festményt, amit akkor mozdított meg, amikor nekiment a falnak. Kinyitottam a hűtőt, és tettem róla, hogy minden ott legyen, ahol lennie kell, mert felajánlottam, hogy vegyen, amit csak akar.

Nem bántam, hogy vissza kellett rendeznem a dolgokat. Mindig egyfajta nyugalmat hozott. En így meditáltam. Eltűnődtem, hogy vajon részben nem ezért élvezem-e annyira, hogy Natasha közelében vagyok. Lehetővé tette számomra, hogy mindig legyen valami, amit helyrehozhatok. De nem voltam benne biztos, hogy tényleg erről van-e szó. Lehet, hogy egyszerűbb a dolog. Talán csak azt élveztem, hogy a lány őszinte. Nem próbált nyalizni nekem, vagy szép köntösbe csomagolni a dolgokat. Őszinte volt velem, és ettől el akartam hinni, hogy tényleg nincsenek hátsó szándékai. Olyan lány volt, akiben megbízhattam.

NATASHA

Komolyan beszélsz? – kérdezte Braeden. Bruce házának vendégszobájában voltunk. Neki vissza kellett mennie az irodába nem sokkal azután, hogy meghoztam a banánt, és azt mondta, hogy maradjak nyugodtan, ameddig csak kell, mielőtt bemegyek az irodába. Épp az előbb meséltem Braedennek a Hanktól kapott megbízásról.

– Igen. De valószínűleg úgysem számít. Szerintem Bruce tiszta, mint a patyolat. És ha még nem is lenne az, szerintem képtelen lennék megírni a cikket. Nem akarnám elárulni őt.

– Mi van, ha rájön?

– Nem fog. Neked csak azért mondom el, mert anyuék tudják. Nem tudtam biztosan, hogy említették-e neked, te meg véletlenül szóba hoznád Bruce előtt. Szóval egy szót se neki a cikkről, jó? Azt hiszem, tényleg szeretem ezt a fickót, és nem akarom elszúrni. Azt hiszem, meg

kell találnom a megfelelő időpontot, hogy én mondjam el neki.

– Ja, ja. Vágom.

Ránéztem, és felsóhajtottam. Hála az égnek letusolt. Megszakadt a szívem, hogy olyan állapotban láttam.

– Mégis mit gondoltál? - kérdeztem. - Anyuék azt mondták, hogy nekik azt mondtad, hogy nálam vagy, de én egy üzenetet sem kaptam tőled. Azt hitted, hogy egyszerűen hajléktalan leszel kábé egy hétig, míg hajlandóak visszaengedni a házba?

Elfordította a tekintetét, és a takarót kezdte babrálni az ágyon.

– Arra gondoltam, mennyire szar, hogy folyton titeket idegesítelek. Mármint nézz rám, Nat! Rohadt felnőtt ember vagyok, és szart sem tudok felmutatni. A fő teljesítményem a pokémongyűjteményem, és igen, tudom, milyen szörnyen szánalmasan hangzik. Anyuéknak elégük van belőlem. Tudom, hogy sosem vallanád be, de biztosra veszem, hogy neked is. Elegem van saját magamból. Elegem van abból, hogy ekkora balfasz vagyok, de úgy érzem, most már késő bármit is tenni.

A térdére tettem a kezemet, és megszorítottam.

– Hé! Nem vagy balfasz! Csak még nem találtad meg az utadat, oké? Úgyhogy ne ostorozd magad! És kérek, soha ne gondold, hogy inkább találnálak meg egy parkban hajléktalanként, mint hogy elviseljem a kupidat a lakásomban. Púp vagy az ember hátán, de az én púpom- És mindig itt leszek, hogy gondoskodjak rólad, ha szükséged van rá.

– Most rossz pillanatban kérnék pár dolcsit?

Előhalásztam egy ötdollárost, és bár nem engedhettem meg magamnak, hogy megváljak tőle, odaadtam.

– Ne kezd, hogy ez meg mire elég, most csak ennyi van! Bruce még csak nem is fizet nekem.

– Mi van? – kérdezte Braeden, és visszatolta a pénzt a tenyerembe. – A fickó ebben a kibaszott palotában lakik, és ingyen dolgoztat?

– Gyakornok vagyok – válaszoltam.

– Tudod, pontosan ezért vagyok krónikusan munkanélküli. Hadd találjam ki! Elvárják, hogy addig dolgozz ott, amíg jónak látják, és reménykedsz, hogy a végén megdobnak téged egy melóval?

– Azt hiszem, ez a bevett gyakorlat. De nem számít. Vagyis gyakorlatilag nem. Csak a cikk miatt dolgozom a Galleonnal, emlékszel?

– Aha. A cikkért, amit túl puhány vagy megírni.

– Bár nem vagyok *puhány*, szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy nincs miről írni. Ő csak jó abban, amit csinál. Nem korrupt.

– Á, a farokszemüveg tipikus esete.

– Először is, pfuj! Másodszor is, hányni fogok, ha még egyszer azt kell hallanom, hogy a bátyám a „farokéről beszél.

– A farokszemüveg - folytatta Braeden tárgyilagosan, mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam - egy közismert jelenség, amikor egy nő szemet huny a tény felett, hogy egy férfi egy fark, mert van farka, amit a nő reméli, hogy kiélvezhet.

Az ujjamat bedugtam a fülembe, és hányást imitáltam.

– Légyszi! Légyszi! Neked adom a lakásomat, ha most befejezhetjük ezt a beszélgetést, és úgy teszünk, mintha meg sem történt volna.

– Csábító ajánlat. Az összes kifizetetlen számlád is benne van a csomagban?

– Seggfej! - vágtam rá. – Igen, benne.

– Akkor te tovább maradhatsz a cipősdobozodban, én pedig tovább maradok csődtömeg. Áll az alku?

BRUCE NAPTÁRJA TELE VOLT MEGBESZÉLÉSEL. BRAEDEN MÁR három napja lakott nála, én pedig bevallom, minden nap találtam ürügyet arra, hogy átmenjek, és megnézzem a bátyámat. Ez arra is lehetőséget adott, hogy olyankor lássam Bruce-t, amikor nincs elemében. A lakásában kicsit másmilyen volt. Kicsit kevésbé feszült, bár ugyanolyan irányításmániás, amit egyre jobban élveztem.

Már csak öt perc maradt a szent banánidőig, de még mindig bent rostokolt egy megbeszélésen. Arra gondoltam, hogy segítek, és beviszem neki a konferenciaterembe, ezért elindultam a pihenő felé. Fogtam a banánt, aminek a teljes felületén ott volt a neve nagy, fekete betűkkel.

– Látom, már nem fél hozzáérni a főnök banánjához - szólalt meg egy női hang. A pihenő asztala felé pillantottam. Azt hiszem, felismertem benne azt a nőt, aki pár hete arra célzott, hogy lefekszem Bruce-szal. Szerencsére csak ő volt ott a pihenőszobában.

Feltartottam a banánt, és úgy néztem rá, mintha abban rejlene valami mágikus válasz, ami megszünteti *ezt* a kínos helyzetet.

- Csak az ő engedélyével - mondtam könnyedén, aztán összerendeztem, amikor visszajátszottam a szavakat, és rájöttem, hogy kétértelmű. De lehet egy férfi banánjáról úgy beszélni, hogy az *nem* kétértelmű?

- O, klassz, hogy először megkér rá. De még mindig gyakornok vagy, úgyhogy biztosan nem jól nyúlsz hozzá.

Ekkor fontolóra vettem, hogy elsétálok. Semmi értelme nem volt lealacsonyodni az ő szintjére, amikor nyilvánvalóan csak gonoszkodni akart. Talán nem volt helyes, de mivel nem volt kedvem helyesen cselekedni, tettem felé egy lépést.

- Nagyon aggódsz Bruce szerelmi élete miatt. Akarod, hogy szóljak neki, hogy érdekel a dolog? Megbeszélésen van, de épp oda megyek. Szólhatok neki, hogy itt várod. Szeretnéd? - kérdeztem negédesen.

Dühös vonallá szorította össze a száját, felállt és ki- viharzott. Szánalmasnak éreztem magam, amiért lesüllyedtem az ő szintjére, de be kellett vallanom, hogy egyben elégedettséget is okozott. Ha továbbra is bele akarta ütni az orrát a nem létező szexuális életembe, és csúnya dogokat feltételezni rólam, akkor megérdemelte.

Olyan halkán nyitottam ki a tárgyaló ajtaját, amennyire csak tudtam, és eléggé zavarban voltam a banánnal a kezemben. Az asztal körül mindenhol komolynak látszó férfiak ültek drága öltönyökben - Bruce William mellett ült, ami még mindig meglepő látvány volt. Mintha önmaga egyfajta tükörképe mellett foglalt volna helyet egy olyan dimenzióból, ahol nem ennyire perfekcionista.

Bruce a banánt figyelte, de William szólalt meg először.

– Mondd csak, Bruce, miért van az, hogy valahányszor látom a gyakornokodat, mindig a banánodat fogja?

Bruce a torkát köszörülte, és a helyiségben Williamen kívül mindenki kényelmetlenül feszengett.

– Elnézést - szabadkoztam. – Nem akartam zavarni, de tudtam, hogy enélkül feszült leszel.

– Jó munkát végzel, Natasha. – A tekintete a kezemben tartott banánra siklott, és az, ahogy a szemöldöke csupán egy leheletnyit felszaladt, elérte, hogy amikor odaadtam neki, úgy érezzem, mintha valami szexuális töltetű dolgot tennék.

Felegyenesedtem, és lesimítottam a szoknyám ráncait, majd zavartan biccentettem mindenki felé, aki engem nézett, aztán az ajtó felé indultam. Megfogtam a kilincset, meghúztam, de az ajtó meg sem moccant. Ideges nevetés és kétségbeesett nyögés közötti hangot hallattam, és erősebben megrántottam. Még három határozott rántás után hátraleptem, fújttam az ajtóra, majd megfordultam, hogy tehetetlen arccal Bruce-ra nézzek.

Ő felállt, az ajtóhoz sétált, és *meglökte*.

– Ó! – nyugtáztam. – Tolni kell, nem húzni... – Kiiskoltam a szobából, mielőtt bárkinek esélye lett volna egy szót is szólni, aztán gyakorlatilag bemenekültem a legközelebbi mosdóba összeszedni magam.

Bruce fél órával később talált rám, amikor a fénymásolóknál rejtőzködtem. Már majdnem két hete „dolgoztam” itt, és igazából egy munkahelyi feladatot sem kaptam. Örjítő volt. Követtem Bruce-t az irodájába és az irodájából. Követtem őt, ha elment valahova üzleti megbeszélésre, de ezen kívül kénytelen voltam az irodában mászkálni, és úgy tenni, mintha elfoglalt lennék.

Az egyik legkönnyebb elfoglaltságomnak azt találtam, hogy elcsentem egy papírt valakinek az íróasztaláról, és csináltam belőle egy rakás fénymásolatot. Utána járkálhattam azokkal az iroda egyik végéből a másikig, míg nem akadt más dolgom.

Nevetséges volt, és tudtam, hogy Bruce tudja, mert pár napja végül elpanaszoltam neki. Az öntelt gazember csak annyit mondott, hogy szereti nézni a „vicces kis módszereimet”, hogy elfoglaltnak tűnjek.

– Hmm – hallottam Bruce-t, amikor megjelent a hátam mögött. - Száz másolat valaki Amazonról rendelt vastablettáiról. Igen, értem, hogy ezt miért kell körbe- küldeni az irodában.

Őszintén szólva meg sem néztem, mit kapok fel.

– Árueld el az igazat! - kértem, ügyet sem vetve az ugratására. - Megbeszéltétek, mekkora idiótát csináltam magamból, miután kimentem?

Felnevetett.

– Igen. Két japán milliárdos és a nyugati világ legnagyobb gyógyszerészeti cégének teljes vezérkara félbeszakította a megbeszélést, hogy a kétbalkezes gyakornokról beszéljenek.

Dühösen néztem rá, de azért egy kicsit megkönnyebbültem.

– Ne legyél szarkasztikus seggfej ezzel kapcsolatban!

– Nem voltam szarkasztikus. Tényleg félbeszakították a megbeszélést, hogy megvitassák. Mr. Kioto különösen jól szórakozott.

– Mi van? - kérdeztem.

Bruce elmosolyodott.

– Csak ugrattalak. Senki sem beszélt róla, Natasha. Alig vették észre.

– Azt kétlem, de köszönöm. Figyelj, Bruce, valamiről beszélni akartam veled!

– Én is - felelte. Hátranézett a válla felett, és egy csapat nőt látott közeledni a fénymásolóhoz. – Gyere! Az irodámban beszélhetünk.

Amint beértünk, Bruce megfordult, alig hagyott nekem helyet a hátam mögötti ajtó és az előttem álló teste között.

– El akartam mondani...

– Én kezdem - szakított félbe.

Ezzel a hanggal nem lehetett vitatkozni. És ezzel a tekintettel. Ugyanezt a pillantást láttam, miután megette a banánsplitet, közvetlenül azelőtt, hogy letépte a ruháimat, és átélhettem minden idők legjobb orgazmusát.

– Nem teszek többé úgy, mintha nem akarnám ezt.

– Ezt? – suttoztam. - Konkrétabbnak kell lenned. Beszélhetsz a kocsiról, amit a kereskedésben láttál. Vagy téged ismerve egy banánról.

– Téged. Többé nem csapom be magam. Kellesz nekem, Natasha. Melletted olyan akarok lenni, amilyen régen voltam. Elengedni magam, és élvezni az életet.

Nagyot nyeltem. El kell mondanom neki. Már meg sem fogom írni azt a cikket, úgyhogy nem lehet baj abból, ha beismerem az igazat, hogy *igen*, eredetileg azért jöttem ide, hogy előássak róla valami mocskot, de nagyon gyorsan úgy döntöttem, hogy nem teszem meg. Ez számít valamit, nem?

A gondolataim visszatértek ahhoz a beszélgetésünkhöz, miután találkoztam Valerie-vel, hogy különlegesnek tart, mert bennem megbízhat.

Megérdemelte, hogy tudja az igazat, de folyton arról győzködtem magam, hogy van erre jobb időpont. Talán lesz majd olyan alkalom, amikor úgy érzem, hogy megértené. El fogom mondani neki. Tudom, hogy el fogom. De talán ez nem a megfelelő pillanat.

– Mi van, ha én nem tudom, mit akarok? - kérdeztem.

– Akkor vagy töltheted az életed hátralévő részét azzal, hogy azon töprengsz, vajon működött-e volna, vagy kiderítheted.

Megint ugyanazt éreztem, mint azon az estén, amikor csókolóztunk, mintha a világ lassan megszűnt volna körülöttünk. Bruce-szal kapcsolatban minden élesebb és intenzívebb lett. A telt ajka. A feltűnő tekintete. A friss, tiszta illata.

– És ha különböző következtetésekre jutunk? - kérdeztem. -

Mi van, ha én úgy döntök, hogy akarom, te meg nem?

– Mi van, ha belefáradtam abba, hogy kérdésekre válaszoljak, és újra meg akarlak ízlelni?

Hagytam, hogy egy mosoly suhanjon át az ajkamon, ahogy odahajoltam és megcsókoltam. Pont olyan jó volt, mint ahogy emlékeztem rá. Sőt, jobb. A nyelve először lassan mozgott a nyelvem mellett, de a csók óvatosan kutakodóbból gyorsan éhessé és kétségbeesetté változott. A keze a hajamba túrt, végigsimított a blúzomon, le a szoknyámon, mohón kutatott minden porcikám után, amire vágyott, és elvett annyit, amennyit mert.

A testünk egymáshoz dörzsölődött. A merevedése hozzám préselődött, ahogy megemelt, az ajtóhoz szorított, csókolt, és ruhán keresztül szexeit velem. Próbáltam nem felhördülni vagy felnyögni, ahogy azt a testem követelte. Tudtam, hogy Bruce titkárnője odakint van az iroda előtt, és bőven lehettek olyanok, akik be akartak jönni hozzá.

- Tudod - mondtam a csókjaink között -, szerintem a múltkori után tartozom neked.

- Nem tartozol nekem semmivel. Jobban élveztem, mint te. Azt garantálom.

Megcsókolta a nyakamat és a fülcimpámat, minden érintésével lángra gyújtotta a testemet.

- Nem tudnál úgy tenni, mintha elvárnád, hogy megtegyem? Azt akarod, hogy könyörögjek?

- Hogy mit csinálj? - kérdezte, és kicsit hátrahúzódott, hogy láthassam a gonosz vigyorát.

- Viszonzom a szívességet - feleltem.

- Ennél konkrétabbnak kell lenned.

Szemét.

- Leszoplak!

- Hm. Ha ennyire akarod, azt hiszem, nem akadályozlak meg.

Megpróbáltam arcon legyinteni bosszúságomban, de elkapta a csuklóm, és olyan perzselő tekintettel nézett a szemembe, hogy úgy éreztem, menten tócsává olvadok a lábánál.

- Könyörögj érte! Mondd el, mennyire akarod a far- kamat, és *talán* megkapod!

Sutba dobtam minden büszkeségemet. Ez nem a te- alacsonyodásról vagy az önérzetről szólt. Gyönyörben

üzleteltünk. Felizgatná a tudat, hogy annyira akarom a farkát, hogy letérdelnék és könyörögnék, ha arról van szó. Amikor Bruce-ra néztem, ahogy fölém magasodott a széles vállával és a tökéletes vonásaival, semmire sem vágytam jobban, mint hogy örömet okozzak neki. Szinte hihetetlen volt, hogy egy olyan férfi, mint ő, ki van szolgáltatva nekem, és erre a gondolatra megrészegetett a hatalom.

– Kérlek! – kezdtem kissé feszengve. – Hadd vegyem még egyszer számba a banánodat!

Azt hittem, hogy vigyorogni vagy nevetni fog, de ő csak hátralépett, és a vállamnál fogva lenyomott, hogy letérdeljek. Amikor nem moccant, hogy lehúzza a sliccét, gondoltam, azt akarja, hogy én tegyem meg. Tényleg felizgathatja a gondolat, hogy borzasztóan beindulok rá. Számára jó hír volt, hogy tényleg be voltam indulva, úgyhogy nem kell majd színészkednem. Csak el kell engednem magam, és megpróbálni megakadályozni, hogy az agyam útját állja annak, amit a testem akart

Úgyhogy az ajkamat harapdálva félredobtam minden maradék gátlásomat. Hagytam, hogy a lüktető, elviselhetetlen vágy és minden mocskos dolog, amiről valaha fantáziáltam, előtörjön belőlem, és vezessen.

BRUCE

Úgy nézett ki a lábaimnál, mint egy istennő. Gesztenyebarna haj és hatalmas nagy barna szemek. De én képtelen voltam levenni a szememet az ajkáról. A telt, tökéletes ajkáról, amit rosszalkodásra teremtettek.

A fejével előrehajolt, és meglepve néztem, hogy szexi kis mozdulattal a nyelvével a fogához szorította a cipzáromat, és megpróbálta lehúzni. Klasszikus Nata- shához illően kicsusszant a szájából. Az arca lángolt, amitől csak még jobban felizgultam.

Tiszta örület, de nem csak a jó részeiért voltam oda – hogy jó feje volt a dolgokhoz, és még a tapasztalt üzletembereket is megtudta lepni a jó meglátásaival és zseniális ötleteivel, vagy hogy kedves volt, és mindenki mással előbb törődött, mint saját magával, sőt azt is elfeledtette velem, hogy keserű lettem, és életem nagy részében falakat építettem, hogy mindenkit távol tartsak. Natasha átbotorkált, átbukdácsolt, áttört az összes vé

delmi vonalamon az ügyetlenség és a sors tökéletesen megkoreografált elegyével.

Nem, nem csak a jó vonzott benne. Még azt is szerettem, hogy két lábon járó katasztrófa. Üdítő volt és aranyos. Az is nagyon izgató volt, ahogy mindig imádni valóan zavarba jött, de ebben a pillanatban úgy éreztem, felrobbanok, ha nem siet és jön rá, hogyan húzza le a cipzáromat.

Most a fogai közé vette, a nyelvét kihagyta a dologból, és sikerrel járt, bár az eltökéltségtől, hogy nem engedi el a cipzárt, az arca inkább grimaszolt, mint szexi műsort adott.

– A gombhoz talán jobb, ha a kezedet használod, hacsak nem vagy különleges tehetség.

Felvonta a szemöldökét, és egy pillanatig azt hittem, tényleg megpróbálja szájával kigombolni a nadrágomat. Ehelyett sutba vágta a lassúságot, és gyakorlatilag lerántotta a nadrágomat és a gatyámat. Irtó dögös volt, és ha nem lettem volna már így is teljesen merev az első csók óta, azt hiszem, rekordidő alatt megtörtént volna, látva, hogy ő mennyire akarja ezt.

Megfogta a farkam tövét, és a testem ettől az egyszerű érintéstől is megfeszült. Natasha felnézett rám, az ajka csintalan mosolyra húzódott, amit már oly sokszor láttam, és végignézett rajta.

– Rosszkor szólok, hogy még soha nem csináltam ilyet?

– Ha nem bánsz vele úgy, mint egy banánnal, és nem próbálsz beleharapni, akkor nem. Egyáltalán nem rosszkor.

– Szólsz, ha valamit rosszul csinálok?

A hirtelen felvillanó sebezhetősége leírhatatlanul szexi volt. A fejemet ráztam.

– Natasha. Ha a szád a farkamon lesz, akkor nem tudod rosszul csinálni. Higgy nekem!

– Úgy érzem, alábecsülöd a képességemet, hogy ezt elszúrjam.

– Csak szopd a farkamat! – mondtam vigyorogva, és lenyomtam a fejét, amíg a szája rajtam nem volt.

Vagy hazudott azzal kapcsolatban, hogy még soha nem szopott le senkit, vagy őstehetség volt. Azt hiszem, a harmadik lehetőség az, hogy olyan régóta dédelgettem a gondolatot, hogy megdugom, hogy már attól is elmentem volna, ha azt nézem, ahogy könyvet olvas.

Belemarkoltam a hajába, miközben a feje fel-le járt rajtam. Nem nyomtam le a fejét, és nem nyomakodtam bele mélyebben. Most csinált ilyet először, és azt akartam, hogy ő irányítson. Először csakis arra koncentrált, hogy bevegjen a szájába. Éreztem az ajka szoros gyűrűjét, ahogy a fejét mozgatta, és ahogy a nyelve nedves sikamlóssága beterítette a farkam tövét. A keze a combomon volt, szorosan markolta. Nagyon tetszett, ahogy a homlokát ráncolja, miközben szopott, mintha épp anynyira élvezné ezt, mint én, közben pedig meg is lepődik ezen.

Az egyik kezét levette a combomról, hogy körbefogja a farkamat épp az ajka alatt, és verni kezdte, miközben szopott. A plusz súrlódástól hátradobtam a fejemet, és összeszorítottam a fogamat. Basszus, nagyon jól csinálta, és tudtam, hogy már nem sokáig bírom, ha így folytatja.

Még tovább gyötörtem magam azzal, hogy a nyakadat nyújtogatva lássam a domborulatait, ahogy ott tér

delt, és a szoknyája rá feszült a csípőjére és a fenekére. Láttam, ahogy a melle szabadon ringatózik az ökle minden egyes pumpálásánál, és aztán szorosan be kellett csuknom a szemem, hogy ne töltsen tele a száját az ondómmal.

– Oké, oké – szóltam gyorsan. Még nem akartam elélvezni, mert meg akartam dugni. Úgy éreztem, azóta várok arra, hogy benne legyek, amióta csak megismertem. Benne akartam elélvezni, még akkor is, ha azt gumiban teszem. Annyira vágytam rá, hogy fájt.

– Hagyd abba, vagy elélvezek! - mondtam újra, most kissé zaklatottabban.

Nem lassított. Sőt, mintha bátorítottam volna.

– Natasha... basszus... – nyögtem. A nyelve cikázott a farkamon, és mindkét kezével kényeztetett. Az egyikkel a farkamat verte, a másikkal a golyóimat masszírozta. Olyan gyors tempót diktált, hogy hallottam a szopás nedves, cuppogó hangját, és abban a pillanatban szexibb hangot el sem tudtam volna képzelni. Nyers volt és mocskos. A gondolat, hogy a tiszta kis Natasha idézi elő azokat a hangokat a farkamon... ez volt az utolsó csepp.

Az egész testem megfeszült. A mellkasom összeszorult, és lehunytam a szemem.

– Mindjárt elélvezek – préseltem ki magamból. Ez volt az utolsó figyelmeztetés Natasha felé, hogy elkerülhessen egy nagy adag ondót, de mintha csak még szorosabban fonta volna körém az ajkát, mintha azon aggódna, hogy egy csepp is kárba vész.

A farkam újra és újra megrándult az orgazmusom lö- keteinél, és nagy meglepetésemre Natasha maradt, ahol volt.

Aztán amikor az orgazmusom lassan kellemes, tompa bizsergéssé csillapodott, rájöttem, hogy Natasha nem tudja, mit tegyen. Mozdulatlanra dermedt a farkamon, a szája valószínűleg tele volt az ondómmal, a szeme tágra nyílt, a tekintete kissé aggodalmas volt.

Felnevettem.

– Ez az a rész, ahol lenyeled, vagy...

Nagyot nyelt, felnézett a szemembe, közben a sarkára ült, és a kézfejevel megtörölte a száját.

– Mi volt a második lehetőség? - kérdezte.

– Kiköpni - feleltem. - De lenyelni sokkal izgatóbb látvány.

A szája sarkát harapdálta.

– És milyen voltam?

– Adok egy tippet. Ha a pasi elélvez, tökéletes voltál. Elmosolyodott.

Lenyúltam, hogy kigomboljam a blúzá, mert ugyan lehet, hogy már elélveztem, de nem akartam lemondani a lehetőségről, hogy megdugjam egy átmenetileg kiapadt vágy miatt.

Megragadta a két csuklóm, és a homlokát ráncolta.

– Te meg mit művelsz? - kérdezte.

– Leveszem a ruháidat...

– Miért? - kérdezte, és akkor megláttam az ismerős csintalan villanást a szemében.

– Mert látni akarom a tökéletes tested minden porcikáját, amikor ledöntelek és megduglak.

– Mi van, ha én is egy hétig akarlak vártni, mint ahogy te várakoztattál engem? - kérdezte.

– Akkor azt szokatlanul kegyetlen büntetésnek nevezném.

– Hm – morfondírozott Natasha, miközben megkocogtatta az állát. Annyira szexi és dugnivaló volt abban a pillanatban, hogy az már nem fair. Az ajka még nedves volt attól, hogy leszopott, a blúza egyik gombja kigombolódott, kivillant előttem a fekete melltartója. A szoknyája szinte a bugyijáig felcsúszott, ahogy ott ült a sarkán, még mindig pontosan ott, ahol leápol. Még soha nem kínoztak meg, de tudva, hogy épp azt készül mondani, hogy nem fekhettek le vele, rosszabb kínzásról álmodni sem lehetett volna.

– Akkor hívd szokatlannak! - közölte.

Nem hittem a szememnek, amikor felállt, megigazította a blúzá, és lépett egyet hátra az ajtó felé.

– Ez most komoly? – kérdeztem.

– Tartoztam azzal, hogy viszonzom a múlt heti szívességet. Most kvittek vagyunk. Te jössz! - Flörtölő integetésként rázta felém az ujjait, aztán becsukta az ajtót, én meg szóhoz sem jutottam. Hangos puffanást hallottam, és a titkárnő felemelt hangját odakint.

Gyorsan begombolkoztam, és kinyitottam az ajtót, hogy megnézzem, hogy van. Úgy festett, Natasha épp feltápáskodik, miután elesett.

– Ez most komoly? - kérdeztem, de a titkárnőt megelőzve felsegítettem.

Natasha elvörösödött, de elhessegetett, amint felállt, és próbált felegyenesedni.

– Csak egy kicsit elzsibbadt a lábam - mondta csendesen. - Megpróbáltam várni egy kicsit a drámai kilépőm előtt, de tudtam, hogy az az én pillanatom, úgyhogy megragadtam.

– Hihetetlen vagy! - közöltem.

MAJDNEM ELFELEJTETTEM, HOGY NATASHA BÁTYJA MÉG MINDIG nálam lakik, amikor hazaértem. Ha ez Natashának segít, tőlem aztán maradhat, ameddig akart, de őszintén, arra nem számítottam, hogy néhány napnál tovább tart.

Braeden a kanapémon lazult bokszeralsóban, amikor hazaértem. Gondolatban felírtam magamnak, hogy később hívjam a takarítót, hogy annak a résznek szenteljenek majd külön figyelmet. Biccentett felém.

– Mizu, Bruce Wayne?

Homlokráncolva néztem rá.

– Az a fickó a Batmanből?

– Az a fickó a Batmanből? - ismételte Braeden hitetlenkedve. - Mi vagy te, egy harmincas, aki mindjárt hetven? Igen, a fickó a Batmanből.

Egy kézmozdulattal jeleztem, hogy félmeztelenül fekszik a kanapémon.

– Akkor te meg harminc vagy, aki mindjárt tizenkettő?

– Ha-ha – válaszolta Braeden. Úgy tűnt, sajtos pufit dobott a szájába.

Egy rohadt sajtos pufit? Az én kanapémon?

– Azt hol szerezted? - kérdeztem.

– Boltból - közölte, mintha agyalágyult lennék.

– Van kajám bőven. Miért pazarolod a kevéske pénzedet sajtos pufira?

– Azt, ami itt van, te *kajának* nevezed? Te talán elélsz zöldségeken és csirkén, de a zöldségektől felpuffadok, a csirkétől pedig undorodom. Mármint, láttad valaha azt a szart, mielőtt megsütik? Úgy néz ki, mintha egyenesen egy földönkívüli herezacskójából vágták volna ki.

Felvontam a szemöldököm.

– Szóval ismered a földönkívüliek herezacskóját?

Felém billentette a fejét.

– Honnan tudjam, hogy nem neked vannak fura fétiseid. Milliárdos vagy. Rendmániás. Látszólag tökéletes. Két lábon járó példája vagy a sorozatgyilkos mintapéldányának, vagy a fickónak, akinek titkos szadomazo szexbörtöne van.

– Ha gondolod, nyugodtan túrd fel a lakást nyomok után kutatva, miközben továbbra is kórosan munkanélküli vagy!

– Kórosan munkanélküli a valagam – dohogott félhangosan Braeden, aki felállt, és szembefordult velem a nyúlánk, puha 180 centijével.

Lenéztem rá, szó szerint és átvitt értelemben is.

– Ugye tudod, hogy a legtöbb ember a seggemet csókolná, hogy ilyen helyen hagyom őket csövezni?

– Ja, a legtöbb ember eleve nem lenne elég hülye ahhoz, hogy a végén egy olyan seggfejtől kelljen segítséget kérnie, mint te. Úgyhogy ezt tisztázzuk! Most nem a *lég' több emberrel* van dolgod.

– Nyilván.

Egy pillanatig úgy festett, mint aki mindjárt behúz nekem. Aztán kicsit lenyugodott, és rám hunyorgott.

– Egyébként is, mit akarsz a húgomtól? Rövidre zárhatjuk, mielőtt még kitalálnál valami baromságot arról, hogy ez nem róla szól. Az egész róla szól. Nem viselnél el egy ilyen elviselhetetlen seggfejet, ha nem akarnál tőle valamit.

– Nekem dolgozik – válaszoltam egyszerűen. –Egy boldog alkalmazott jó alkalmazott. És egy olyan puttonnyal, mint te vagy? Szerintem, ha nem idegesíted, az már egyértelmű lépés a boldogság felé.

– Ja, nem mondod... Szerinted mégis miért bujkáltam a parkban ahelyett, hogy őt zargattam volna?

– Arra gondoltál, hogy munkát szerzel? Hülye kérdés, tudom.

– Igazad van, hülye kérdés. Én és a hagyományos melók nem passzolunk össze. Én a nagy ötletek embere vagyok. - Megkocogtatta oldalt a fejét. - Csak ki kell tartsak, míg jobbra fordul a szerencsém, és rendben leszek. Amiatt ne aggódj!

– Nem terveztem aggódni. Ehhez mit szólsz? Állást kapsz a promóciós osztályon. Beszéljete meg pár nagy ötletet a profikkal! Nézd meg, hogy tényleg annyira menő vagy-e, mint hiszed!

– Cseszd meg a jótekonyságodat! – közölte Braeden. A fejét rázta, és karba tette a kezét kövér hasa előtt, mintha arra kértem volna, hogy a fogkeféjével fényesítse ki a cipőmet.

– Jó, én...

– Csak kíváncsiságból - vágott közbe gyorsan. - Pontosan mennyit fizetne a jótekonysági melód?

– Semmit, amíg nem bizonyítod, hogy érsz egy vasat is. Az egyik nagy ötletedet fogadtasd el a reklámcsapattal, és akkor beszélhetünk fizetésről.

A körmét rágcsálta.

– A francba. Legyen! Megteszem, de attól még seggfej vagy. Csak azért csinálom, mert talán végre segíthetnék Natashának kifizetni a számlákat, amit a szar melója nem tud.

Erre belém nyilallt a büntudat. Hisz végül is nem fizettem a lánynak. Először arra gondoltam, hogy majd ezért kell felmondania. Aztán, amikor jobban megismertem, féltem, hogy ha fizetést ajánlok fel, azért fog felmondani. Egy olyan nőhöz képest, akinek ennyire szüksége van a pénzre, mint neki, volt benne egy makacs büszkeség, ami nem biztos, hogy jól fogadja a jótékonytságot. Viszont túlságosan jól emlékeztem arra, hogyan próbálta zaklatni a főbérlo a lakbér miatt, és most a bátyja említette a szűkös anyagi helyzetét. Nem kellene meglepődnöm. New York drága hely, és sosem értettem, hogy hogyan engedhette meg magának bárki, hogy itt éljen, a leggazdagabb cégeken kívül.

Ekkor először jutott eszembe valami. Hagytam, hogy Braeden tovább koszolja a kanapémat, én pedig a dolgozószobámban felnyitottam a laptopomat. Körülnéztem a céges fájlok között, míg megtaláltam az alkalmazotti aktákat. Hamar megtaláltam Natasháét. Tudni akartam, milyen munkái voltak, mielőtt a Galleon gyakornoka lett, már ha voltak. Ha tényleg interjúztattam volna, már tudnám.

Egy pincérnői állás volt felsorolva, meg egy munka a kampusz könyvesboltjában, de ennyi. A homlokomat

ráncoltam. Az alapján, hogy hány évig pincérkedett, eddig abból fizette a lakbért. Valami nem állt össze, és ezért hirtelen felhívtam az éttermet, amit megadott, és kértem az üzletvezetőt. Kicsit utána kellett nézniük, de megerősítették, hogy csak két évig dolgozott ott, nem a megadott négyig.

Vagyis az önéletrajzában maradt egy két éves lyuk. Egy lyuk, amit titkolni próbált.

Akkor mi volt a valódi munkája? És milyen meló lehet annyira gázos, hogy az ember pincérkedéssel próbálja leplezni az önéletrajzában?

Rákerestem a nevére a Google-ön, de csak több oldalnyi jelentéktelen cikket találtam valamilyen üzleti magazinban. Úgy döntöttem, hogy ezután a közösségi oldalait lesem meg. Azt sem tudtam, mit keresek, de úrrá lett rajtam a kíváncsiság.

A kevés Facebook-aktivitása között találtam egy bejegyzést, amiben említi, hogy mennyire izgatott egy új állás miatt. A dátum nagyjából két évvel ezelőtt volt. Zakatoló szívvel végiggörgettem a kommenteket. Aztán megláttam.

Martha Flores: Még mindig nem hiszem el, hogy a kislányomból riporter lesz! Nagyon büszke vagyok!

Riporter?

Visszagondoltam a cikkekre, amiket akkor láttam, amikor először rákerestem a nevére. Visszamentem, és végigkattintgattam a linkeket. Rájöttem, hogy cikkek, amiket Natasha Flores írt. A gyakornokom.

Hátradőltem a széken, zúgott a fejem, és összeszorult a gyomrom. A lány riporter. Egy üzleti magazinnál. És

ezt a tényt eltitkolta az önéletrajzában, amit a jelentkezéséhez mellékel.

Az egész megint olyan volt, mint Valerie-vel. Rossz- szabb, mert azt hiszem, Natasha már most fontosabb volt nekem, mint Valerie valaha is. Rosszabb, mert megszegtem az első szabályomat. Kétszer követtem el ugyanazt a hibát.

- Hé! - kiáltott be Braeden az irodám ajtaján. A szót egy erős ökölcsapással nyomatékosította. - Kölcsönadnál egy kis fogkrémet?

- Kopj le! - mordultam rá. Arra számítottam, hogy vitatkozni fog, de biztosan dühösebbnek tűntem, mint képzeltem, mert egy rövid ideig teljes csend volt, aztán hallottam, hogy a léptei távolodnak az ajtótól.

Tudtam, hogy meg kellene kérdeznem Natashát, hogy mi folyik itt. Úgy lett volna fair, de azt is tudtam, hogy az árulás fenyegetése máris annyira fáj, hogy nem gondolkodom tisztán.

Üzenetet írtam Natashának, hogy holnap elutazom a városból, úgyhogy kiveheti a napot. Aztán az éjszaka további részében ébren feküdtem, és a mennyezetet bámultam, miközben úrrá lett rajtam a jeges düh, amit két éve éreztem. Most könnyebb volt felidézni, hogyan zárkóztam el az emberektől. Natasha már kezdte elfeledtetni velem. Már arra is gondoltam, hogy túlreagálom, egyszerűen túl kellett volna lendülnöm azon, amit Valerie tett, és továbblépni.

Most emlékeztem.

Még volt rá esély, hogy tévedek. Tudtam jól. De ez sovány vigasz volt. Mindig is hittem abban, hogy a legegyszerűbb úton jussak a következtetésekig. Ha minden bi

zonyíték egy irányba mutat, az a jó irány, többször, mint ahányszor nem. Még az is eszembe jutott, mintha múltkor megpróbált volna nekem elmondani valamit. Igen, talán én szakítottam félbe, de bőven volt rá lehetősége, hogy elmondja az igazat.

Tudtam, hogy elárult engem. A szívem mélyén tudtam. Most már csak bizonyítanom kellett.

NATASHA

Bruce szabadnapot adott. Próbáltam nem bizonytalankodni emiatt. Végére is hatalmasat léptem kifelé a komfortzónámból, amikor azzal hecceltem, hogy várjon egy hetet a szexre, miután tegnap este leápoltam. Hogy teljesen őszinte legyek, még mindig féltem végigcsinálni a dolgot. Aggódtam, hogy rosszul csinálnám, vagy valahogy csalódást okoznék, és a kis heccelésem kibúvó volt, amit nem hittem volna, hogy elfogad. Arra számítottam, hogy morog valamit nekem, a falhoz szegez, és így is, úgy is a magáévá tesz.

Egyáltalán nem akadhatok ki emiatt. Bruce csak annyit tett, hogy tiszteletben tartotta a kívánságomat, még akkor is, ha én hülye módon azt reméltem, hogy nem teszi.

Gyáva voltam, és utáltam magam érte. Azt reméltem, hogy majd ő elintézi nekem a nehezét. Azt akartam, hogy ő hozzon meg minden döntést, és vegye át az irányítást, de ez nem volt fair. Nekem kellett színt vallanom

az igazi munkámról. Már egy örökkévalóság óta eldöntöttem, hogy nem írom meg a cikket. A cikket, amihez eleve nincs is semmim. Nevetséges volt. A világ legegyszerűbb dolgának kellett volna lennie, hogy bevalljam, de én addig húztam a dolgot, hogy a kis hazugság egyre nagyobbá nőtt, mint ahogy az a szoros kapcsolatok apró hazugságival általában lenni szokott.

Elhatároztam, hogy elmondom neki, ha visszajön. Készen állok majd arra, hogy kirúg vagy utál, de tudtam, hogy mindenképpen meg kell tennem. Nem áltathatom így.

Elindultam a *Business Insights* felé, hogy beszéljek Hankkel és Candace-szel. Azt is el kellett mondanom Hanknek, hogy nem fogom megírni a cikket.

Amikor megérkeztem, Hank a sarokasztala mögött állt, és egy nagydarab, idősebb férfival beszélgetett, aki kopaszodott, és májfoltos volt a feje. Weinstead volt az. Alig leplezett döbbenettel bámultam, amikor Candace odasietett hozzám, és gyorsan megölelt.

– Helló, idegen! – köszönt. Lehalkította a hangját, és összeesküvő arcot vágott. – Itt a nagyfőnök. Para...

– Van ötleted, miért? – kérdeztem. Csak egyszer láttam Mr. Weinsteadet egy karácsonyi partin.

– Hát, van némi sejtésem. *Rólad* kérdezett. – Lehalkította a hangját, hogy utánozzon egy mogorva öregembert. – „Hol az a lány, aki a Chamberson testvérekről ír cikket?”

– A testvérekről? – kérdeztem. – Hank nekem azt mondta, csak Bruce-ról.

Candace vállat vont.

– En csak annyit tudok, amennyit hallottam.

Felsóhajtottam. Nem fogok odasétálni és bemutatkozni. Úgy döntöttem, egyszerűen megvárom, amíg Weinstead elmegy. Aztán négy szemközt beszélhetek Hankkel, és közölhetem a rossz hírt. Elfogadni a tényt, hogy feladom a cikket, olyan volt, mintha hagynám elveszni egy darabkám.

Szégyelltem magam, hogy szinte alig kutattam valódi Bruce-szal kapcsolatos infók után, amint rájöttem, hogy érzek valamit iránta. Ostoba kislánynak éreztem magam, aki nem érdekelt meg, hogy újságírói állása legyen. Hiszen végre kaptam egy valódi megbízást, és jól megszívattam magam. Átvitt értelemben és szó szerint is.

Megállt a szívem, amikor Hank felém nézett, és felcsillant a szeme. Rám mutatott, mondott valamit Mr. Weinsteadnek, aztán mindketten felém indultak.

– Használhatlak élőpajzsként? – kérdeztem Candace-t, de amikor felé fordultam, már tempósan sétált vissza az asztala felé.

Weinstead és Hank várakozásteljes mosollyal ért oda hozzám. Hank a maga részéről úgy festett, mint aki reméli, hogy nem égetem le. Weinstead úgy, mint aki azt hiszi, mindjárt közlöm a valaha hallott legszaftosabb mocskot Bruce-ról és a testvéréről.

– Szóval maga a beépített ügynökünk? — kérdezte Weinstead. Volt a kinézetében valami mikulásos, de furcsán magas hang és sötét gombszemek társultak hozzá.

– Sokkal előkelőbben beszél a dologról, mint amilyen valójában nevettem idegesen.

– Ne becsüld alá magad, Nat! Úgy szerezte meg azt az állást, mint a pinty. Már két hete beépült. Az nem akármilyen.

Magamra erőltettem egy mosolyt.

– Egyáltalán nem annyira lenyűgöző helyzet.

– Szóval - folytatta Weinstead - halad, jól sejtem?

– Igazából kíváncsi lennék, hogy tudna-e mondani valamit arról, hogy miért gyanakszik korrupcióra a Chamberson testvéreknél - válaszoltam.

– Hadd adjak egy apró tippet, mint egyik újságíró a másiknak!

– mondta Weinstead. Észrevettem Hank arckifejezését, ami azt sugallta, ő pont ugyanúgy tisztában van vele, mint én, hogy Weinstead soha még csak közelében sem volt az újságírásnak, de minden tőlem telhetőt megtettem, hogy lelkesnek és fogékornak tűnjek. - Ne feledje, hogy a maga dolga a cikke alanya után nyomozni, nem azután, aki megbízta a feladattal!

Zárt mosolyt villantottam. Egyértelmű volt, hogy nem hajlandó válaszolni a kérdésemre.

– Csak azért kérdezem, mert semmi nyomát nem láttam korrupciónak a Galleonnál. Talán, ha hónapokig maradnék, végül hallanék valamit, de még ha meg is akarnám tenni - amit nem akarok -, kizárt, hogy hónapokon át kihúzzam fizetés nélkül. A cikkért kapott pénz sem fedezné a kiadásaimat olyan hosszú időszakra.

Weinstead széttárta a kezét, és Hankre nézett.

– Akkor fizessünk a nőnek annyit, amennyire szüksége van. – Benyúlt a zakója zsebébe a csekkfüzetéért. – Mennyire van szüksége, hogy rajta maradjon az ügyön? Kétezer dollár? Öt?

Attól a lazaságtól, ahogy ilyen elképesztő összegekkel dobálózott, elakadt a szavam. Isten a tudója, jól jött volna a pénz, de ugyanakkor ez többé már nem egy cikkről szólt. Nem számított, mennyire vágytam az elismerésre

és a tiszteletre, ami egy ilyen cikkel járna. Bruce volt az alany, és nem volt ára annak, hogy besározzam őt, vagy eláruljam a bizalmát azzal, hogy továbbra is részt veszek ebben a komédiában.

– Elnézést - kezdtem. - Én...

Ez volt az a pillanat, amikor az univerzum úgy döntött, prezentálja életem legrosszabb időzítését. Épp, amikor kinyújtottam a kezemet, hogy visszalökjem a csekkfüzetet Mr. Weinsteadnek, megláttam, hogy Bruce Chamberson ott áll kábé egy méterre.

– Úgy volt, hogy elutazol a városból – mondtam. Rájöttem, hogy a kezem a csekkfüzeten van, és úgy rántottam vissza, mintha lopáson kaptak volna. – Istenem, Bruce, meg tudom magyarázni!

– Nem szükséges – közölte, és megszakadt a szívem a hangja ridegségétől. – Fizetned kell a számláidat, és azt tetted, amit kellett. – Előkapott egy csekket a zakójából, és odaadta. – Ez tisztességes fizetés azért az időért, amíg a gyakornokomként dolgoztál, a túlórákat is beleértve. Néhány számot felkerekítettem, és két órát nem számoltam bele az idődbe, mert gyakorlatilag nem dolgoztunk.

Erre meleg bizsergés cikázott át a bőrömön. Arról a két óráról beszélt, amikor hagytuk, hogy a vágjaink tettekké váljanak, de az alkalmak említése nem flörtölési céllal történt. Hanem azért emlékeztetett rá, hogy újra érezzem, tényleg mennyire beteges volt tőlem ilyen körülmények között szórakoznom vele.

– Bruce, kérlek! – Megpróbáltam visszaadni neki a csekket, de ő ráhajtotta az ujjaimat.

– Fogadd el a pénzt! De soha többé nem akarlak látni. Ó, és a hónap végéig kifizettem egy hotelszobát, amit

a bátyád használhat. A szobakulcsot már megkapta, és tudja, hol van. Bárcsak azt mondhatnám, hogy hiányozni fogsz... Ég veled, Natasha!

– Nem írtam volna meg. Miután találkoztunk, én... Én el akartam mondani, de annyira féltem, hogy te... - Bruce már elsétált, semmi jelét nem adta, hogy hallja vagy érdekli. Nem tudtam megmondani, melyik.

Mr. Weinstead visszacsúsztatta a csekkfüzetét a zakójába, és Hankre meredt.

– Ugye ezt helyre tudja hozni? Kell az a cikk.

– Minden tőlem telhetőt megteszek – felelte Hank.

És a két férfi ezután mintha elfelejtette volna, hogy létezem. Egy pillanat alatt visszakerültem oda, ahonnan indultam. Sőt még lejjebb. Megízlelhettem a lehetőséget. A gondolatot, hogy egy napon talán kimászhatok a vacak kis gödörből, amit magamnak ástam az életben. Ehelyett seggre estem egyenesen a legalján. Most Hank *tudta*, hogy nem lehet rám valódi feladatot bízni. Sőt, a főnöke is tudta. Őszintén meglepett volna, ha ezután egyáltalán alja megbízásokat kaptam volna.

Megpróbáltam mindent megtartani, és ehelyett mindent elveszítettem.

KÉT HÉTEN KERESZTÜL SAJNÁLTAM MAGAM. MEGFELELŐNEK tűnt. Két hétig másfajta életet éltem. Olyan életet, ahol belegabalyodtam az ijesztő és izgató gondolatba, ami Bruce Chamberson, és hogy mit jelenthetne egy olyan férfi az életemben. Két hétig átéltem, milyen jó azt érezni, hogy minden, amire vágytam, karnyújtásnyira van.

Úgyhogy két hetet azzal töltöttem, hogy mindent kitöröljek az agyamból. Megpróbáltam mindent elfelejteni. Öt. A Galleont. A *Business Insightsot*. El akartam felejteni az egészet. Voltam már pincérnő, és bár talán a munka nem volt épp kielégítő, de biztos pénzt jelentett. Talán el kell költöznöm a városból, amikor vége lesz a bérleti időnek, de túlélem. Mindig túléltem, és most is meg fogom oldani.

Braeden eljött látogatóba, ami ritkán történt meg. Még megvolt a szobája, amit Bruce bérelt neki egy hotelben, amit furcsa szálnak éreztem életem azon részéhez, amit nagyban próbáltam elfelejteni. De mégis jó volt látni a bátyámat, akinek kedve támadt meglátogatni, és nem azért, mert nem volt hol meghúznia magát.

Korábbi lelkesedése ellenére, hogy nem lesz a ter- hemre, a bátyám szokás szerint semmit sem változott. A földön feküdt a fal mellett, leginkább azért, mert egy kanapénak nem volt hely, én pedig már az ágyon ültem.

- De most gondolj bele! - mondta. - Olyan lenne, mint egy függőágy, de víz alatt is lehetne használni. Mármint, komolyan nem mondhatod azt, hogy ez nem dollármilliárdos üzlet.

- De, komolyan azt tudom mondani - feleltem kicsit élesebben, mint akartam.

A bátyám felsóhajtott, felült, a hátát a falnak támasztotta, miközben engem méregetett.

- Még mindig odavagy Batman miatt?

Mondhat bárki bármit a bátyámról, de tündéri srác. Az, hogy Bruce-t a neve helyett Batmannek hívta, csak az egyik módszere volt, hogy megpróbáljon jobb kedvre deríteni, mintha csinálhatnánk belőle egy hatalmas viccet

a szívémen tátongó hatalmas űr helyett, ami valójában volt.

– Lassan túlleszek rajta - közöltem.

– Tudod, nem mintha túl sok romantikus filmet láttam volna, de ez nem az a rész, ahol a fickó hatalmas gesztusokat tesz a megbocsátásért? Tudod, az a rész, amitől mindenki, aki nézi, elélvez, mert látják a pasit térden csúszni?

– Nagyjából - feleltem. – A különbség az, hogy azokban a filmekben általában a pasi az, aki oltárira elcseszi. Nem a lány.

– Oké, akkor miért nem veszel példát a világ összes térden csúszó pasijáról? Tegyel valami nagyszabásút! Érd el, hogy a pasi megbocsásson! Valahogy van egy olyan érzésem, hogy így nem haladsz gőzerővel afelé, hogy bárkit is lenyűgözz, hacsak nem engem akarsz legyőzni munkanélküliség fronton. De ezt tényleg elszúrtad, hugi. Batman azt mondta, „kórosan” munkanélküli vagyok, és szerintem ennél nagyobb bókot te soha nem fogsz kapni.

Mosolyogva forgattam a szememet.

– Nem. Szerintem annak te maradsz a királya. De komolyan azt hiszed, hogy egyáltalán érdekelné, ha megpróbálnék bocsánatot kérni?

– Téged érdekelné fordított esetben?

– Igen. Érdekelné. Azt nem tudom, hogy számítana-e.

– Csak azért, mert lóbáljuk a farkunkat, meg izmozunk a tükörben, az nem azt jelenti, hogy nekünk, pasiknak nincs érzékeny oldalunk, Nat. Gondolj bele! Szegény pasi épp csak kilábalt egy rossz kapcsolatból, aztán összefut veled? Ó is kedvelt téged, és valószínűleg kínos

neki, hogy megint hagyta, hogy elcsábítsa egy agyafúrt
nőszemély, aki ártani akart neki.

Szúrósan néztem rá.

– Soha nem akartam ártani neki. Tudod jól.

– Én tudom – helyeselt Braeden. – De vajon ő is?

BRUCE

Az élet többé kevésbé ment tovább. Nem egyszer ébredtem egy különösen élvezetes álomból, a rövid lesújtó csalódásra, hogy csupán fantázia volt. Amióta csak megmondtam Natashának, hogy tűnjön el az életemből, úgy tűnt, minden reggel emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy elment. Nem fog várni az egyre viharvertebb céges kocsiban a lakásom előtt. Nem lesznek flörtölő beszélgetéseink munkába menet. Nem fog nyaggatni amiatt, hogy nem fizetek neki, vagy hogy nincs valódi dolga.

Elment. Furcsa volt, hogy Natasha mindössze néhány hét alatt akkora hatással volt az életemre, hogy a hiánya döbbenetes volt.

Tudtam, hogy dühösnek kellene lennem. Sőt őrzöngé- nem kellene. Megbántva kellene éreznem magam. Talán valamennyire ez mind igaz is volt rám, de semmi sem sújtott le ám olyan erővel, mint a veszteség érzése. Tud

tam, hogy nem engedhetem meg magamnak, hogy visszamenjek hozzá, de gyűlöltem ezt a tényt.

Ezért, amikor aznap reggel kiléptem az épületből nem számítottam Natashára. Arra meg egyáltalán nem, hogy valami rettenetesen ronda ágytakarót tart a kezében, tele kézzel varrt zsebekkel.

- Ne mondj semmit! - kérte komolyan, és úgy tűnt, nincs tudatában, hogy magára vonja a munkába siető emberek figyelmét. - Sajnálom, és tudom, mennyire szereted rendszerezni a dolgokat, úgyhogy csináltam neked valamit, hogy rendben tarthasd a zoknijaidat. Itt van ez a rengeteg zseb, mindegyik zsebbe tehetsz egyet, vagy rendszerezheted őket szín szerint... - A hangja egy kicsit elcsuklott, és az ajkába harapott. - Nem tudom pontosan, hány pár zoknid van, de csinálhatok még egyet, ha úgy tűnik, hogy ezen nincs elég zseb.

Elvettem tőle a holmit, és hóm lók ráncolva néztem. Majd belehaltam, hogy ott rögtön ne mondjam azt, hogy csessze meg, ne kapjam a karomba és ne csókoljam meg azt rebegve, hogy minden meg van bocsátva. De véget vetettem a dolognak, mielőtt még esélye lett volna úgy elmélyíteni a sebet, amennyire csak lehet. Kiszálltam, és ha megbocsátok neki, akkor kiszolgáltatnám magamat a tőrnek, amiről tudtam, hogy elkerülhetetlenül a hátamba fúródik.

Bármennyire is szerettem volna megköszönni és megcsókolni, csak elvettem a takarót, és a kocsihoz sétáltam, ahol a sofőröm várt. Megadtam Natashának azt a minimális tiszteletet, hogy szépen összehajtogattam és letettem az ülésekre, és nem csak bedobom a kocsiába. De ennél többet nem mertem.

Ezután minden nap ott volt, mint egy szomorú, otthonra vágyó kiskutya. Néha kávévett nekem, és soha nem volt benne cukor. Mindig hozott egy tökéletes banánt. Még a nevemet is ráírta mindenhova, ahogy az az én szokásommá vált, miután első nap véletlenül megette az enyémet. Többet ültem az irodámban, mint azt bevallottam volna, és a kézírása kislányos görbületeit nézegettem, mintha valami titkos választ rejtene, hogy tényleg megbánta-e, vagy csak azt bánja, hogy elkapták.

Legtöbbször nem mondott semmit. Csak várt az ajándékaival, és nézett a nagy, ártatlan szemével, miközben elvettem azokat. Minden nap nehezebb volt ellenállni. Kényszerítenem kellett magamat, hogy ne mondjak semmit, mert tudtam, hogy ha megszólalok, megkockáztatom, hogy azt mondom, amit a szívem súg, és nem azt, ami bölcs.

Annyi kézzel készített rendezőt, dekorációt és eszközt gyártott, hogy elkezdtem azon tűnődni, hogyan tud egyáltalán új dolgot kitalálni. Néhány hét múlva a lakásom tele volt olyan holmikkal, amiket ő csinált nekem, és a legtöbbet meglepően hasznosnak találtam, különösen azt a szerkezetet, amit vállfákból rakott össze, és amire feltehettem az összes nyakkendőmet úgy, hogy látom mindet anélkül, hogy végig kelljen lapoznom. Persze már volt egy elég jó rendszerem, de valahogy a tudat miatt, hogy Natasha álmodta meg, rögtön jobban szerettem az ő módszerét az enyémnél.

A szokások embere voltam, és hamarosan ő lett a kedvenc része a szokásaimnak. Nem az ebéd előtti banánra vártam egész nap. Hanem arra, hogy reggel megpillanthatom őt.

A legjobb ajándék, amit hozott, Caitlyn volt. Pár hete várt már rám odakint, de ezen a napon Caitlyn kezét fogta a kezében, amikor kijöttem, nem olyasmit, amit ő készített nekem.

A kislány izgatottan felsikoltott, amikor meglátott, odasietett hozzám, és átölelte a lábamat. Natasha figyelt, bár megpróbált úgy tenni, mintha a földet nézné.

– Ezt hogyan intézted el? - kérdeztem. Valószínűleg ez volt a legtöbb, amit mondtam neki, mióta ez az egész elkezdődött, és Natasha meglepődött, hogy szóltam hozzá.

Caitlyn válaszolt helyette.

– Újságírásozóm van. Natasha írt nekem a neten, azt mondta, hogy egy barátod, és ha meggyőzőm anyut, hogy vegye fel a tanáromnak, akkor áthoz, és együtt lehetünk.

– Egész biztos vagyok benne, hogy ez illegális - közöltem, de szorosan megöleltem Caitlynt.

– Hát – szólalt meg Natasha -, valószínűleg csak egy kicsit illegális, már ha az egyáltalán. De megérte, nem?

A következő szerdán megint találkoztam Caitlynnel, és Natasha azt mondta, ugyanez lesz pénteken, de amikor eljött a péntek, nem láttam őt sehol. Fél órát vártam odakint, aztán aggódni kezdtem. Natasha soha nem nőtte ki igazán azt a szokását, hogy az égvilágon mindenféle okból késsen, és arra gondoltam, hogy lekéste a vonatot vagy elaludt, de végül úgy döntöttem, hogy felhívom.

Egyfajta megadásnak éreztem, hogy keresem őt, miután ennyi ideig várt odakint az ajtóim előtt, de tudtam, hogy legalább ennyit megérdemel. Elárulta a bizalma-

mát, de többet tett azért, hogy jóvátegye, mint azt bármelyik nőről el tudtam volna képzelni.

Nem vette fel.

Ezután a bátyjával próbálkoztam, aki szintén nem vette fel.

Felhívtam a titkárnőnket, hogy van-e vészhelyzet esetén értesítendő szám Natasha aktájában, azon tűnődve, hogy esetleg el tudnám-e érni a szüleit valahogy, de nem volt szerencsém.

Nem maradt más választásom, mint túlreagálni, és a sofőrömmel gyorsan elvitetni magamat a legközelebbi kórházig.

– Bruce? - hallottam meg Natasha hangját.

Az előcsarnokban várakozott vörös, duzzadt szemekkel. Odasietett hozzám, és szorosan megölelt. - Braedent kirúgták a szüleim, amikor elfogytak a napjai a szállodában, és megint megpróbált a parkban aludni. Bunyóba keveredett, és rengeteg volt a vér, de azt mondják, hogy semmi, csak néhány zúzott seb a fején.

– Jó. A bátyád egy seggfej, de örülök, hogy él.

Natasha felnevetett.

– Teszek róla, hogy majd pontosan tolmácsoljam a szavaidat.

Mosolyogtam, és furcsa volt, mintha a különös, szinte néma táncunkkal töltött hetek után egy olyan időpontba léptünk volna, amikor mintha az egész meg sem történt volna.

– Tudod - mondtam egy kis idő után -, ha valaki tényleg azt akarná, hogy megbocsássak neki, azt hinné az ember, hogy emlékszik arra, mennyire szerettem, amikor legutóbb banánsplitet hozott nekem.

Izgalom villant Natasha szemében.

– Talán valaki nem hitte, hogy ugyanaz a trükk kétszer is bejön.

– Akkor valaki alábecsülte, mennyire szeretem a banánsplitet.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy megspórolhattam volna az egész hacacárét, és az elején elérhettem volna egy banánsplittel, hogy megbocsáss?

– Nem, azt mondom, hogy imádni valóan kitartó vagy, és már az elejétől nem akartam haragudni rád, úgyhogy eleget tettél, és most egyszerűen szeretnék desszertet enni, mielőtt megbocsátok.

– És ezt most mondod, amikor itt rostokolok egy kórházban, és aggódom a bátyám miatt?

– A bátyád félmegtelenül ült a lakásom minden elképzelhető felületén, elmozdította a dolgaimat, és olyan bűzt hagyott maga után, amit azóta sem tudtam teljesen eltüntetni. De ha meg akarsz bizonyosodni arról, hogy életben marad, mielőtt desszertet ennénk, azt tiszteletben tartom.

Natasha előrehajolt, a homloka a mellkasomon nyugodott, és hosszan, reszketegen kifújta a levegőt.

– Komolyan beszélsz?

– Igen. Nem tudom, hogy a szüleid hogy nevelték, de nem tud viselkedni. Hihetetlen volt.

– Nem, te nagy marha! - nevetett halkan. - Komolyan gondolod, hogy megbocsátasz azok után, amit tettem?

– Élvezni fogom, hogy megint lesz okom keménykedni veled. Egyelőre be kell érned ennyivel.

– Örömmel - bólintott Natasha.

NATASHÁVAL SZEMBEN ÜLTEM EGY DIVATOS KIS KÁVÉZÓBAN, néhány háztömbnyire a kórháztól. Egy banánsplit volt közöttünk, és én úgy kanalaztam bele, mint aki hetek óta nem evett.

– A megbízható gyakornokod nélkül már el is felejtetted, hogy hogyan találod meg az ebédedet, vagy mi? - kérdezte.

Próbáltam lassítani, miközben magamon nevettem.

– Hát, azt is mondhatjuk, hogy kicsit elvonták a figyelmemet.

– Mivel?

– Emlékszel arra a részre, hogy élvezem, hogy megint keménykedhetek?

– Igen...

– Vagyis itt most nem te kérdezel. *Riporter.*

Erre összerezcent, mintha ő még nem tudna megbocsátani magának mindazért, ami történt, még akkor sem, ha én igen.

– Bruce, én...

Feltartottam a tenyeremet.

– Nem kell elmagyaráznod. Tele van a lakásom olyan cuccokkal, amiket te csináltál nekem a két kezeddél. Hetekre való bizonyítékom van arra, hogy hajlandó vagy bármit megtenni, hogy bizonyítsd, mennyire utálod, ahogy ez az egész alakult. Hívj egyszerű lékeknek, de nekem ennyi elég. Tényleg már csak egyetlen dolog van, amit akarok.

Natasha szemöldöke felszaladt, a tekintetem pedig megállapodott az ajkán. Azon tűnődtem, vajon szerinte mit akarok. *Őt.* Egy csókot. Egy éjszakát csak vele. Még

egy esélyt. Mindezt akartam, de képtelen voltam kimondani. Még nem ment.

– A banánsplitet - közöltem. - Az utolsó falatot akarom.

Majdnem hangosan felnevettem, amikor láttam, hogy Natasha mennyire elszontyolodik.

– Mi van? - kérdeztem. - Azt remélted, hogy valami mást fogok mondani?

– Nem. Csak én is akartam az utolsó falatot. - Hazudott, mint a vízfolyás, de én is, úgyhogy annyiban hagytam. Ez nem az a fajta hazugság volt, ami alapjaiban rengetett meg egy kapcsolatot. Az a fajta, ami boldog titkokat rejtett.

A kanalamra vettem, aztán előrehajoltam, hogy átnyúljak az asztal fölött, és az ajkához tartsam.

– Nyisd ki a szád, gyakornok! - utasítottam.

Ravasz mosolyt villantott rám, aztán két ajka szétvált, hogy bekapja a falatot. Akaratlanul is eszembe jutott, hogy az ajka ugyanilyen jól nézett ki, amikor a farkamat vette körül, és az emléktől felgyorsult a szívverésem. Mi volt a desszertben, ami mindig annyira beindított?

– Tudod - mondta Natasha, miután lenyelte az utolsó falatot. - Azt mondják, onnan tudod, hogy egy pasi az igazi, hogy neked adja-e az utolsó falatot a kedvenc ka-

– Tényleg?

– Ezt mondják. De én azt mondom, onnan tudod, hogy ő az igazi, amikor annyira akarod őt, hogy heteken át égeted magad csak a legkisebb esélyért is, hogy visz- sza nyerd.

– Hogy megnyerj, tényleg? Nehogy azt hidd, Natasha! Itt te vagy a díj. Mindig is így volt. Csak az volt a kérdés, hogy nem túl magas-e az ár azért, hogy megszerezzetek.

– Szóval azt mondod, csak olcsón akartál?

– Csak úgy akartalak, hogy biztos legyek benne, nem csinálsz bolondot belőlem. Az elmúlt pár hétben azt hiszem, rájöttem, hogy mindenhogyan akarlak. Akár bolondot csinálsz belőlem, akár nem, egyszerűen kellesz nekem.

– Ez veszélyesen hasonlított ahhoz, amit egy édes, figyelmes ember mondana. Mit műveltél a rideg, számító Bruce-szal, akit ismerek?

– Talán csak azért mondom kedves dolgokat neked, hogy ágyba bújj velem. – Éreztem, hogy a lélegzetem kicsit elakad, miután nagyjából megemésztettem a saját szavaimat. Aztán a szívverésem felgyorsult, amikor lassú, csábító mosoly terült szét Natasha ajkán. Ennyit a boldog titkokról.

– És talán működik. De hetekig kellett várnom erre a kis randira, és szerintem az a legkevesebb, hogy elszórakoztatsz, mielőtt megpróbálsz ágyba vinni.

– Úgy, mint egy egész estés randi? - kérdeztem.

– Pontosan, mint egy egész estés randi.

– Mondd csak, mikor fordult a kocka? Tegnap még te vártál a lakásom előtt, most meg követelőzöl?

Natasha összeszorította a száját, felnézett, aztán bólintott.

– Hmm. Aha, így van.

NATASHA

Bruce elvitt egy elhagyatott színházba a belváros szélén. Kívülről úgy festett, mint egy nagy betonkagyló. Elsétáltunk a bejárat előtt, amit láncok borítottak, és oldalról megkerültük az épületet.

– Biztos, hogy szabad ezt nekünk? - kérdeztem már ötödször.

– Ne aggodalmaskodj már! - kérte.

– Vagyis betörünk, ugye? Amikor esti randit kértem, inkább korcsolyázásra vagy fagyira gondoltam.

– Most ettünk egy banánsplitet, és te máris fagyira gondolsz? - nevetett Bruce.

– *Te* ettél banánsplitet. Azt hiszem, az az utolsó falat volt az egyetlen, ami nekem jutott.

Megállt, felém fordult, és rám vigyorgott. *Te jó ég*, de jóképű volt! A frizurája elegáns, a haja nem lógott az arcába, és az álla kemény, férfias vonalai és telt ajkai tökéletesen illettek a visszafogott külsőhöz, ami olyan jól

állt neki. Egyszerűen *úgy nézett ki*, mint a siker ropogós fehér ingben és kék nyakkendőben. Hozzáillő kék nadrágot viselt, ami csodásán simult a fenekére és a combjára. Még mindig alig akartam elhinni, hogy érdeklém, még akkor is, ha minden tőlem telhetőt megtettem, hogy elcsesszem.

- Talán csak gondoskodni akartam róla, hogy később éhes legyél az én banánomra.

Kajánul rám mosolygott.

- Ha a célod az volt, hogy rávegyél, hogy megharapjalak odalent, mert farkaséhes vagyok, akkor jó úton jársz.

Kicsit összerezszent.

- Vettem a célzást. Beiktatunk egy kis fagyit a ran- dinkba, amint végeztünk az ijesztő elhagyatott színházzal.

- Aha. Erről jut eszembe - kezdtem -, beavatnál esetleg a zseniális tervedbe? Ez csak egy újabb módja annak, hogy megbüntess, vagy valamit nem veszek észre?

- Aha. Ez volt az egyik kedvenc helyem gyerekkoromban. Legalábbis, amíg be nem zárták.

Meghúzta az oldalajtót. Meglepve láttam, hogy kinyílik. A mennyezet néhol hiányzott, így poros napsugarak hatoltak be, és bevilágították a párnázott széksorokat és a romos színpadot. A hátsó sarokban az ülések egy csoportját benőtte a moha és a gaz, de az épület egy része meglepően jó állapotban megmaradt.

Végignéztam a megfakult falfestményeken, és a töménytelen mennyiségű díszítőelemen, ami itt maradt megrohadni, míg végül valaki lerombolja az épületet.

Letörölt egy ülést nem messze onnan, ahol bejöttünk, majd intett, hogy üljek le. Mellém telepedett, és feltette a lábát.

– Meglep, hogy kibírod itt - vallottam be. - Azt hinném, kiváltja belőled a kényszeres vágyat, hogy rendezkedj és takaríts.

– A piszkos dolgok sosem zavartak túlságosan. Csak szeretem, ha minden rendben van.

– Azt mondtad, ez volt a kedvenc helyed gyerekkorodban. Nehezen tudom elképzelni, hogy szereted a színdarabokat. Ne vedd sértésnek!

– Nem veszem. Azért élveztem, mert soha nem engedhettük meg magunknak, hogy megnézzünk ez előadást. A szüleim azt az ajtót használták a szünetekben, és belógtunk, hogy megnézzük a második felét. Az elsőt soha. Mindig szerettem összerakni, mi történt korábban. Olyan volt, mint egy rejtély. A maga kifacsart módján, azt hiszem, ez az élmény része volt a marketingfilozófiám alapjának. Sok értékesítő azt akarja elmondani neked, hogy a termék mit tud. És én? Mindig úgy gondoltam, hatékonyabb, ha rávesszük az embereket, hogy *képzeljék el*, a termék mire képes. Amiket elképzelünk, sokkal jobbak a valóságnál. Ezt itt tanultam meg.

Összehúzott szemmel néztem rá.

– Úgy érzem, valami igencsak kódolt üzenetet próbálsz küldeni nekem, és... – A kezemmel legyintettem a fejem felett. - Huss!

A sebezhetőség ritka pillanatában lemosolygott az ölébe.

– Nincs mély üzenet. Csak ez a hely jutott eszembe, amikor azon gondolkodtam, hova vigyelek. Mindig fon-

tos volt számomra, és mintha része lenne annak, aki vagyok. Azt hiszem, azt akartam, hogy ezt lásd.

Beszívtam az alsó ajkamat, és elmosolyodtam.

– Tetszik, hogy el akartál hozni ide. – Odahajoltam hozzá, és csókot leheltem az ajkára. Meglepődött, de ez nem akadályozta meg, hogy a hajamba túrjon, és visszacsókoljon, úgy, hogy attól begömbültek a lábujjaim.

Hátrahúzódtam.

– Mi lenne, ha ezután olyan helyre mennénk, ami nekem fontos?

– Az tetszene.

EGY PÁDON ÜLTÜNK A METRÓÁLLOMÁSON. AZ EMBEREK A Következő vonatukat várták. Bruce kíváncsi pillantást vetett rám, amikor látta, hogy le akarok ülni, és nem vonattal elmenni valahova.

– Itt? —kérdezte.

– Mi van? Csak neked lehet menő különleges helyed?

Felnevetett.

– Nem. Bár én nem próbáltam meg menő lenni. Féloldalasán rámosolyogtam.

– Ja, én sem. Csak itt szerettem bele New York Citybe. A szüleim mindig New Yorkban éltek, de nem a városban. Pár évente eljöttünk ide egynapos vakációra, de annál többre soha, mert a szüleim kiakadtak a tömegtől.

– Egyik évben elvesztettük egymást, amikor metróztunk. Nem vették észre, hogy nem figyelek rájuk, és nélkülem szálltak le a vonatról. A végén leszálltam, amikor észrevettem, hogy eltűntek, és itt kötöttem ki. Ez még a mobiltelefonok elterjedése előtt volt, és nem tudtak hogyan

kapcsolatba lépni velem. Azt hiszem, nyolc órán át próbáltak megkeresni, én pedig végig itt ültem.

– Emlékszem, néztem, hogy az emberek jönnek-mennek. Egy örökkévalóságig játszottam azt, hogy kitaláltam, mit dolgoznak és milyen az életük. Ekkor döntöttem el, hogy riporter akarok lenni, és hogy közben itt akarok élni. Egzotikusnak és izgalmasnak tűnt. Mint a filmekben. Persze a tízéves énem nem tudta, hogy New Yorkban egy lyukat annyiba kerül kibérelni, mint egy négyszobás házat bárhol máshol. De hiányozni fog, ha el kell mennem.

– Miért kellene elmenned? - kérdezte.

– Hát, a pénz, amit adtál, segített, de jelen pillanatban esténként pincérkedek, és próbálok egy másik munkát találni napközbenre. Mármint a lakásodnál tett reggeli látogatásaim utánra - tettem hozzá felforrósodó arccal. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy pont a bátyám tanácsát fogadtam meg ezzel kapcsolatban, de bizonyos szempontból igaza volt. Bruce akár megbocsát, akár nem, jó érzés volt valamilyen nagy gesztust tenni bocsá- natkérésként, egyfajta vezeklésül.

– Hadd találjam ki! Nem adhatok neked annyi pénzt, ami segíthet itt maradni.

– így van. Soha nem arról álmodtam, hogy valaki jó-tékonykodásából boldoguljak New Yorkban. Ezt a díjat én magam akarom megszerezni, még akkor is, ha értekelem az ajánlatot.

Bólintott, mintha ennyit ő is tudott volna.

– Egyébként tudom, hogy kifizetted a lakbér egy ré szét - közöltem.

Vonakodva bólintott.

– Nagyon aranyos volt tőled. Nem számít, hogy a lakbérem neked csak aprópénz. Figyelmes voltál, amikor azt hitted, nem figyelek, még akkor is, amikor elvileg utáltál, és azt akartad, hogy felmondjak.

– Aha, hát, a testvéremnek ne áruld el! Folyton ezt fogja hajtogatni, ha rájön, hogy végig igaza volt.

AZ ESTÉNK EGY CSODÁS TETŐTÉRI ÉTTEREMBEN ÉRT VÉGET. Fényfüzéreket rögzítettek az erkélyekre, és ott himbálóztak a fejünk felett, és melegítőlámpák tartották távol a levegő hidegét. Bruce nem ismerte volna be, de szinte biztos voltam benne, hogy valahogy sikerült lefoglalnia az egész tetőtéri részt, mert teljesen egyedül voltunk, míg a belső rész zsúfolásig megtelt.

A pincér kijött, hogy felvegye az italrendelésünket, de én csak vizet kértem, mert tudtam, hogy ki van zárva, hogy itt bármit megengedhessek magamnak.

– A legjobb borukból kér - közölte Bruce. Feltartotta a kezét, hogy elejét vegye a tiltakozásomnak, mielőtt egy szót is kiejtettem volna. - A legdrágább isteni dolgot, amit csak talál - tette hozzá vigyorogva.

– Van szó arra az emberre, aki kedves, de közben egy seggfej? – kérdeztem, miután a pincér elment.

– Kedvfej? - próbálkozott Bruce.

– Igen. Kedvfej vagy.

– Hát, te lehetsz makacs azzal kapcsolatban, hogy nem fogadsz el adományt, de én meg régimódi vagyok. Eljöttél velem randizni, de fizetni nekem kell. Boldoggá tesz, hogy megtehetem, úgyhogy nem fogadok el ellenkezést.

Mindenképpen büntudatot éreztem volna, amiért elfogadom az ajánlatát, ha máshogy vezet fel, de Bruce valahogy el tudta érni, hogy élvezzem, hogy meghív vacsorára. Nem éreztem adománynak. Csak kedvességnek.

- Hát, köszönöm. Még ha seggfejként is viselkedsz, klassz seggfejként.

- Az előbb azt mondtad, klassz a seggem?

- Ami azt illeti, soha nem tudtam rendesen megnézni, amikor meztelen voltál, úgyhogy nem tudom még biztosan. Szerinted miért próbáltam annyira elérni, hogy megbocsáss?

Hangosan felnevetett. Most már sokkal könnyebben mosolygott, mint amikor megismerkedtünk, és mindig egyre többre vágytam belőle, amikor láttam, milyen jól áll neki.

- Most már világos. Először azt hittem, a pénzemre pályázol. Aztán, hogy a karrieremre. Most már tudom, hogy végig csak a fenekemet akartad.

- Pontosan - közöltem.

Megérkezett a pincér egy nagy, bordázott kancsóval, akkorával, mint egy váza, aztán kinyitotta a bort, és beletöltötte. A kancsó bordázott szája miatt a bor egyenletesen folyt az üvegből, és szinte az egészet megtöltötte, miközben lejutott az aljára.

- Miért önti bele abba az ízébe? - kérdeztem, előrehajolva, hogy a pincér ne hallja a kérdésemet.

- Ez egy derítőedény - magyarázta Bruce. - Innen tudod, hogy drága bort rendeltél. Elvileg kiemeli az ízt. Valahogy a bor levegőztetésével kapcsolatos. Buborékok meg ilyenek. Hogy megmondjam az őszintét, szerintem ugyanolyan íze van. Én jobban szeretem a citromos vi

zet, de néha, ha az ember próbál ágyba vinni egy lányt, elő kell hozni a derítőedényt.

– Valóban? - kérdeztem.

– Egyértelműen.

– És rendszeresen csinálsz ilyet? Hogy lányokat próbálsz ágyba vinni?

Az arcáról elillant a mosoly.

– Nem. Hogy őszinte legyek, már régóta nem. Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy minden hibát csak egyszer követek el. Valerie megtanította, mekkorát hibázok, ha bármilyen testrészemet egy nőnek adom. Utána egyszerűen befejeztem. William néha megpróbált segíteni, és összehozni valakivel, de soha nem vezetett sehova. Túl rideg és távolságtartó voltam, mintha a valódi önmagam messziről nézte és irányította volna a testemet.

– Szexrobot - mondtam. - Szex nélkül, azt hiszem.

– Igen, mint egy robot. És egyértelműen szex nélkül.

Legalábbis előttem.

– És utánam? - kérdeztem. Kíváncsi, bizonytalan kérdés volt, és utáltam, hogy fel kell tennem, de kicsúszott a számon, mielőtt megakadályozhattam volna.

– Utánad? Jöttél te.

Felvontam a szemöldököm.

– Tehát engem használnál, hogy túllépj... rajtam?

– A mai naptól igen. így is mondhatjuk.

– Hmm. Ez tetszik. Ha valakivel döngetni fogsz, hogy elfelejts engem, azt hiszem, nálam jobb emberrel nem is tehetnéd.

– Szóval az egész „döngetés” dolog biztos?

– Hiszen előhozattad a derítőedényt.

Bruce az üveget méregette.

– Igen, így van. Remélhetőleg ez olyan drága bor, ami azért kerül sok pénzbe, mert finom, és nem azért, mert valahol egy gyűjtő arra költötte az összes pénzét, hogy kiderítse, hány éve, és melyik szőlészetből jött.

– Látom, hogy ez általános gond lehet a drága borokkal kapcsolatban.

– Tényleg az.

– Szóval ez amolyan „ikra és csiga szem”-hely, vagy olyan a kaja, amit felismerek?

– Olyan hely, ahol valószínűleg egy egész vajat felhasználnak a főzés minden lépésénél, de a brokkolinak mennyei íze van. Ezt rendeld! - mondta, az étlap egy olyan ételére bökve, amit kiolvasni is alig tudtam, nemhogy kimondani. - Ez csak egy elegáns szó egy méregdrága steakre, aminek isteni íze van.

– Megbízom benned.

Akár ki tudtam mondani a nevét, akár nem, a steak annyira finom volt, hogy egy pillanatra komolyan elgondolkodtam, hogy vajon az este további része felül tudja-e ezt múlni. Heteken át verejtékben úszva ébredtem, miután olyan dolgokról álmodtam, amiket bárcsak megtettem volna Bruce-szal, és most? Teljesen biztos voltam benne, hogy vegán tehenekről fogok álmodni, amik fényűző életet éltek, és valószínűleg reggelente arckezelést kaptak, hogy a húruk annyira puha legyen, hogy úgy olvadjon szét az ember szájában, akár a vaj.

– Biztos vagyok benne, hogy ennek a tehénnek remek élete volt – mondtam, miután lenyeltem egy falat steaket. - De úristen! Ha ilyen finom vagy, kizárt, hogy ne úgy végezd, hogy megegyenek.

– Talán természetes halált halt - vélekedett Bruce.

– Vagy legalább remélem, hogy megnézhatték a *Büszkeség és balítéletet* és a *Terminátor 2*-t.

Bruce grimaszolt, aztán felnevetett.

– Ez egy elég érdekes kombináció.

– Néha az embernek ömlengeni támad kedve, néha meg ahhoz van hangulata, hogy azt nézze, ahogy valakinek szétrúgják a seggét. Szerintem ezek a tehenek mindkét világból a legjobbat érdemelték a haláluk előtt.

– Sajnálom, hogy ezt mondom, de valami azt súgja, hogy anélkül haltak meg, hogy egyik filmet is látták volna.

Felsóhajtottam, bekaptam még egy falatot, és önkéntelenül felnyögtem az élvezettől.

– Akkor meg kell elégednem azzal, hogy élvezem ezt, és nem gondolok bele. - Ittam egy korty bort, ami amatőr véleményem szerint biztosan az a drága fajta volt, ami azért drága, mert finom. - Legalább a szőlők miatt nem kell aggódnom, amik azért haltak meg, hogy ez ilyen isteni legyen.

– Erre igyunk! - javasolta Bruce. Csillogó szemmel emelte a poharát, és finoman az enyémhez koccintotta. Tetszett, ahogy rám nézett. Ami azt illeti, függővé tudtam volna válni tőle. A férfiak így néztek azokra a nőkre, akik fontosak számukra, de ez több volt annál. Igen, szinte imádat csillogott a szemében, de volt benne jókedv és valami mocskos is. Éreztem, hogy a belőle áradó vágy gyakorlatilag átsugároz az asztalon.

Nem tudom, hogy a bor, az étel vagy a légkör volt-e az oka. Talán csak Bruce. Bármilyen volt is, kellemes meleg kavargót! az alhasamban, és biztosra vettem, hogy a tes-

tem olyan erős jeleket küld, amiket test csak küldeni képes, egyetlen üzenettel: *Feküdj le vele!*

Csak egy bökkenő maradt. Egyetlen kis négyzet, amiben még nem volt zöld pipa.

– Bruce - szólaltam meg csendesen. – Azt akarom, hogy tudd, miután megismertelek, soha nem írtam volna meg azt a cikket.

– Semmi baj - válaszolta. – Már nem számít.

– Nem - jelentettem ki határozottan. – Igenis számít. Lehet, hogy nem terveztem megírni a cikket, de sokkal tovább fenntartottam a hazugságot, mint kellett volna. Szólnom kellett volna, amint tudtam, hogy kedvellek, de féltem, hogy véget ér az út. Jönnek a biztonsági őrök, és kirángatnak a vidámparkból, miközben én visítva rúg- kapálok, és életem végéig azt kívánom majd, bár maradhattam volna még egy napig.

Bruce egyik szemöldöke felszaladt.

– Gyakorlatilag meg elég sok izgalmat tartogat még számodra ez a *vidámpark*. - mondta.

– Komolyan vennél egy kicsit? - kérdeztem, bár önkéntelenül nevettem. – Én próbálok könnyíteni a telkemen, te meg csak szexvicceket gyártasz?

– Csupa fül vagyok.

– Csak azt próbálok elmondani, hogy sajnálom, de nem azért, mert azt terveztem, hogy ravasz módon terhelő dolgokat gyűjtök rólad, és megírom a cikket. Azt akarom, hogy tudd, soha nem állt szándékomban, már az első néhány nap után sem. Csak azt sajnálom, hogy nem mondtam el hamarabb, hogy eleve miért vagyok ott.

– Nem akadhatok ki azon, hogy nem bíztál bennem. Először én sem bíztam benned, úgyhogy kvittek vagyunk.

VACSORA UTÁN VISSZAMENTÜNK BRUCE LAKÁSÁRA, ÉS TELJESEN más volt belépni, tudva, hogy Braeden nincs ott. Most nem tehettem úgy, mintha a bátyám miatt lennék ott, és nem fért hozzá kétség, hogyan végződik az este.

Szerencsére Braeden jól volt. Többször felhívtam, mióta eljöttünk a kórházból, hogy megkérdezzem, meglátogathatjuk-e, és folyton azt válaszolta, hogy szétrúgja a seggem, ha otthagynom az „álmnapomat" Batmannel.

Minden kifogás eltűnt. Minden kétséget félretettem. A mai éjszaka a miénk volt, és mind a ketten tudtuk, hogy mit akarunk.

Zakatolt a szívem és minden porcikám lüktetett, amikor Bruce kézen fogott és végigvezetett a lakásán, egyenesen a hálósobájába. Mindketten tudtuk, hogy a flörtölésnek és a várakozásnak vége. Bruce az én szabályaim szerint játszott, elvitt életem estéjére, de eljött az utolsó felvonás ideje.

Annyira ideges voltam, hogy remegett a kezem. Hogy miért voltam ideges, azt nem tudtam pontosan. Egy új kezdet. Egy lehetséges vég. Vagy talán egyszerűen csak csalódást okozok neki valahogy.

A hálósobájában nevetésben törtem ki, amikor megláttam, hogy egy banán csücsül az éjjeliszekrényen.

– Ugye viccelsz? - nevettem könnyes szemmel.

– Ez nem az, aminek látszik - szabadkozott.

Még jobban nevettem.

– Istenem! Nem is arra gondoltam!

Most már Bruce is nevetett, de úgy tűnt, az én jókedvem szórakoztatja a legjobban.

– Néha éhesen ébredek, rendben?

– Rendben - feleltem. A feje mögött összefontam az ujjaimat, az alkaromat a vállán nyugtattam. Találkozott a tekintetünk, és a nevetés valami súlyosabbá változott. Valamivé, amiből süttött a felfokozott vágy.

– A gyomrom annyira tele van, hogy fáj, de máris éhes vagyok.

Bruce felemelt, a mellkasához szorított, miközben az ágyhoz sétált, és aztán úgy dobott le rá, mintha olyan könnyű lennék, akár a pehely. A hátamon landoltam, a tekintetem egy pillanatra sem mozdult el róla. Bruce leplezetlen várakozással nézett le rám.

– Attól a naptól fogva vágytam arra, hogy ledöntselek és az enyém legyél, amióta megláttalak. Már azelőtt, hogy hajlandó lettem volna beismerni.

Megnyaltam az ajkam, miközben hátráltam, kerestem a párnákat, de rosszul lőttem be, hogy hol vagyok az ágyon, és a kezemet az ágy mellé tettem, és majdnem lebucskáztam az oldalán.

Bruce ott termett, mielőtt leestem volna, és visszacsúsztatott az ágy közepére.

– Bízhatok abban, hogy nem esel le, amíg levetkőzöm? - kérdezte.

Elpirultam.

– Megteszem, ami tőlem telik. De talán neked kellene levetkőztetned, tudod, mert a végén még valahogy meg sérülök.

– Igazán? – kérdezte Bruce. Rám hajolt, a kezével le-
támaszkodott a fejem két oldalán. Az egyik kezét felemelte, hogy
levegye a nyakkendőjét, és a földre dobta. Kigombolta az inge
néhány gombját, aztán úgy tűnt, elfogyott a türelme, és csak rám
koncentrált.

Nem épp randihoz és jóképű milliárdos szexhez voltam
öltözve, amikor reggel összekészülődtem. A térden csúszásom
ötmilliomodik napjához öltöztem, éppen fehér, virágmintás
overall volt rajtam.

Bruce homlokráncolva nézett le rá.

– Hogy kell levenni ezt az izét? – Rángatni kezdte a ruha
derekát, amit csak egy zsineg tartott, hogy szűk legyen. Bruce
érintése a derekamon csiklandozott és meglepett, nevetését
csalva elő belőlem.

– Ha-hagyd abba! - nevettem. - Nem ott! - Csak eny- nyit
tudtam kinyögni.

Az egyik karomat kicsúsztottam a pántból, hogy megértse,
mit kell tennie ezután. Lecsúsztottam a másik pántot a váltamról,
aztán az egésztest lerántotta, majd felemelte a fenekemet és a
lábamat, hogy teljesen kibújtasson belőle.

Gyors pillantást vetettem lefelé, hogy eszembe jusson, milyen
fehérenemű is van rajtam, és keresztbe tettem az ujjaimat, hogy ne
valami túl régit viseljek. Szerencsére rózsaszín csipkebugyi és
hozzaállító melltartó volt rajtam. A szerencsémét ismerve ez kész
csoda volt.

Bruce megnyalta az ajkát, ahogy végignézett rajtam, és úgy
tűnt, őrlődik, hogy azonnal belevesse-e magát a testem
csókolgatásába, vagy megszabadítson a maradék ruhámtól. A
következő pillanatban lehajtott a fejét, hogy megcsókolja a
mellkasomat, aztán haladt lefelé

a dekoltázsom mentén, végig a köldökömön át a combomig-Minden csók meleg robbanás volt, és megremegtette az idegeimet, a gyönyör apró fodrai szétterjedtek a testemen.

Szégyentelenül fogdostam őt, megszorítottam az izmait az ingén keresztül, a kezemet becsúsztattam a nyitott gallérnál, hogy érezzem feszes mellkasát, ráfogtam a bicepszére, miközben úgy tűnt, ő minden porcikámat végigcsókolja.

Végül visszatért a számhoz, mélyen megcsókolt, aztán éreztem, hogy a keze felfelé végigsimít a combomon. Hagytam, hogy a kézfeje megérintsen, amitől a borzongás végigcikázott rajtam. Kicsit erősebben haraptam meg az ajkát, mint akartam, de ha bánta is, semmi jelét nem mutatta.

A keze becsusszant a bugyimba, begörbítette az ujjait, hogy megérintsen. Ráncoltam a homlokomat, és tátva maradt a szám, mintha sokkot kaptam volna, amikor tehetséges ujjai munkához láttak. Belém csúsztatta őket, hogy összegyűjtse a nedvességemet, aztán fel-le simogatva bedörzsölte vele a puncimat, míg már azt hittem, felsikoltok az eksztázistól.

Halványan eszembe jutott, hogy a farka után kellene nyúlnom, hogy viszonozzam a szívességet, de úgy gondoltam, nem érném el. Ráadásul úgy tűnt, egyáltalán nem bánja, ahogy a dolgok alakulnak, ha a nyakamat perzselő lehelete bármire is utalt. A teste egy ütemben mozgott az ujaival, finoman hozzám dörgölőzött, mintha nem tudná visszatartani magát, míg befejezi, és a lelkesedése önmagában is felajzó volt.

Sohasem volt nagy önbizalmam, különösen a szex terén, ezért az izgalom és a kéjvágy minden cseppje, amit mutatott, olyan volt, akár a folyékony bátorság, és én mohón ittam.

A tarkóját fogtam, képtelen voltam visszafogni az ujjaimat, hogy ne mélyedjenek a bőrébe, és ne szorítsam az arcomat a nyakához. Annyira jó érzés volt, és közben csókokat adott mindenhová, amit csak ért.

A tempója egyre gyorsult, míg már úgy éreztem, mindjárt elmegyek.

– Mindent akarok belőled! - ziháltam. – Kérlek! Minden centidet magamban akarom tudni. Erezni akarom!

Felnyögött, mintha a szavaim láthatatlan kezekként simogatták volna. Felegyenesedett, és gyakorlatilag letépte az ingét, közben egy-két gombja lepattant. Annyira nem volt jellemző megfontolt, szervezett természetére, hogy a kéj elöntötte a testemet.

Bruce hanyatt gördült, levette magáról a nadrágot és a bokszeralsóját, egyáltalán nem foglalkozott vele, hogy szexi sztriptízt adjon. Egyszerűen csak meztelen akart lenni és belém hatolni, amilyen gyorsan csak lehet, én pedig hálát adtam ezért, mert tudtam, hogy képtelen vagyok sokáig várni, aztán azzal hoznám magam kínos helyzetbe, hogy letépem a ruháit és meglovagolom, ha húzza az időt.

Bruce elővett egy óvszert a nadrágjából, feltépte a csomagolást, és magára húzta. Megkönnyebbültem, hogy ő képes gondolkodni, mert nem voltam benne biztos, hogy nekem eszembe jutott volna a gumi. Lehet, hogy magamba engedtem volna, mire kapcsolok, ami kicsit ijesztő volt. Mindig józan voltam. Mindig tudtam, hogy

egy Pasit se engedjek a közelembe védekezés nélkül, de úgy tűnt, Bruce felette áll ezeknek a szabályoknak.

Felültem, és utánanyúltam, félig magamra húztam, míg kereste a helyét. Merevedése ott állt közöttünk, és a nyakamat nyújtogattam, hogy lássam. Arra számítottam, hogy megragadja magát, és belém talál, de ő csak nagy szakértelemmel hintáztatta a csípőjét. A farka hegye betört a redőim közé, és néhány gyötrő másodpercig magára kente sikamlós nedvességemet. Aztán, amikor biztosra vette, hogy készen áll, belém hatolt.

Nem volt durva, de nem volt óvatos sem. Apránként nyomakodott belém. Lassan kitágultam, hogy befogadjam őt, ami akkor egyértelműen nem történt meg, amikor egyszer lefeküdtem egy sráccal. Tetszett az érzés, hogy úgy tölt el, amiről nem is tudtam, hogy ilyen mélyen vágyok rá.

– Mélyebbre! - ziháltam. - Istenem! Még többet akarok! Kérlek!

Bruce újra felnyögött, nem hagyott kétséget afelől, hogy szereti, ha így beszélek. Nem a műsor kedvéért „beszéltem csúnyán”, vagy mert azt hittem, hogy ő ezt akarja. A szavak egyszerűen kibuktak belőlem. Annyira volt hatalmam felettük, mint egy tüsszentés felett. Még soha nem éreztem ehhez hasonlót. Mintha olyan kétségbeesetten vágytam volna erre, hogy a testem felülírta volna az agyamat és a tudatomat.

– Megkapsz mindent, gyakornok! Ne aggódj! - A szavai érzéki rekedtséggel szóltak a fülemben, amit megerősített egy meleg lehelet és a fogai apró harapása a fülcimpámon, amit egy csók követett, hogy csillapítsa a csípést.

Most már szinte teljesen bennem volt, és az érzést alig tudtam elviselni. Az ujjaim belemélyedtek a lepedőbe, a hátába, a párnába, megkapaszkodtam a fejtámlába, bármibe, amit találtam, hogy ott tartsanak a valóságban, és ne sodorjon el a letaglózó gyönyör, amivel megtölt engem.

Szégyentelenül hozzányomtam a csípőmet, felemeltem a fenekem az ágyról, és a combjaira kulcsoltam a lábam támaszul, hogy egyre feljebb jussak, ő pedig egyre mélyebbre bennem. Megszoktam az érzést, ahogy egyre jobban tágultam számára, nem érdekelt semmi más, csak hogy mindene bennem legyen. Nemcsak a szám járt. Minden porcikáját akartam. Minden centijét.

BRUCE

Isteni érzés volt. Minden döfés Natashába olyan volt, mintha eltörölné minden eddigi nő emlékét. Az éjszakákat, amiket azzal töltöttem, hogy megpróbáltam valami jelentőségtelejst találni valaki karjaiban, semmivé lettek. A Valerie-vel töltött elvesztegetett idő jelentéktelennek tűnt. Hogy gondoltam azt valaha, hogy az a nő közel van az elég jóhoz? Hogy nem jöttem rá soha, hogy egy nő sokkal több lehet, hogy ennyivel hihetlenebbnek tűnhet?

A felsőtestemet egyenesen tartottam, az egyik kezemmel letámaszkodtam az ágyra, de a másikkal szabadon megfoghattam Natasha melleit, melyeknek tökéletes volt a méretük. Épp akkorák voltak, hogy elérjenek a kezemben, hetyke bimbókkal, amik mindig készen álltak számomra. Kezemmel végigsimítottam a teste minden porcikáján, a nyaka és a csípője kecses vonalai éppúgy tenyűgöztek, mint az a gyönyör, ahogy a puncija fogva

tartotta a farkamat, és a mellei puha súlya. Angyal volt. Tökély. És mindenek fölött az *enyém*. Ez tagadhatatlan volt.

A teljes figyelmét nekem szentelte, és én neki. Ez nem csak az a kapcsolat volt, ahogy a farkam mélyen behatolt nedves melegébe, vagy ahogy a nyögései egyre erőteljesebben törtek elő belőle. Mintha egy pecsét vagy kapocs született volna közöttünk, amit még soha nem éreztem korábban.

Hetek óta törekeny táncot jártunk. Mindketten vonakodóak és óvatosak voltak. Kísérletezően szurkáltuk egymást, haladtunk valami jelentőségteljes felé, de egyikünk sem állt még készen, hogy teljesen fejest ugorjunk. Ez volt az az ugrás. Valahányszor belényomakodtam, az érzés erősödött. Építettünk valamit.

És minden szögből jól akartam felépíteni, ezért megragadtam a csípőjét és megfordítottam, hasra penderítettem, majd négykézlábra állítottam. Ha jelnek vehettem a halk, meglepett nyögést, amikor hátulról belécsusszan- tam, egyetértett.

Karcsú dereka nagyon szexi könnyecsepp alakot formált, ahogy a feneke felé kiszélesedett. Elkaptam, pont ott, ahol a dereka a legkarcsúbb volt, élveztem, hogy irányíthatok, és hogy magamhoz ránthatom, használhatom, mint egy saját szexjátékot. Keményen megadtam neki hátulról, egyre gyorsítottam az iramon, míg minden döfést kihangsúlyozott, ahogy a csípőm ruganyos fenekéhez csapódott.

Natasha felnyúlt és megragadta a fejtámlát, és imádtam, hogy folyton hátrafordult, hogy rám nézzen. Nem elégedett meg azzal, hogy lehunyja a szemét, és elkép

zeli. *Látni* akart engem. És tudtam, hogy a látvány, ahogy döngetem, majd megőrjíti, mert a tekintete szünet nélkül járt az arcom, a mellkasom és a hasizmom között, sőt a testét markoló kezeim közt.

Előrenyúltam, hogy megmarkoljam a melleit, amik még nagyobbnak és nehezebbnek tűntek, ahogy csüngtek, és megrázkódtak, valahányszor belé hatoltam.

– Jobban akarlak látni! - mondta Natasha zihálva. Megfordult, megfogta a vállam, és háttal lenyomott az ágyra.

Mindig jobban szerettem, ha én irányítok, de ahogy kezdeményezte ezt az új pózt, az annyira izgató volt, hogy nem érdekelt. Minden másodpercét imádtam, ahogy azt figyeltem, ahogy rám mászik. Kezével átfogta a farkamat, amit teljesen beborítottak izgalma nedvei, aztán rám ereszkedett, elképesztő látványt nyújtva, kezdve nedvesen csillogó belső combjától a szétvált ajkaiig, amik még élénkvörösek voltak a csókjainktól.

Natasha megkönnyebbülten felszisszent, ahogy leereszkedett. Amikor észrevette, hogy figyelem, ahogy fel-le rugózott rajtam. Félrenézett, az arca tökéletes piros árnyalatban pirult el. Előrenyúltam, hogy megfogjam a fenekét, és mozgatni kezdtem a csípőmet, hogy alkalmazkodjon a mozdulataihoz. Közel jártam a csúcshoz. Kurva közel.

Natasha a mellére tette a kezét, és imádtam, hogy önkéntelen mozdulatnak tűnt, mintha fel sem fogná, milyen őrjítően szexi volt, ahogy magát kényeztette, miközben meglovagolt.

Aztán előrehajolt, mindkét kezével a mellkasomra támaszkodott, és végül elengedte magát. Úgy ragadott

meg, akár egy kapaszkodót, és szégyentelenül hozzám dörgölőzött. Hanyatt feküdtem, és élveztem a látványt, ráncolódó homlokát és ringó melleit. Teljes ekstázis volt, és tudtam, hogy ha sokáig így folytatja, elélvezek.

Heteken át fantáziáltam arról, hogyan fogom megdugni, és mindig úgy ért véget, hogy én voltam felül. Úgy, hogy apró keze a hátamba mélyedt, a lábát pedig szorosan rám kulcsolta, mintha az élete múlna rajta.

Felnyúltam, a kezemet a mellkasa közepére tettem, és hátranyomtam, miközben én felemelkedtem. Valahogy sikerült a pozícióváltás közben benne maradnom, és pillanatokon belül felette voltam. Hátranyúltam, és felhúztam a lábát, hogy a derekamra fonódjon, majd lehajoltam, hogy megcsókoljam.

Aztán megadtam neki. Nem tartottam vissza semmit. Nem aggódtam azon, hogy elhúzom-e a dolgot, vagy előttem élvez-e el vagy sem, mert éreztem, hogy ő is nagyon közel jár. Tudtam, hogy alig bírja, ahogy én is.

A keze a hátamba kapaszkodott, és maga volt a beteljesült fantáziám. Pontosan ott voltam, ahol lenni akartam, és éreztem, ahogy a golyóim megfeszülnek, ahogy az orgazmusom az utolsó fázisba lépett. Ugyanabban a pillanatban Natasha ujjai még jobban belém martak, és felkiáltott.

– Elélvezek!

Éreztem, hogy a hüvelye megfeszül körülöttem, úgy pumpálta a farkamat, mintha Natasha teste gondoskodni akart volna arról, hogy egyetlen cseppem se vesz- sen kárba, még akkor is, ha van rajtam gumi. A farkam lüktetett, és hosszabb, intenzívebb orgazmust éltem át, mint addig bármikor.

Még egyszer megcsókoltam Natashát, majd lassan kicsusszantam belőle, és feltérdeltem. Ittam a látványát, ahogy kimerültén, csuromvizesen hever előttem.

– A rohadt életbe, de gyönyörű vagy! – jelentettem ki.

Natasha megnyalta az ajkát, és végignézett rajtam, még egyértelműen az orgazmus utóhatása alatt.

– Lenne kedved esetleg zuhanyozni? - kérdezte. - De lehet, hogy segítened kell megmosakodni. Kicsit remeg a térdem.

– Reméltem, hogy megkérdezed!

NATASHA NÁLAM ALUDT. MÁSNAP REGGEL OLYAN CSEND BEN készülődtem, amennyire csak tudtam. Korán reggel kicsusszantam az ágyból, és sokáig ültem a számítógépnél, miután felöltöztem a munkához. Amikor végre meghallottam Natasha meztelen talpának zaját a padlón, szóltam neki, hogy üljön le velem a konyhaasztalhoz.

Leült, és imádni valóan zavartnak tűnt az egyik oldalon égnek álló hajával és az alvástól még mindig duzzadt, hunyorgó szemével.

– Teljesen felöltöztél? - kérdezte.

– Igen. Dolgoztam egy kicsit reggel, utánanéztem egy lehetséges alkalmazottnak. Átnéztem a munkáit, és hihetetlenül jól illene a csapatunkba a Galleonnál.

Natasha feszengett, mint aki tudja, hová akarok kilyukadni, és próbálná kitalálni, hogy hogyan utasítson vissza udvariasan.

– Bruce... nagyra értékelem. Tényleg így van, de nem akarok újra a gyakornokod lenni. Veled akarok lenni,

de nem akarok megint úgy dolgozni, mint valami rabszolga, aki alamizsnáért gürizik.

– Nem egy gyakornoki helyről beszélek. Hanem egy valódi helyről a csapatomban. Láttam, hogy van érzéked hozzá, Natasha. Amit a legtöbb alkalmazottam csinál, az nem a megfelelő diplomáról szól, vagy hogy megtanulták a jó képleteket az iskolában. Csak ösztön, és ami idefent van. – Megkocogtatta a halántékát. – Olvastam a cikkeidet. Elképesztően jól ragadod meg, valójában mitől működik az üzlet, és ez a marketingben a csata fele. A többit könnyen megtaníthatjuk neked.

Natasha a homlokát ráncolta, a fejét rázta és a kezét nézte.

– Nem tudom, mit mondjak. Mármint nem akarok hálátlannak tűnni, de még mindig úgy érzem, ez csak egy módszered arra, hogy adományt adj. Tudom, hogy szükségem van rá, de nekem fontos, hogy egyedül jussak előre. Soha nem akartam azt érezni, hogy valaki számára teher vagyok, vagy nem tartozom valahová. Ráadásul mindig arról álmodtam, hogy újságíró legyek. Nem is tudom, hogy szeretnék-e marketinges lenni vagy bármi, amiről beszéltél.

– Nem fogok hazudni. Pénzt akarok adni neked. Már akkor is pénzt akartam adni neked, hogy megoldjam a gondjaidat, amikor ki akartalak lökni az életemből. Soha nem hiányozna az a pénz, ami ahhoz kell, hogy te boldogan élhess hosszú évekig a városban, de tudtam, hogy te olyan ember vagy, aki nem fogad el adományt. Büszke vagy és becsületes. Ezt szeretem benned. Úgyhogy hidd el, ha azt mondom, ez nem adomány! Ha átnéztem volna a cikkeidet, és azt gondoltam volna, hogy

nem lennél alkalmas a munkára, nem ajánlanám fel. Venném a fáradságot, hogy átnézzem a cikkeidet, ha nem ismernélek? Nem. De ilyen az élet. Megkapni a jó állást néha arról szól, hogy kit ismersz, és ha ezt elfogadnád, nem fogadnál el több segítséget, mint a városban élők fele.

Vártam.

– *Ha* elfogadnám az állást, tudnom kell, hogy nem fogsz különleges bánásmódban részesíteni, csak mert én vagyok a...

– Az éjszakai hölgy vendégem? – próbálkoztam. Szűrós szemmel nézett rám, de aztán elvigyorodott.

– Én inkább a b betűs szóra gondoltam.

– Hmm. Legyél egyértelműbb!

– Barátnő! – csattant fel.

Elmosolyodtam.

– Hát, ha ennyire ragaszkodsz hozzá, akkor persze. És valamit tisztáznunk kell. A barátnő-dolog az állás elfogadásának feltétele, vagy attól független?

Natasha úgy nézett, mint aki egyenesen lyukat szeretne égetni belém.

– Viccelek - mondtam halkán. - Már a barátnőmként gondoltam rád a tegnapi nap előtt is. Egy ideig az exem voltál, most megint a barátnőm vagy. Rendben?

– Nekem ebbe nincs beleszólásom? – kérdezte.

Most én voltam az, aki szűrősen nézett.

Natasha védekezően feltartotta a kezét.

– Én is viccelek. De hogy válaszoljak a kérdésedre, nem, nyilván mindenképpen a barátnőd akarok lenni, állással vagy anélkül. Én csak azt mondom, hogy nem

akarok vicc lenni. Nem akarom, hogy úgy nézzenek rám, mint aki kefélessel jutott be. Érted?

– Gyakorlatilag tényleg döngettél a főnökkel.

– Az egyik főnökkel - pontosított Natasha.

– Remek észrevétel. De tegyél róla, hogy ez maradjon is így!

Natasha jókedvűen nézett rám.

– Azt hiszem, egy Chamberson testvér bőven elég nekem. Nincs miért aggódnod.

– Hazavágja az ember egoját. A pasi pontosan úgy néz ki, mint én. Ha egy nő megcsalna vele, mi mentségem lenne?

– Hát talán többé nem kell „egy nő” miatt aggódnod, és kezdj csak miattam aggódni! - Miután kimondta, egy pillanatig hallgatott, aztán a keze mögé rejtette az arcát. - Istenem! Ne haragudj! Túl kemény voltam és túl gyorsan, és arra céloztam ugyanabban a mondatban, hogy megcsallak.

Elmosolyodtam.

– Valamiért nem vagyok benne biztos, hogy veled lesz bármi túl kemény vagy túl gyors. És ami a megcsalást illeti... - Áthajoltam az asztalon, és intettem, hogy ő is hajoljon előre, hogy megcsókolhassam. - Teszek róla, hogy egyetlen felesleges orgazmusod se maradjon bárki másnak. El fogsz élvezni tőlem reggel, munka után és lefekvés előtt. Csak az enyém leszel. Az utolsó cseppig.

Natasha hátradőlt, próbálta két lábán hintáztatni a széket, elveszítette az egyensúlyát, és a karjával kalimpált, hogy visszaszerezze. A szeme viccesen tágra nyílt, és alig tudtam időben elkapni a csuklóját, hogy ne essen hátra.

- És tennem kell róla, hogy mindeközben életben tartsalak.
- Tetszik a terv - közölte.
- Melyik része? A végtelen számú orgazmus vagy az életben tartásod?
- Mindegyik rész.

EPILOGUS – NATASHA

Egy hónappal később

Elfogadtam az állást, hogy Bruce-nak dolgozzam, és nem is lehettem volna boldogabb, hogy megtettem. Fiatal felnőtt életem nagy részében azt gondoltam, hogy riporter akarok lenni, és talán még most is azt gondolnám. Az, hogy a Galleonnál dolgoztam, ráébresztett, hogy igazából olyan állásra vágytam, ahol az erőfeszítéseim számítanak. Olyasmi, amibe mindent beleadhattam és eredménye volt, ha keményen dolgoztam. Nem akartam olyan munkát, ahol a teljesítményemet egy lista alapján mérték, vagy a siker előre meghatározott kritériumai alapján. Olyan munkára vágytam, ahol tornáztathattam az agyamat, és úgy éreztem, számítok. Azt hit

tem, az újságírás az a munka, és lehet, hogy egy napon még az lesz, de most a Galleonnál megtaláltam mindent, amire vágytam.

Braedennel a *Business Insights* céges partiján találkoztam. Bruce majd később jön, amint a találkozási véget érnek. A hivatalos felmondásomat egy nappal azután adtam be, hogy elfogadtam Bruce állásajánlatát. Előtte elvileg még elérhető voltam szabadúszó újságíróként, és beállíthattam volna Hank bármilyen pocsek megbízásáért. Felmondás ide vagy oda, Hank volt olyan kedves, hogy meghívjon a buliba, ami a *Business Insights* megalapítását ünnepelte minden évben.

Az alkalomra nyálas dekorációkat tettek fel az irodában, a kaja pedig olyan rossz volt, mint szokott. De a pia az pia, pezsgő pedig akadt bőven. Ezt az ajándékot Mr. Weinstead fizette, még akkor is, ha ő nem vette a fáradságot, hogy megjelenjen a bulikon.

Braeden szakadt fekete pólót és farmert viselt. A haja frissen mosottnak látszott, ami mindig kellemes volt.

– Szerinted Bruce le fog cseszni, amikor ideér? - kérdezte.

Az egyik asztalnál álltunk, ahová tucatnyi pezsgősüveget és műanyag poharat tettek ki. Stílusos kombináció. Drága pezsgő olyan műanyag poharakban, mint amiből fiatalok ittak a bulikban, de itt senki nem volt túl büszke ahhoz, hogy ne fogadja el, amit kap. Candace-t még nem láttam, de korán jöttünk, úgyhogy biztos voltam benne, hogy hamarosan itt lesz. Még csak néhány ember járkált, és senki sem táncolt a hangszórókból hangosan szóló zenére.

– Miért cseszne le? Mert kibuktál a melóból, amit adni próbált neked?

Braeden lehunyta a szemét, mintha valaki nagyon ostobának készülné elmagyarázni valamit.

– Nem buktam ki. Rájöttem, hogy egy olyan helyen elpocsékolom a tehetségemet. Egy csomó bólogató János meg vállalati csóka, akik attól élveznek el, ha van a közelben egy tűzőgép? Ugyan már! Tudod, hogy én nem ilyen helyen akarok kikötni.

– Hogyne. És gondolom, ahhoz semmi köze nem volt, hogy reggel fél hétkor kellett kelned.

– Az égvilágon semmi - felelte a bátyám. - De most van valami új. Ez most nagy dobás lesz. Bízz bennem!

– Mi az? - kérdeztem.

– Nos, nem akarok belemenni a részletekbe, mert még a kezdeti fázisban tartok, de mondjuk azt, hogy sokat néztem jóga videókat a YouTube-on.

Kíváncsian felvontam a szemöldökömet, és vártam a folytatást.

– És? - kérdeztem, amikor úgy tűnt, nem akar többet mondani.

– És mondjuk azt - folytatta visszataszítón titokzatos hangon hogy New York Cityben hamarosan lesz egy új menő jógi.

Igyekeztem nem felröhögni.

– Eléred egyáltalán a lábujjaidat?

– Ez nem a képességekről szól, Nat. Ez az első lecke. Hanem - és ezt a szót én találtam ki, úgyhogy említs meg, ha használod - a *hajlandásról*.

– Hajlandás?

– Igen, a hajlandóságról, hogy tudjunk. Ez a filozófiám alapja.

– Nos, örülök, hogy ilyen szenvedélyesen állsz hozzá valamihez. Már megint.

– Namaszté. - Braeden összetette a kezeit, és félig meghajolt.

Nevettem volna, de túl jól ismertem a bátyámat. Nem viccelt. Szerettem ezt benne, még akkor is, ha ez a csalódások és kudarcok végtelen sorának tette ki őt. Néhány napig minden szenvedélyét és energiáját beleölte egy új projektbe. Abban a néhány napban igazán boldog volt, mert minden porcikájával hitt a sikerben. Megtanultam bólogatni a dologhoz és mosolyogni, mert akár kudarcra volt ítélve, akár nem, a bátyám volt, aki az ilyen pillanatokban boldog volt. Szorítottam, hogy az egyik őrült ötlete kitartson, de addig tettem, amit tehettem: mellette álltam.

– Ez elképesztően hangzik! - mondtam vidáman. – Szólj, amikor beindítottad, és talán szólhatok pár szót az érdekedben a Galleonnál. Biztos, hogy pár ottani hölgynek bejön a jóga.

– Remek! - válaszolta, és talán csak képzeltem, de szerintem halvány ázsiai akcentussal beszélt.

Eltakartam a számat, hogy ne láthassa a mosolyomat. Candace egy csoporttal együtt érkezett, és azonnal kiszúrt. Kínos kézzel-lábbal integetős műsorral közeledett felém.

– Natashaaaaa! - morogta ijesztően mély hangon.

– Candaaace! - válaszoltam vigyorogva, miközben próbáltam utánozni fura, mély hangját.

Szorosan megölelt. Szokás szerint virágossampon- és naptejillata volt. Candace halál komolyan vette a nap elleni védekezést, és soha nem lépett ki a lakásból egy nagy adag napvédő nélkül.

– És? – csiripelte. – Milyen a csilivili Galleon Enter-prisesnél dolgozni? Van masszázszünet ebéd előtt? A vécék aranyozottak?

– Munkaidőben nincs masszázs, a vécék pedig porcelánból vannak, mint mindenütt. De a vécépapír kétrétegű.

– Fogd be! – Candace a kitörését azzal nyomatékosította, hogy a vállamra csapott, szerintem kicsit erősebben, mint tervezte.

– Jó! – válaszoltam összerendezve és nevetve.

– Bocs. – Magához húzott, és még egyszer megölelt. – Úgy érzem, ezer éve nem láttalak, és ettől meghülyülök. Oké, de beszéljünk komolyan! Mikor lesz az esküvő? Babák? Infokat kérek!

– Hiszed vagy sem, ezekről a dolgokról még nem beszéltünk, mert még csak egy hónapja vagyunk együtt. Bruce arról mondott valamit, hogy milyen halloween-jelmezünk legyen a céges bulin, szóval legalább októberig úgy tervezi, hogy együtt leszünk.

Candace némán suttogta a szavakat, és számolta a hónapokat.

– Oké, elrontottam a számolást, de az még odébb van, igaz? Azt biztosan tervezi, hogy gyűrűt húz az ujjadra. Ez tuti. Vagy először gyereket akar csinálni neked, aztán előre eldöntöttnek nevezi a házasságot.

Feltartottam a kezemet.

– Nyugi, gyilkos! Csak arra koncentrálok, hogy egyensúlyban tartsam, hogy ő a főnököm, és egyben a pasi, aki...

Candace előrehajolt, és olyan buján vonta fel a szemöldökét, hogy muszáj volt nevetnem.

– A pasi, akivel randizom – mondtam, úgy hangsúlyozva a szavakat, hogy az plátóibbnak hangozzon, mint bármi, amit Candace elképzelt. Ha viszont őszinte voltam, a valóság valószínűleg nem járt messze attól, amilyen vad, szexszel túlfútott fantáziái voltak. Nem igazán volt viszonyítási alapom, de Bruce biztosan magasan túltett az átlagon szex tekintetében. Az a pasi egy gép volt, és kezdtem rájönni, hogy az első napok szexrobotgon- dolatai nem is voltak annyira elrugaszkodottak, kivéve, hogy lefeküdni vele egyáltalán *nem* volt érzelemmentes. Bruce annyira szenvedélyes volt, hogy beleborzongtam, minden érintés szent volt, minden alkalom új.

– Erről jut eszembe... – mondta Candace a szája sarkából.

Követtem a tekintetét oda, ahol Bruce belépett. Mindig elképesztett, mennyire feltűnő, bárhol legyen is. A magasság segített, de volt egy különbség. Nem csak egy egyszerű fickó volt. Képtelenség volt őt figyelmen kívül hagyni. Láttam embereket, akik nyíltan megbámulták az utcán, mintha próbálnák kitalálni, melyik filmben látták. Nem hibáztattam őket. Úgy nézett ki, mintha közismert sztár lenne, olyan, akit a magazinok címlapján lát az ember, miközben egy tengerparti boltban áll sorba.

Elöntött a most már ismerős büszkeség, hogy ő hozzám tartozik, főleg, amikor láttam, hogyan fordítja felé

minden nő a fejét, hogy vágyakozva megbámulják. Ahogy a szemük sarkából figyelték őt, szétnyílt ajkakkal, aztán izgatottan sugdolóztak a barátaikkal, az egyetemes nyelv volt. Nem kellett olvasnom a szájukról, hogy tudjam, miről beszélnek.

Bruce-ról. Az én Bruce-omról. És valószínűleg mind azon tűnődtek, hogy van-e nála bármi esélyük, talán még azok közül is néhányan, akik nem voltak szinglik. Bruce mindezt kizárta, amikor odaért hozzám, és birtoklóan magához ölelt, elrejtve nagy karjai között, a teste melegében. Majd elengedett, két kezébe vette az arcom, és gyengéd csókot lehelt az ajkamra. Gyors volt, nem olyan csók, amiről az emberek feszengve félrenéztek nyilvános helyeken. Az a fajta volt, amelyet láttam már, és epekedve néztem, mert tudtam, hogy olyanok között csattan el, akik imádják egymást.

– Most az egyszer rajtam volt a késés sora - mondta, és egy kicsit elengedett, de a keze ott maradt a derekamon, mintha egyszerűen nem bírna nem hozzám érni. Imádtam ezt benne. Képtelen volt levenni rólam a kezét, és ez csodákat tett az önbizalmammal.

– Hé! – tiltakoztam. - Sokat javultam azon a téren.

– Igen, már ha besegítek.

Mosolyogva vállat vontam.

– Akkor azt hiszem, meg kell tartsalak.

– Ezt úgy mondod, mintha lenne más választásod.

Ekkor észrevettem Candace-t, aki úgy nézett minket, mintha a beszélgetésünk teniszmeccs lett volna a wimbledoni döntőben.

– Helló! - lehelte, és előrenyúlt, hogy megrázza Bruce kezét. Gyakorlatilag én vagyok Natasha legjobb barátnője.

Candace. Jobban meg kellene ismerkednünk, tudod, mivel Natashával ilyen jó barátnők vagyunk. Más kérdés: a barátaid olyanok, mint te?

Bruce-t nem zavarta a nyíltsága.

– Mint én? - kérdezte nyugodtan.

A torkomat köszörültem, és a szememet meresztgettem Candace felé.

– Tudod... Tökéletes. Mert totál az az esetem, és ha vannak ilyen barátaid vagy...

– Van egy egypetjű ikertestvérem, de őt az ellenségemnek sem kívánám.

- Egypetjű iker... Persze – mondta lassan. – Azt tudtam, mert Natashával néztünk képeket rólad és a testvéredről a G...

A szavainak útját állta, amikor a szájára tapasztottam a tenyeremet.

– Candace nem tudja, hogyan fogja be - mondtam összeszorított fogakkal. - Ugye? - kérdeztem a barátnőmet.

Elhúztam a kezemet.

– Igaza van - helyeselt Candace. - Szerintem ez betegség.

– Semmi baj - nyugtatta meg Bruce.

Észrevettem, hogy Braeden egy jó formában lévő nővel csevegett. Gyanítottam, hogy a kétes vállalkozását reklámozza, és ez megerősítést nyert, amikor összetette a kezét, és félig meghajolt. Meglepve láttam, hogy a nő beveszi. Vigyorgtam. Örültem a bátyámnak.

Ezután Hank sétált oda a kis csapatunkhoz.

– Bruce Chamberson élőben, mi?

– Legutóbbi információi szerint - válaszolta Bruce.

– Hivatalosan is bocsánatot akartam kérni. Természetesen az újságírásban mindent szabad, de sajnálom, hogy személyessé vált.

– Nem történt semmi. De kíváncsi vagyok - folytatta Bruce -, egyáltalán miből gondolta, hogy létezik korrupció, ami után kutatni lehet?

– Kockáztatva, hogy leégetem magam és az egész céget... Elírás történt. Egy fickó üzleti könyveléseket nézett át, bármi gyanús után kutatva, és úgy tűnik, jelentette Mr. Weinsteadnek, hogy a maga cége feltűnően magas költségeket vallott be. Azt mondta, hogy ez az adócsalás egyértelmű jele. Kiderült, hogy a 2017-es kiadásokat nézte és a 2014-es összevételüket. Ne kérdezze, hogy tudta ennyire elcseszni, de azóta gondatlanságért elbocsátottuk.

– Ennyi? - kérdeztem. Párszor megpróbáltam kiszedni a gyanú okát Hankból, de nem volt szerencsém.

– Ennyi - sóhajtott Hank. – Mr. Weinstead csak néhány hete ismerte be nekem, csak azért, mert azt akarta, hogy rúgjam ki a szegény srácot, aki hibázott. Ragaszkodtam hozzá, hogy legyen egy indok, ne csak hidegvérrel kihajítsam a srácot, és ez volt az.

– Nos - szólalt meg Bruce. - Nem tehetek úgy, mintha feldúlt lennék. Emiatt a hiba miatt landolt az ölemben Natasha. – Elhallgatott, és esküdni mertem volna, hogy elvörösödik. – Rossz szóhasználat - mondta, miután megköszönte a torkát. – Csak örülök, hogy úgy történt, ahogy történt.

Megszorítottam a kezét.

– Én is.

– Jó, jó – morgott Hank. –Nagyon édes.

– És most csókot! - suttogta Candace, aki kényelmetlenül közel állt.

Mindketten furcsán néztünk rá, mire hátrált egy lépést.

– Csak egy javaslat volt! Jesszusom!

EPILÓGUS – BRUCE

Négy hónappal később

Natasha megszorította a kezemet, és bátorítóan rám mosolygott. Még életemben nem voltam ilyen ideges. Még azelőtt sem, hogy megkértem Natashát, hogy költözzön hozzám. Azelőtt sem, hogy megvettem az eljegyzési gyűrűt, amit a megfelelő pillanatra tartogattam.

Ez mindenen túltett.

Valerie-t két hónap alatt kétszer kapcsolták le ittas vezetés miatt, és a gyermekvédelmi szolgálat nyomozni kezdett utána, ahol számos más problémára is fény derült. Valerie kokaint tartott a házban, és úgy tűnt, a legutolsó plasztikai műtétje után a vényköteles fájdalomcsillapítók rabja lett. Lényegében a gyermekvédelem bizonyította,

hogy súlyosan gondatlan, ami bíróság előtt is bizonyítást nyert, így Caitlynt elvették a gondozásából. Valerie-nek volt egy pasija, de ő hallani sem akart Caitlyn felügyeletéről. De ha nem így lett volna, a bíróság akkor sem bízta a kislányt olyanra, akinél ugyanilyen rossz környezetben lenne. Caitlyn Valerie szüleinek sem kellett.

Jogi szempontból alig volt több jogom örökbe fogadni Caitlynt, mint bárkinek, de gondoskodtam róla, hogy minden lépést megtegyek, amivel a sor elejére kerülhetek. Segített, hogy Caitlyn aláírt egy írásos vallomást, amiben az állt, hogy szeretné, ha én fogadnám örökbe. Valamint az is, hogy megvoltak az anyagi lehetőségeim a támogatására, és nem volt priusom.

Ezzel együtt arra várni, hogy engedélyezik-e vagy sem, gyomorszorító élmény volt. Mindenképpen örökbe fogadtam volna Caitlynt, bármikor úgy döntene a bíróság, hogy teljesen megvonják Valerie jogát, hogy gondoskodjon a lányáról. Szerettem volna hinni abban, hogy van egy halvány esély arra, hogy Valerie megjavul, visz- szatér, és olyan anyja lesz Caitlynnek, amit megérdemel, de valahogy tudtam, hogy ez soha nem történik meg.

És ma eljött a nap, hogy hazavigyük Caitlynt.

Egy kocsí megállt az épület előtt, pontban akkor, amikorra ígérték. A sofőr kiszállt, hogy kinyissa Caitlynnek az ajtót. Azt hittem, a körülmények ismeretében a kislánynak vegyes érzései lesznek, de az arca azonnal mosolyra derült, amikor meglátott.

– Köszönöm! - suttogta a hasamba, amikor szorosan megölelt. Nem tudtam, mit mondjak. Nem akartam elmondani, hogy majd szétvet a boldogság, mert csakis azért bízták

őt a gondjaimra, mert az anyja szarul bánt vele. Részben én is hibásnak éreztem magam az egészért. Nem tudtam, mennyire szabadult volna el Valerie, ha én nem adom meg neki a pénzt, amit követelt tőlem. Ugyanakkor abban sem voltam biztos, hogy az állandó jogi csatározásnak nem lett volna rossz vége.

Ahelyett, hogy bármit mondtam volna, csak viszonztam a kislány ölelését, és bekísértem az épületbe. Apró keze a bal kezembe kapaszkodott, a jobb kezem pedig Natasha vállán nyugodott.

Egy héttel később

WILLIAM JÓKEDVŰ ARCCAL ÜLT A KANAPÉMON. AZ ASZTALRÓL felvett egy drága papírnehezéket, újra és újra feldobta, aztán elkapta a levegőben. Natasha és Caitlyn egy végtelenül bonyolult kártyajátékot játszottak. A dohányzóasztal előtt térdeltek halál komoly arccal, miközben mind a ketten borzasztóan próbáltak nyerni.

A két lányban sokkal nagyobb volt a versenyszellem, mit azt gondoltam volna, és amennyire láttam, azonnal jól kijöttek. Segített, hogy mindketten a társasjátékok és a kártya megszálottjai voltak.

– Tudod - mondta William –, szinte féltékeny vagyok. Komolyan. Biztosan nehéz lehet, hogy az életed izgalmas része véget ért. Nem kell többé azon aggódnod, hogy vajon még mindig jól nézel-e ki ing nélkül. Nem kell azon aggódni, hogy melyik dögös nót vidd haza az este végén. Az a sok probléma... Csak huss! Köddé váltak. Biztosan klassz.

– Ami azt illeti, az – feleltem.

William szemöldöke felszaladt.

– Én soha nem élvezném, tesó. Soha. Szívesen élvezem a te kis diszfunkcionális családotodot így másodkézből. Ez nekem éppen elég az unalmas életből.

– A te időd is eljön - jelentettem ki. - Az a bajod, hogy még nem találkoztál a megfelelő lánnyal.

– Igaza van - jegyezte meg Natasha szórakozottan, és fel sem nézett a lapokból.

– Ezt te tanítottad neki? Klassz trükk.

Szúrós szemmel néztem rá.

– Emlékszel, hogy ki nyert mindig, amikor bunyóztunk? Vigyázz, mit mondasz, vagy kapsz egy emlékeztőt.

– Jó, jó. Vágom. Nem kell kiakadni. Csak azt akarom mondani, hogy jó munkát végeztél.

– Köszönöm, azt hiszem.

– Szívesen, azt hiszem.

– A fiúk annyira furák! - jegyezte meg Caitlyn.

– Főleg ez a kettő - felelte Natasha.

– Aú! - hördült fel William. - Azt hiszem, még sincs olyan jól idomítva.

Natasha huncutul rám mosolygott, amit senki más nem vett észre. Olyan mosoly volt, ami többet mondott ezer szónál. Azt, hogy Williamnek igaza van. Natasha sosem lenne a szelíd háziasszony vagy bármi más, ami hasonlít az átlagosra. Ő volt az én balesetre hajlamos, teljesen kiszámíthatatlan, tűzrőlpattant barátnőm, és tudtam, hogy már nem várok sokáig a térdre ereszkedéssel.

– Ezért szeretem - közöltem.

Senkinek, csak nekem és neki okoztak ezek a szavak meglepetést. Még egyikünk sem mondta, hogy

„szeretlek”, és ezt a szót én sosem vettem volna félvállról.

– Én is szeretlek - mondta Natasha, és úgy tűnt, végre egyáltalán nem figyel a kártyára.

– Srácok, ha elkezdtek smárolni, elmegyek - jelentette ki William.

– Én is - értett egyet Caitlyn, de a vigyor az arcán azt üzentte, hogy még mindig szereti, hogy a szülei – még ha csak az örökbefogadó szülei is – tudták, hogyan kell egészségesen kimutatni a szeretetet.

– Akkor tűnjetek innen! - mordultam fel.

Ok ketten felkeltek, és szinte kiszaladtak a szobából, én pedig az ölembe húztam a térdelő Natashát, és hátradőlünk a kanapén.

– Majdnem nyertem - mondta, miközben fátýolos, vágyakozó szemekkel pásztázta az arcomat.

Felnéztem a háta mögötti órára, és láttam, hogy reggel tíz van.

– Hát... - mondtam hirtelen, finoman és óvatosan oldalra tolva őt, hogy a fenekén landoljon, miközben én felálltam. - Bocs, hogy megtöröm a varázst, de... - a fejemmel az óra felé biccentettem - itt az ebéd előtti banánom ideje. Szóval--- Bepótoljuk?

– A francokat pótoljuk! - közölte Natasha széles vigyorral, miközben visszarángatott a kanapé felé.

– Hmm - mondtam végigmérve a testét és a csábító szemét. - Azt hiszem, eltehetem a banánt későbbre.

– Én nem - közölte

Natasha, és előrehajolt, hogy az ajkai közé vegye a cipzáromat. Ez alkalommal – az irányítással már elég gyakorlatot szerzett – első próbálkozásra sikerült lehúznia.

– Ezért szeretlek.

– Csak ezért? – kérdezte, a kezével végigsimítva a combomon.

- A francokat! – válaszoltam hirtelen elkomolyodva. Akartam, amit adni készült, de az várhatott. Nógattam, hogy álljon fel, két kezembe fogtam az arcát, és lenéztem a szemébe. - Azért szeretlek, mert sosem érdekelt, ki vagyok. Sosem érdekelt, hogy van pénzem, vagy hogy én vagyok a főnök. Mindig önmagad voltál, még ha el is titkoltad az okát, hogy miért lettél a gyakornokom. Te vagy a legőszintébb ember, akit ismerek, és ez azt jelenti, hogy *téged* szeretlek, nem egy álarcot, amit azért viseltél, hogy lenyűgözz.

Natasha összehúzta a szemét, és az arcán halvány mosoly jelent meg.

– így mondd el kedvesen, hogy nem ápollak le jól? Felnevettem.

– Nem! így mondom el kedvesen, hogy nem csak azért szeretlek, mert fantasztikus vagy az ágyban.

– Hm. Elfogadom. – Előrehajolt, és megcsókolta a nyakamat. - És ha már itt érzelmösködünk, el kellene mondanom, hogy mindig is nagyra értékeltem, hogy megmutathattam, mire vagyok képes. Az életemben mindenki más azonnal leírt, mert ügyetlen voltam és béna, ami - valljuk be - valamennyire érthető. De te mindig túlláttál ezen.

– Nagyon is sokra vagy képes.

Natasha újra letérdelt, és olyan tekintettel mosolygott fel rám, amiből sütött a pajkosság.

– Mi lenne, ha emlékeznénk egy kicsit? Talán kezdhethük ott, ahol az egész elkezdődött...

Olvasd el ezt is!

PENELOPE BLOOM

Hogy hogyan találkoztam vele? Hát, egy úriember sosem kérkedik. De szerencsére én nem vagyok az. Először is fizettem a cseresznyéjéért (vagyis a pitéjéért, de nem ez a lényeg). Aztán megfosztottam a virágaitól. Végül otthagytam a névjegyemet, majd kísétáltam, mintha az enyém lenne a hely.

Ja, mondhatni, hogy erős indítás volt.

Hailey

Hogy találkoztam Williammel? Besétált a pékségbe, vett egy cseresznyés pitét, ellopott egy virágokkal teli vázát, és végül ott hagyta a névjegykártyáját.

De mielőtt elmondom, mit csináltam a névjegykártyával, valamit tisztázzunk: William rosszabb kor be sem léphetett volna az életembe. A pékségem a csőd szélén állt. A bizarr exem nem akart békén hagyni. O, és amúgy egy 25 éves szűz voltam - igen, a tény, amit a barátaim minden adandó alkalommal a fejemhez vágtak.

Ha a szüzességproblémámat Williammel oldottam volna meg, az olyan lett volna, mint egy kalapáccsal lecsapni egy legyet. Brutális túlzás, bár a legjobb fajta.

De William örülden dögös volt, ami hülye tettekre készíti a nőket. Engem is... Szóval felhívtam. Egyből tudtam, hogy bajban vagyok, amint meghallottam a szexi, mély hangját a vonalban, ahogyan azt mondta: „Még mindig örülden kívánom a cseresznyédet. Kiszállítást vállalsz?”